

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

မီးခိုးရောင်စက်ဝန်းထဲကလူ

သဏ္ဍာန်စာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

တော်စေခြင်း

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေး-၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်
ထုတ်ဝေသူ
ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်အိမွန်သက်လွင်(မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊
တာမွေကြီး(က+ခ)ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - L လင်း
ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး
အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်ကျော်
စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်
သစ္စာမွန် (T.S.M)Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၈၉၅·၈၃

ရွှေဘဝင်

မီးခိုးရောင်စက်ဝန်းထဲကလူ/ရွှေဘဝင်။-ရန်ကုန်
သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၂။

၂၃၄-စာ၊ ၁၂×၁၈ စီတင်။

(၁)မီးခိုးရောင်စက်ဝန်းထဲကလူ

အခန်း-[၁]

အိတ်ထဲကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပြားကပ်နေသည့်
အိတ်က ငွေစက္ကူတစ်ရွက်မှ ရှိမနေကြောင်း လက်ခါပြနေ
သည့်နယ် . . .

အဆားလိပ်တိုက ဆက်ဖွာနေလျှင် လက်ကိုပါ မီးခွဲ
တော့မည်။ သူ စီးကရက်တိုကို တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ
ဆံပင်တွေထဲ ရုတ်ထိုးဖွလိုက်သည်။

သွားစရာမြေမရှိ စားစရာငွေမရှိ၊
မိဘများ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဟာ သားသမီးတွေ

ကလေးကချေ့ဖြစ်ကြရသည့် အခြေခံအကြောင်းများထဲက တစ်ကြောင်းပဲဖြစ်မည်ထင်၏။

နေ့စွမ်းအင်ဟာ လူရယ်လိုဖြစ်လာကတည်းက အိုးမဲ့ အိမ်မဲ့ ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ မိဘမဲ့ ကလေးကချေ့တစ်ယောက်။

အရွယ်မရောက်တရောက်က ဆွေမျိုးသားချင်းအိမ်မှာ နေခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့ လမ်းပေါ်မှာ . . .

ညဘက် အိမ်ပြန်အိပ်ခွင့်လေးတောင်မှ ဆွေမျိုးတွေက မကြည့်လင် . . .

“ဘယ်သွားသွားပြီး ဘာလုပ်နေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ဆိုတာက တစ်မျိုး

“ဒီအရွယ်ရှိနေမှပဲ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရင်ပြီး တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်း ရှာပေါ့”

ကြားအောင် တမင်ပြောတာက အတင်းပြောသလို ဆုံးမသလိုလို ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှစ်တန်းအောင်ရုံလောက်ပညာသေးနဲ့ ဘယ်ရုံးမှာ ဘယ်လိုဝန်ထမ်းလုပ်စားမလဲ

အကြမ်းအလုပ်သမားကျတော့ တစ်နေ့ကုန် တစ်ညလုံး ဘုန်းကျုံးလုပ်၊ သူများကနားပါဆိုမှ နားရသည်၊ စားပါဆိုမှ ဘားရသည်။

ဒီကြားထဲ လုပ်တာကိုင်တာ အစပ်အဟပ်မတည့်သူင် ယောက်ျားချင်း အဆူအဟောက်ခံရသေးသည်။

လူက ဘယ်နေရာမှာပဲ ပြားနေနေ စိတ်က ဖောင်းကြွနေတော့ခက်သည်။ နေ့စွမ်းအင်က သူကသာ ကြောချင်ကြောမည်။ ကိုယ့်ကိုလာကြောတာမျိုးဆို နဲ့နဲ့မှမခံတတ်ပေ။

လူပျိုပေါက်စဟု ခေါ်ကြသော အရွယ်ရိုင်းတုန်းကဆို အလုပ်တွေအစုံ လုပ်ဖူးသည်။

ဘယ်အလုပ်ထဲမှာမှ မမြဲပေ။

“ယောက်ျားလေးပဲ ပညာမတတ်ရင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ သူတို့ကပဲ ဟိုအလုပ်မှာစပ်ပေး အလုပ်ထဲထည့်ပေး။ နောက်တော့ အားလုံးလက်လွှတ်ရတဲ့ အထိ သူဖြစ်သွားသည်။

နေချင်သလိုနေ လုပ်ချင်သလိုလုပ် မှားရင်မှောက်

အိပ်တဲ့၊ တကယ်က မစားရလို့ မှောက်အိပ်ရတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

လူနေတော့ခြုံကြား စိတ်နေတော့ ဘုံဖျားဆိုတာမျိုး ပေမယ့် နေ့စွမ်းအင်မှာ အသိုင်းအဝိုင်းမရှိ၊ အပေါင်းအသင်းက မတောင့်တင်း။

နီးစပ်ရာမှာပဲ နီးသလိုနေတော့ သူဟာ အလုပ်မရှိ ယောင်ချာချာနှင့် ခါးပိုက်နှိုက်လိုလို အလစ်သမားလိုလို။

ငွေရဖို့ဆို သူ မှောင်ခိုကယ်ရုံလုပ်ပေးလိုက်တာတွေ ပါရှိသည်။ ငယ်ငယ်က ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ကလေးကချေလေး။ ခုကျတော့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိနိုင်သည့် မီးခိုးရောင်စက်ဝန်းထဲကလူ၊

နေ့စွမ်းအင်ဟာ အဖြူရောင်သက်သက် မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အမည်းရောင်လူသားလည်း မဟုတ်။

“မင်းကွာ . . . လူတော်လူကောင်း ငုမုစားဖို့ဆိုတာ အခြေတစ်ခုခုရှိမှဖြစ်တာကွ၊ အဲဒီအခြေဟာ ငွေဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်

မယ်၊ ငွေရှိလို့ လူတော်လူကောင်းဖြစ်နိုင်သလို သူ့ကို ပံ့ပိုးတဲ့ အခြေအနေအသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် လူတော်လူကောင်းဖြစ်သွားတာမျိုးပေါ့။ မင်းတို့ ငါတို့လိုကောင်တွေ လူတော်လူကောင်းဖြစ်ချင်ရင်တော့ လျှာပေါ်မြက်ပေါက်သွားမှာပဲ” လျှာပေါ်မြက်ပေါက်သွားမှာစိုးလို့ ငွေရအောင်ရှာပေမယ့် . . .

“အမှောင်လောကမှာ ဒုစရိုက်သမားဖြစ်သွားရင်တော့ ဘဝဆုံးပြီ”

လို့ ပြောကြတာကိုလည်း သူသဘောပေါက်နေရကာ သူ့ဘဝက မှောင်သွားသလို လင်းသွားသလိုလို။ အဖြူရောင်လိုလို အမည်းရောင်လိုလို ဒီနေ့ထိတော့ သူဟာ မီးခိုးရောင်စက်ဝန်းထဲမှာပဲ ရှိနေလေသည်။

“ဘယ်မှာပဲနေနေ ထိုင်နေလို့ကတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ခွမ်းအင်”

ရောက်လာသူက သူ့လက်ထဲက မီးကရက်တိုကို သူလွှင့်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းကွာ... လူကသာမင်းသားရုပ်နဲ့ သူများတိုက် ရှေ့မှာ အစီခံထိနေတဲ့ စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်ထားရတာ မမိုက်ပါဘူး”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ မင်းထက်”

“ဘယ်သွားရမှာလဲကွ၊ ဘာလဲ ဒီလောက်ချောင်ကျ ပြီး ပန်းရုံတွေကြားမှာ စိတ္တဓသမားလိုထိုင်နေတဲ့ မင်းရှေ့ ရောက်လာတာကို လမ်းကြိုလှိုင်းလှာတယ်များ ထင်နေလို့ လား”

မင်းထက်က သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်၍ ဘေးဘက်ကို လိုက် ကြည့်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီးမို့ လမ်းသွယ်ကျဉ်းကျဉ်း က လူသူမမြင်ရဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘာလဲ...မင်းက ဒီမှာထိုင်ပြီး ထိုက်ထဲကထွက် လာမယ့် ကားတစ်စီးကို ဓားပြတိုက်ဖို့ ကြံစည်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းရုပ်အားကိုးနဲ့ သူဌေးသမီးတစ်ယောက် ယောက်ကို မာဒဂံထုံး နှလုံးမူပြီး ကြိုးစားတော့မလို့လား”

“ဟာ... ဒီသူတောင်းစားကလည်း ရောက်က

ဘည်းက ငွေပါတဲ့စကားမပြောဘူး၊ ကျက်ဆရာယုတ်လိုက် ဘာ၊ ပြော... ငါ့ကိုရှာတာ ဘာလဲ”

“အံ့မယ်... ပြောပုံက လူကိုဆဲလည်းဆဲသေး၊ ဘန်လည်းမာန်သေး၊ လေသံကိုပြန်ပြင်လိုက်စမ်းပါ”

နေစွမ်းအင်က ဘာမှမပြောဘဲ မင်းထက် မျက်နှာ ခိုပဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်း အဲဒီလို ဂျစ်ကန်ကန်ပြောနေတာကိုပဲ လူတွေ ဘာစိတ်ဝင်စားနေကြတာဖြစ်မယ်၊ ပညာလေးကလည်း တတ် သကိုးကွ၊ ဟဲ...ဟဲ”

“ဟိတ်ကောင်... မင်းပြောမှာ ဒါလား”

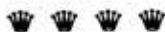
“မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ခုမပြောဘူး၊ မင်းမှာ ရေခန်းနေတယ်မဟုတ်လား၊ လာ... ထမင်းသွားစားမယ်၊ သမကာနဲ့မျှောမယ်၊ ပြီးမှ အလုပ်ကိစ္စပြောမယ်”

“ဦးကြာညိုတို့နဲ့ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ သူတို့ မင်း ခို့ မညစ်ရဲတော့ပါဘူးကွာ”

နှစ်ယောက်သား ထလာခဲ့ကြသည်။

မင်းထက်က သူ့ဇနီးထံကို စီးကရက်တစ်လိပ်
မီးညှို့၍လာထည့်ပေးသည်။ ဇနီးပေါ်မှာ မီးခိုးမထွက်အောင်
လက်ထဲမှာ စီးကရက်ပျောက်သွားအောင် ကိုင်၍ ခိုးသောက်
တဲ့အတတ်လည်း သူတို့ကျွမ်းကျင်ကြလေသည်။

“ဦးကြာညို . . . ခင်ဗျားကောင်လေးက စိတ်ချရ
ပါ့မလား”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မင်းခိုင်းကြည့်လော့ မင်းရဲ့တပည့်
ရင်းဆိုတဲ့ကောင်တွေထက် မသာရင် ကြိုက်သလိုပြော”

သူတို့က တိုက်ရိုက်ဖမ်းထားသည့် ဗီဒီယိုကင်မရာ
ကနေ စွမ်းအင်ပုံကို အပေါ်ဆုံးထပ် ကွန်ထရိုးခန်းထဲကနေ
ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အတိုက်အခိုက်ရတယ်ပေါ့”

“သိပ်ရတာပေါ့၊ လျင်လည်းလျင်တယ်။ သူ့သမိုင်းကိုက လမ်းပေါ်ကသမိုင်းဆိုတော့ လူရည်လည်တာကြောင့် ပိုလျင်တာ၊ ပြီးတော့ . . . စိတ်ဆတ်တယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့ ပုံ တစ်ထပ်တည်းပဲ”

“အိုခေ . . . ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဆုချရဦးမှာပေါ့”

“နေဦး . . . နေဦး . . . ကျုပ်ကို မင်း ဆုမချနဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်လေးကို မင်း ဝယ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ငွေပဲမက်တာကွ၊ အမှောင်ကိုမချစ်ဘူး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

မိုးတောင်က အားပါးတရရယ်၍ တိုက်ချွတ်ထားသည့် သေနတ်ကို တစ်ခုချင်းပြန်တပ်သည်။

“ဒီလိုလူတွေကို ကြိုးချည်ဖို့က အလွယ်ဆုံးပေါ့ဦးကြာညိုရာ၊ ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ညံ့သွားပြန်ပြီ၊ ကြည့်ထားကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ”

မိုးတောင်က သေနတ်ကို ခါးကြားထဲထည့်လိုက်ပြီး တပည့်လက်သားတွေခြံရံကာ အောက်ထပ်ဆင်းသွားလေသည်။

ဦးကြာညိုက ပြုံးနေလျက်

“မင်းတော်တယ်ဆိုရင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦးလေ၊ တကယ်တော်ရင် ဆရာခေါ်ဖို့ ကျုပ်က ဝန်မလေးတတ်ပါဘူး”

အခန်း-(၂)

အသက်က လေးဆယ်နီးပါး လေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပြီးမူ့။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီရှည်အဖြူ ကြီးထပ်ဝတ်ထားသည့်ပြင် ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကို နောက်မှာ အပြောင်သိမ်းပြီးထားသဖြင့် နိုင်ငံခြားအက်ရှင်ကားတွေ ထဲက မှောင်ခိုရာဇာကြီးတွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း။

သူကိုယ်တိုင်က ဒီပုံ ဒီစတိုင်လ်မျိုးထွင်တာ ကျေနပ်နေပုံလည်း ရသည်။

လှပသော လှေခါးကျယ်ကြီးပေါ်မှ တပည့်လက်

သားတို့နဲ့ ဆင်းချလာပုံက တခမ်းတနားပေမယ့် နေ့စွမ်းအင် ကတော့ မျက်စိနောက်သည်ဟန်နှင့် ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်မိ၏။

ဒီလို လူတန်းစားတွေက ဒါပါပဲ။

ထိုသူက သူနဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာထိုင်၍ တိုက်ကြီး ထဲမှာနေရင်း တပ်ထားသည့်မျက်မှန်နက်ကို ဟန်ပါပါ ဆွဲ ချွတ်လိုက်သည်။

“မင်းနာမည်က”

မျက်နှာကိုတည့်တည့်ကြည့်၍ မေးနေပေမယ့် နေ့စွမ်းအင်က မဖြေဘဲပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဟိတ်ကောင် . . . မင်းကို ဆရာကြီးမေးနေတာ မကြားဘူးလား”

“ကြားသားပဲ”

“ဘာလို့မဖြေတာလဲ”

“မဖြေချင်လို့မဖြေတာပေါ့။ ငါ ဒီကိုလာကတည်းက သူ့နာမည်ကိုသိတယ်။ ငါ့ကို ဒီနေရာခေါ်ကတည်းက သူ ငါ့ကိုသိလို့ခေါ်တာ။ ဒီမှာ ဦးမိုးတောင် စကားတွေ

အပိုမပြောဘဲ ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာပြော၊ ကျုပ် က ခေါင်းညိတ်ချင်ရင်ညိတ်မယ်၊ ခါချင်ရင်ခါမယ်။ ကျုပ် နာမည်ထပ်ပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားမှာ ပြည့်စုံသွားနိုင် သလား”

“ဟား . . . ဟား”

မိုးတောင်က မျက်မှောင်တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ မရယ်ချင်ရယ်ချင်နဲ့ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ရင့်လှချေလားကိုယ့်လူ၊ မင်းကို ကိုယ်က ငွေပေး မယ့်သူ၊ ကိုယ်မကြည်မှာကို မင်းမစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ဘာလဲ . . . ဘာငွေပေးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အလကားပေးမှာလား”

“အလကားပေးမယ် ဆိုရင်ကောကွာ”

“ပေးမယ်ဆိုတာက ပေးတာလောက်မသေချာဘူး ဦးမိုးတောင်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ထင်ထားသလောက် မဟုတ် ပါလား။ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်မှာ ငွေနဲ့လား။ လေ နဲ့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလေသံနဲ့နဲ့ပြင်ဖို့တော့ လိုမယ် ကွ”

“လုံးဝမပြင်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အလုပ်လုပ်မှာက ခင်ဗျား အနားမှာ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုဖို့မဟုတ်ဘူး၊ သီချင်းဆိုပြနေဖို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်ညောင်းသာယာတာ လိုချင်ရင် တီဗွီမှာ ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ်ကို သွားကြည့်ပြီး ခင်ဗျားကြိုက်တာရွေး၊ မင်းထက် ငါတို့ပြန်မယ်”

“ဟာ . . . နေ . . . နေပါဦးကွ”

မင်းထက် ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်နေဆဲနေစွမ်းအင်က နေရာမှထသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် မိုးတောင်က မျက်စပစ်လိုက်လျှင် သူ့ဘေးမှ တစ်ယောက်ယောက်က ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းထုတ်ကာ လှစ်ခနဲပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဟာ . . . စွမ်းအင်”

မင်းထက် အလန့်တကြား အော်ဟစ်မိလေသည်။ နေစွမ်းအင် မင်းထက်အော်သံကြားသည်နှင့် ရှောင်လိုက်ပြီး

သား ဖြစ်သွားသည်။

ဓားက ခေါင်းပေါ်မှ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးကာ တံခါးဘေးနံရံမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

နေစွမ်းအင် ကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်နှင့် နောက်ထပ် ဓားထုတ်ယူလိုက်သော တစ်ယောက်ကို လှမ်း ခြင်လိုက်ကာ . . .

“ဟိတ်”

“ဟောင်း”

“ခွပ်”

“အ”

ရိပ်ခနဲတစ်ချက်ခုန်လိုက်သည်နှင့် အနားရောက်လာသဖြင့် ထိုသူ ဘာမှလှုပ်ရှားချိန်မရတော့ဘဲ ဓားကိုင်သည် ဘက်နှင့် မေးဖျားကို ဆက်တိုက်ကန်ချက်များထိကာ ဓားထုတ်ကျလျက် လူပါယိုင်ထွက်သွား၏။

“ဃား”

တစ်ယောက်က နေစွမ်းအင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ခုန်

ကန်သည်။ တစ်ယောက်က တစ်ဖက်ကနေပိတ်ကာသလို နှစ်ချပ်ကူသဏ္ဍာန် ဝါးဆစ်တိုနှင့် ဖြတ်ရိုက်၏။

ဘယ်လိုမှမလွတ်တော့မှန်းသိကာ မင်းထက် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ လှိုသော် နေစွမ်းအင်က ပြေး ကန်သူ၏ ခြေထောက်အောက်ကို ငုံ့ဝင်၏။

ထိုနောက် ကျောဘက်ရောက်သွားသော ထိုသူ့ ဘက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်၍ ခါးဆစ်ကိုဆောင့်ကန်ပစ်လိုက် သည်။

“ဖောင်း”

“အား”

ဝါးဆစ်နှစ်ချောင်းနှင့် ကြက်ခြေခတ်ဝေရိုက်လျက် ရှေ့ဘက်လာသော တစ်ယောက်ရဲ့ရိုက်ချက်အောက်မှာ ဓား စာခံဖြစ်သွားသဖြင့် အော်သံနက်ကြီးထွက်ပေါ်လာကာ သွေးတွေ ဖြာခနဲစင်ထွက်လာလေသည်။

“ဟိတ် . . . ရပ်”

မိုးတောင် ဝုန်းခနဲထရပ်ကာ ကမန်းကတန်း တာ

သိုက်၏။ သူ့ကိုယ်မှာ သွေးစက်တွေ ခွန်းထင်းကုန်လေပြီ။

ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည့် အခြေအနေတွေ ရပ်ဆိုင်း သွားသောအခါ ခေါင်းမှာ သွေးချင်းချင်းနီလျက် လဲကျနေ သော သူ့ရဲ့ လက်ဝဲရံ ဓားဝိဇ္ဇာ ငထီးတစ်ယောက် သေပြီ သာ။ ရှင်သည်လားမသိ။

“ဟိတ် . . . သူ့ကိုသွယ်သွားစမ်း။ အမြန်စစ်ဆေး ဦး ငါ့ကိုအကြောင်းပြန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မိုးတောင်က အဆမတန်ပျက်ယွင်းနေသည့်မျက်နှာ ဦးကို မထိတထိအပြုံးနှင့် ခြုံလွှာတင်ပြီးမှ နေစွမ်းအင်ဘက် ဝင်ညှိ၏။

“မင်းပြန်ထိုင်ပါ။ ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး သွေးရွေးကြ တာပေါ့”

နေစွမ်းအင်က ဂျာကင်အိတ်ထဲကို လက်နှစ်ဘက် ဝင်ညှိ၍ ဂရုမစိုက်စွာ ခေါင်းခါသည်။

“ကျုပ် လက်မခံတော့ဘူး ဦးမိုးတောင်၊ လာခွဲဝုန်း

ကတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပဲဝက်မျှမတန်တဲ့ ရွှေခွက်လို့ ယူဆနိုင်တဲ့ အနေအထားပဲ။ ခုတော့ ကျုပ်က တစ်သိန်း တန် ရွှေခွက်မှန်း ခင်ဗျားသိသွားပြီ။ သူတို့ထက် ကျုပ်မသာ ရင် ဟောဟိုမှာပါသွားတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ဖြစ်နိုင် သလို တိတ်ဆိတ်စွာ သေဆုံးသွားနိုင်သေးတယ်။ အဲဒီထိ ခင်ဗျားလက်ခံလား။”

မိုးတောင်က စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း ညှိတ်လိုက်၏။

“မင်းအတွက် ကိုယ်က လျှော်ကြေးပေးရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီလို လိုရင်းတိုရှင်းမှ ကျုပ်က ကြိုက်တာ”

“ကိုယ့်လူတစ်ယောက်က မင်းကြောင့် သေမလား ရှင်မလား မသိရသေးဘူး”

“ဒါ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ငါ့ခြံထဲမှာပဲရှိပြီး ခွေးခဲ ရှူးတိုက်တာကခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ . . . မင်းကိုကိုယ် လျှော်ကြေးပေးမယ်”

အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြရအောင် ထိုင်ပါ။”

နေ့စွမ်းအင်က သူ့ကို အမြင်ကတ်စွာ ကြည့်နေကြ သည့် ဒေါသမျှက်ဝန်းတွေကို ဝေ့ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီနေ့ ဆန္ဒမရှိဘူး ဦးမိုးတောင်၊ ပေးမယ့် ငွေကိုပေးပါ။ ကျုပ် နားချင်တယ်”

“ဟား . . . ဟား”

မိုးတောင်က နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ချကာ မရယ်ချင်ဘဲ ရယ်ပြန်သည်။

“မင်း အဲဒီလောက် မတောင်းဆိုသင့်ဘူးထင်တယ် နေ့စွမ်းအင်၊ ဒါ ငါ့ရဲ့ပိုင်နက်၊ ငါ့လက်ထဲကငွေကို မင်းထင် သလို အလွယ်တကူ မရနိုင်ဘူး”

“သိပ်ရတာပေါ့။ ဒီမှာ ဦးမိုးတောင်၊ လူတစ်ယောက် ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီးမှ အနိုင်ယူတတ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား လက်ထဲကို သေနတ်မရောက်သေးသရွေ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မနိုင်ဘူးဆိုတာ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တစ်ခုတော့ ပိုတယ်နော်။ လမ်းဘေးက ပစ္စည်းပေမယ့် တစ်ခါအရောင်

တင်ရင် တစ်ခါတန်ကြေးတက်မယ်။ ခင်ဗျားသေနတ်ထက် ကျွပ်က ဦးသွားရင်တော့ ကျွပ်က ဒီထက် ရှိုင်းချင်ရှိုင်းမှာ နောင်တမရစေချင်လို့ ကြိုပြောထားတာ”

နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးမပျက်ပေမယ့် မိုးတောင် ဖြုံသွား လေသည်။ တပည့်ကျော်ကြီး ဝေးကို ဖြုတ်ချလိုက်သည့် လှုပ်ရှားမှုများက မျက်စိထဲက မထွက်သေး။

ကိုယ် သူ့လိုတော်လျှင်တောင်မှ သူ့ထက်တော်မှ သူ့ကိုနိုင်မည်။ သေနတ်ထက်လူက မမြန်နိုင်ပေမယ့် သေနတ်ဆီ လက်မသွားနိုင်မီ သူက လက်ထက်ပိုမြန်သွား မည်ကို မယုံလို့မဖြစ်။

မိုးတောင်က အခြေအနေကို အမြန်ဆုံးတွက်ဆကာ “ကိုယ်ကလည်း သေနတ်တွေ့တာတွေ ပါလာတဲ့ အထိ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ဖို့ မလိုလားပါဘူး။ ကောင်းပြီ မင်းလိုချင်တဲ့ငွေ ကိုယ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်? မင်းပြန် လာမလဲ၊ အလုပ်ရှိတယ်။ ကိုယ်အကြာကြီး မစောင့်နိုင်ဘူး”

“သန်ဘက်ခါ”

“အိုခေ”

တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ် ချက်ချင်းရောက်လာ သည်။

မင်းထက်က ကပျာကယာ ကောက်ယူလိုက်၏။ ပတ်လည်ပိုင်းဝန်းနေကြသော သားရဲ မျက်လုံးများကို သူ ဂရုမစိုက်စွာ နေရဲသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ပေါ်မှာဘင်ထားသည့် အတက်ချီကောင်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟေ့ . . . ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

ပန်ဒါဆိုသည့် တရုတ်ဝတ်ကြီးက သူ့လက်ဖောင်းဖောင်းကြီးနဲ့ အတက်ချီကောင်ကို လှမ်းဖိလိုက်၏။

သို့သော် နေ့စွမ်းအင်က သေတ္တာကို လွတ်အောင် ဆွဲယူကာ ပန်ဒါကြီးလက်ဖောင်းကို အသာလေး ဖိလှန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒွို”

ပန်ဒါကြီး ကော့ခနဲ ညွတ်ပါလာသလို သူ့နားထင်မှာ သေနတ်ပြောင်းဝတစ်ခုက တော့ကပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ပစ်ချလိုက်စမ်းပါ။ သေနတ်တစ်ချက်နဲ့ ငါမသေဘူးဆိုရင် မင်းတို့ဆရာကြီးလည်း မရှင်ဘူးဆိုတာ မြင်သွားရတာပေါ့”

“ဟိတ် . . . ဖယ်လိုက်စမ်း”

လက်က အဆမတန် နာကျင်နေပြီမို့ ပန်ဒါကြီးက

“မင်းက မိုးတောင်ရဲ့လူသစ်လား”
“သစ်သစ် ဟောင်းဟောင်း ခင်ဗျား လူကိုဝယ်မှာလား။ ပစ္စည်းကိုဝယ်မှာလား”
“ယူမှာကတော့ ပစ္စည်းကိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူကိုယုံကြည်မှ ဖြစ်မယ်”
“ဒါဆိုရတယ်၊ ကျုပ်ပစ္စည်း ကျုပ်ပြန်သိမ်းတယ်”
နေ့စွမ်းအင်က သူ့နောက်မှာရပ်နေကြသည့် မိုးတောင်ရဲ့ လူသုံးယောက်ကို သက်သေထူပြမနေဘဲ စားရဲ့

လှမ်းအော်သည်။ သေနတ်သမားက သေနတ်ကို ပြန်ရုတ်၏။ သို့သော် နေ့စွမ်းအင်က သေနတ်လက်ကိုင်ကို ဘယ်လက်နဲ့ ပင့်ရိုက်ကာ ညှာလက်နဲ့ မျက်နှာကို ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ဒေါက်”

“အင့်”

သေနတ်က အခန်းဒေါင့်ကို လွင့်ထွက်သွားသည်။

ထိုသူ နောက်ကို ယိမ်းယိုင်လန်ကျသွား၏။

“ဟိတ်ကောင် . . . မင်း”

တစ်ယောက်က ရှေ့တက်လာ၏။

“ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေစမ်း”

နေ့စွမ်းအင်က စားပွဲပေါ် ခြေထောက်တစ်ဖက်တင် ထားလိုက်ပြီး . . .

“ငါ့ရှေ့မှာ သေနတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ိုကားယားသိပ် မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကိုယ်မှာ ဘာလက်နက်မှ ဆောင်မလာဘူး။ အဲဒါကို သဘောပေါက်”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။

ပန်ဒါကြီးက သူ့လူတွေကို မကျေမနပ်ဝေကြည့်၍ လက်ဖင်းကို ဆုပ်နယ်နေဆဲ . . .

သေနတ်က အသံတိတ်ပြောင်းတပ်ထားတာမဟုတ်၊ နေရာတကာ ပစ်လို့မရပေ။

လူရည်မလည်သည့် သူ့လူတွေ အနေအထိုင် မတတ်ဘော့ ကိုယ်အသုံးမကျတာ လူသိရတဲ့အဖြစ်။

“ကျုပ်တို့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မောင်ရင့် နာမည်ပြောပါဦး”

“နေ့စွမ်းအင်”

ပန်ဒါကြီးက လိုက်ရွတ်ကြည့်၏။

“ဘယ်လောက်ပါသလဲ”

“အနီဆယ့်လေးပွင့်”

“ကျုပ်က အဖြူမှာတာ”

“အဖြူဆယ်လုံး”

“နဲ့တာပေါ့ . . . ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

“တင်ရာငါးဆယ်”

ပန်ဒါကြီးက ပစ္စည်းတွေကို ကျောက်ကြည်မှန်ဘီ
လူးလေးနဲ့ သေချာစစ်ဆေးသည်။

“အဖြူတွေ ကျုပ်သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ဒါမေ့ဖို့ ဘေး
လိုက်ပါ။ မင်းဆရာကိုပြောလိုက်”

“ကျုပ်ဆရာမဟုတ်ဘူး . . . အလုပ်ရှင်”

“ဟင်”

ပန်ဒါကြီးက အံ့ဩသလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“ထားပါတော့ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါ။ အဖြူသန့်သန့်
ရသလောက် လိုချင်တယ်၊ ကြိုက်ဈေးပေးမယ်လို့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ငွေအပြည့်နဲ့ အတက်ချီကုန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း
ဘောင်က တဟားဟားရယ်နေသည်။

“ငါက ကျောက်အကြောင်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ကောင်
ဘဲ ဘာမှမဟုတ်လောက်တာတွေထည့်ပြီး အရူးလုပ်လွှတ်
လိုက်တာ။ ပန်ဒါကြီးက ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ပေးလိုက်သတဲ့
ဟား ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါက ဖြုတ်ချလိုက်
မယ် သူက ခွေးချေးပုံပေါ်မကျဘဲ ပန်းမွှေယာပေါ်ကျသွား

တာကိုး ပြောစမ်း... ဘာတွေဖြစ်ကြသေးလဲ”

“ဒီကောင်... လက်ကတော့ တကယ်ယဉ်တယ် ဆရာ၊ အပြောလည်း ရိုင်းတယ်၊ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ဂရုကို မစိုက်တတ်တာ”

တစ်ယောက်က ဖြစ်ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်ပြောပြသည်။

မိုးတောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေ၏။

“ငါတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဒီလိုကောင်မျိုးတစ်ယောက်ရှိ ရင် ပြီးပြီ”

ထိုစကားကို သူ့ရဲ့ လက်ျာရံတပည့်ကြီး ကျောက်ပုံ က မကျေနပ်။

“ဒီလောက်အထင်မကြီးပါနဲ့ ဆရာရယ်။ တစ် တောင်ထက်မြင့်တဲ့တောင်ဆိုတာ အမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ သူ့ ထက်တော်တာ မတွေ့သေးလို့ သူတော်နေတာပါ”

ပက်ခနဲ ထပြောလေသည်။

“ငါလည်း ဒါပြောတာပဲလေ။ သူတော်တယ်ဆိုတာ ကို မင်းလက်မခံရင် မင်း သူ့ထက်တော်အောင် ကြိုးစား

ငါ၊ နဲ့ချင်ကူ တိုင်းရင်းတောင် ဘယ်လိုခံသွားရသလဲ မင်း၊ ဒြင်လား”

“သူ့နဲ့ကျွန်တော် ယှဉ်ချင်ပါတယ်၊ ဆရာက ခွင့် မပြုလို့ပါ”

မိုးတောင်က ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ငါ ခြေတစ်ဖက်အတုတပ်ထားတာ သူသိပေမယ့် ဘယ်ဖက်က အကောင်းတိုင်းပဲလို့ ထင်သေးရင် တော်သေး ဘာပေါ့ကွ တခုနဲ့လိုက်မှ နှစ်ဘက်လုံးအတုမှန်းသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မိုးတောင်ရဲ့ ခန်းခနဲလေသံကြောင့် ကျောက်ပုံ ကို ချစ်စွာ ချစ်စွာဖြစ်သွားလေသည်။ အားလုံးထဲမှာ နေ့စွမ်းအင် မှီ မကျေနပ်ကြသူတချို့က မျက်နှာတွေတည်နေကြသလို ဘယ်ဟော်တာကို လက်ခံသွားကြသူတချို့ကတော့ ပြုံး ဝိဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဒီကောင် ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဂိတ်ဟောင်းနားမှာတွေ့တယ်ဆရာ၊ စမ်းချောင်း၊

မှာတော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ . . . ငါလိုချင်တာ တစ်ခုတည်း
လေကွာ၊ မင်းတို့ အဲဒါတွေ ဟိုကောင်နဲ့ကွာတာ။ မေးလိုက်
ရင် လိုချင်တာ ဒက်ခနဲမရဘူး”

“အတိအကျမသိလို့ပါဆရာ”

“မသိရင် မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ နံချပ်ကူနဲ့မင်း ဒီကောင်
ကိုရှာ၊ အလုပ်ရှိတယ်လို့ပြောပြီး ပါအောင်ခေါ်ခဲ့။ သူမလာ
နိုင်သေးရင် ဘယ်နေ့လာမလဲ အတိအကျမေးလာခဲ့။ ငါ
ထင်တယ်၊ ပန်ဒါကြီးတို့အုပ်စု ဒီကောင်ကို လက်လွတ်ခံ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ထဲရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ကျုံးသွင်း
ထားမှ”

အခန်း-[၃]

“အံ့မာ . . . မင်းက အိမ်တွေဘာတွေ ဝယ်လို့ပါ
ဘာ။ မီးနဲ့ဘာနဲ့ ဒီအိမ် ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

မင်းထက်က ပေနှစ်ဆယ် ပျဉ်ထောင်သွင်မိုးအိမ်လုံး
လေးကို နန်းတော်ကြီးထဲရောက်နေသူလို တအံ့တဩ လှည့်
တတ်ကြည့်နေလေသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ ကျွန်းစားပွဲတစ်လုံး၊ ကြိမ်ကုလားထိုင်
ခင်းလုံးနဲ့ ရှိုးကော်စ်ပုပုလေးထဲမှာ တီဗီတစ်လုံး။

အောက်စက်နှစ်လုံးကို မှန်ဝိတ်မထားသည့် ရှိုးကော်စ်

ပထမထပ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းထည့်ထား၏။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ပစ္စည်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။

“မင်းကလည်း တီဗီဝယ်ပြီးတော့ တီဗီအိမ်ပါဝယ်မှ ပေါ့ကွ၊ စားပွဲခင်းတို့၊ ကုလားထိုင်ကျောမှီတို့၊ ခန်းဆီးတို့ အရောင်လှလှလေးတွေတပ်၊ နံရံတွေမှာ ပြောင်နေမယ့်အစား ပိုစတာတွေဝယ်ကပ်၊ ပန်းချီကားလေးတွေ ဝယ်ချိတ်”

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း ခန်းဆီးမကာရ သေးသော တံခါးမရှိသည့်အိပ်ခန်းကို လည်ပင်းရှည်ကြည့် ကာ...

“အခန်းက အကျယ်ကြီး၊ ကုတင်လေး ဘာလေး ဝယ်မထည့်ထားဘူး၊ ဖယောင်းပုဆိုးလေး ဘာလေး မခင်းဘူး။ ကြမ်းပေါ်မှာ သင်ဖြူးလေးတစ်ချပ်နဲ့ မနိပ်လိုက်တာကွ။ မီးဖိုချောင်မှာ စားဘို့ စားခွက်ရော ရှိလား။ ဘာလဲ အပြင်မှာ ပဲ ဝယ်စားနေမှာလား။ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ဖြစ်မှတော့ ကိုယ့်ပာကိုယ် ချက်ပေါ့ကွ၊ မင်းကြည့်ရတာ မိန်းမယူဖို့ အိမ်ဝယ်တာတော့ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းထက် မင်းပါးစပ် ခဏပိတ်ထားမလား၊ ငါ တ်ပေးရမလား”

ကြမ်းပေါ်မှာ ခြေတစ်ဖက်ဆင်းထိုင်လျက် စီးကရက် သောက်နေသော နေ့စွမ်းအင်ကို မင်းထက်က လှည့်ကြည့် သည်။

“ငါက တစ်ခါတည်း ပြည့်စုံသွားအောင် ပြောတာ ကွ။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်မစီစဉ်တတ်ရင်လည်း မိန်းမတစ် သောက် ကောက်ယူလိုက်”

“မင်းလည်း ဒီလိုပဲ ကောက်ယူထားလိုက်တာ ကွ”

မင်းထက် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ကောက်ယူတာတော့ ဟုတ်မလားကွ။ လမ်းပေါ် ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ။ မင်းလိုကောင် ရည်းစားထားနေ သည်း မဟုတ်ဘူး။ သဘောကျတာတွေရင် ချက်ချင်း ခံလိုက်ဖို့ပြောတာ”

မင်းထက်က မျက်စောင်းကြီးထိုး၍ အထုပ်မဖြေရ

သစ္စာမွန်စာပေ

သေးသည့် စောင်နဲ့ခေါင်းအုံး ခြင်ထောင်ထုပ်တွေကို ဖြေ
နေသည်။

“ငါဆို ဒါတွေ ဘာမှမပူရဘူး။ မိန်းမယူတာနဲ့
အိမ်တန်းငှားတာ၊ မင်းလို အိမ်ပိုင်တောင်မဟုတ်ဘူး။ ငါ
မိန်းမက သိပ်တော်တာကွ၊ ငှားထားတဲ့ အခန်းလေးကိုများ
ဆင်ပြင်ထားတာ ကော့ကျော့နေတာပဲ၊ ခုလည်း အိမ်ပိုင်
မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းလာကြည့်ပါလား ငါ့အိမ်မှာ”

နေစွမ်းအင်က စီးကရက်ခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြုံး
လိုက်သည်။

“လိုက်မကြည့်တော့ပါဘူး၊ မင်းပြောတာကိုယ့်
တယ်၊ အဲဒီလောက်တော်တယ်ဆို မင်းမိန်းမ ငါ့ခဏငှားလေ
ငါ့အိမ်မှာ ပြည့်စုံသွားရင် ပြန်ပေးမယ်”

“ဟိတ်ကောင် . . . ဟိတ်ကောင် . . . ဒါကော့ မထိ
နဲ့၊ ငါ့မှာ ရှားရှားပါးပါး ဒါလေးပဲရှိတာ”

“မင်း ကောက်ယူထားတာပဲကွာ”

“မင်းလည်း ကောက်ယူပေါ့”

“မိန်းမ ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ၊ မင်းလို ပွစိပွစိ ဝေဖန်
တဲ့ကောင်မျိုး အိမ်လာရင် ဝေဖန်စရာမရှိအောင် ပြင်ဆင်
ပေးရုံပဲ”

“လဲသေလိုက်ပါလား၊ မင်းမှတ်ထားနော်၊ မင်း
မိန်းမရမှ ငါ့ခဏငှားမယ်၊ မပေးကြည့်”

နေစွမ်းအင်က တဟားဟားရယ်ကာ . . .

“မင်း အခုအရင်ငှားလေ၊ မင်းငှားရင် ငါငှားမှာ
ပေါ့”

“မငှားနိုင်ဘူး၊ မင်းဆီရောက်ပြီးရင် ငါ့မိန်းမ ငါ့ဆီ
ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း မျိုးကန်းသွားမှာ
သေချာတယ်”

“မပြန်ချင်လည်း ကန်ချလိုက်မှာပေါ့ကွ၊ အပိုင်
မယူချင်ပါဘူးဆို”

“စွမ်းအင် . . . တော်နော်၊ ပိုက်ဆံချေးဖို့လာတာ
နဲ့လို့ သည်းခံနေတာ မဟုတ်ရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

မင်းထက်က ခေါင်းအုံးနဲ့စောင်ကိုပွေ့၍ အခန်းထဲ သယ်သွားရင်း...

“အားလုံးလုပ်ပေးပြီးမှ ပြန်မှာပေါ့ကွ ဟဲ့... ဟဲ့”

မင်းထက်က အိပ်ခန်းထဲမှာ နေရာတကျ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ပေးပြီးမှ နေ့စွမ်းအင်ရှေ့မှာ လာထိုင်ကာ...

“ငါ့ကို တစ်သောင်းလောက်ချွေးစမ်းပါ။ မိန်းမက မွေးခါနီးနေတော့ ငါ ဘာမှမယ်မယ်ရရ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ ခေ ခမ်းနေပြီ”

“မင်းမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ယောက်ခွဲ”

“ဘာလဲ နှစ်ယောက်ခွဲ”

“အပြင်မှာနှစ်ယောက်ကွာ၊ ဗိုက်ထဲမှာတစ်မိုင်း လူမှ မဖြစ်သေးတာ”

“များနေပြီ၊ မင်း လုပ်တာကိုင်တာ လျော့တော့”

“ဟမ်... ဘာလဲကွ ရှင်းရှင်းပြော”

နေ့စွမ်းအင်က မင်းထက်လက်မောင်းကို လက်သီး

လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး...

“မင်း အခုလုပ်နေတာကို ပြောတာကွ၊ ကိုယ့်မှာ သားတွေ မယားတွေနဲ့ တစ်ပြုံတစ်မကြီး။ လုပ်နေတာ သာသင်စော်နဲ့တယ်။ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူတို့ ဘယ်လို ခုပ်မလဲ၊ ယူထားတော့ မိန်းမက ငယ်ငယ်လေး၊ အလှအပ က ကြိုက်သေး။ ကိုယ့်ကလေးကိုတောင် အလှပျက်မှာ စိုးလို့ မတိုက်ချင်တာ။ နေပါဦး မင်းကို ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်ဖို့ အင်အားကောင်းမလေးက မတားဘူးလား”

“သတိထားပါလို့တော့ ပြောရှာပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

နေ့စွမ်းအင်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖြစ်သလို ခြေထောက်ထည့်ထားသည့် ပိုက်ဆံလိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ရော... ဈေးဝယ်လာတာ အဲဒါပဲ ကျန်တယ်။

အင်သောင်းတော့ ကျော်မှာပါ၊ အကုန်ယူသွား”

“မင်းစားဖို့ ချန်ထားဦးလေ”

“ငါ စားခဲ့ပြီးပြီ၊ ယူသွား၊ မင်း ဒီရက်ပိုင်း ဘာမှ

မလှုပ်ရှားနဲ့နော်၊ စစ်ဆေးရေးတွေ ကျပ်တယ်”

“မင်းကော”

မင်းထက်က ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲထိုးထည့်၍ သူ့
အတွက် စိုးရိမ်နေသေးသည်။

“ငါက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပူစရာ
မရှိဘူး”

“မင်း ဦးမိုးတောင်နဲ့ အဆင်ပြေလား”

“အဖြူအနီဆို ငါလုပ်တယ်၊ အမှုန့်လုံးဝမလုပ်ဘူး။
သူတို့က မကျေနပ်ကြဘူးလေ”

“သူတို့မကျေနပ်ရင် နောက်ကျောက ဓားနဲ့ထိုး
တာကွ၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကောင်းမှု လုပ်တာချင်းတူပေမယ့် မှူးယစ်ဆေး
ဝါးတော့ ငါဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ ငါ့အဖေက အဲဒါကြောင့်
သေခဲ့ရတာ၊ ငါ့လိုလူတွေ အများကြီး ပြန်ပွားကုန်မှာမျိုး
လည်း ငါ့ကြောင့်မဖြစ်ရဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ငါ့ကို တိုက်နဲ့
ကားနဲ့ ဖြားယောင်းတာတောင် ငါလက်မခံခဲ့တာ”

မင်းထက်က ငေးငိုင်သွားကာ...

“မင်းခံယူချက်က ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အန္တရာယ်ကြီးတယ် စွမ်းအင်။ သတိတော့ထား ငါက မင်း
အရည်အချင်းရှိတဲ့အတိုင်း ကြီးပွားတိုးတက်အောင် သူတို့
နဲ့ တွဲပေးလိုက်တာ။ ငါ့ကြောင့် မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို
စိုးရိမ်တယ်”

ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပေမယ့် လမ်းပေါ်ရောက်ပြီ
ဆိုကတည်းက တွဲဖက်။

ပြီးတော့... ပြေးဖော်ပြေးဖက်

သူ့ထက်သာသည်က မင်းထက်က ဘွဲ့ရပြီးသား
ဘိုအလုပ်ဝင်လုပ် ဒီအလုပ်ဝင်လုပ်နှင့် ဝင်ငွေပြတ်သည်
ဒီပဲမရှိ။

ဘွဲ့ရဖို့ ကိုယ့်အားနဲ့ကိုယ် ရုန်းကန်ငွေရှာရင်း သူနဲ့
သက်တွဲမိသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘွဲ့ရပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်လာ
တော့ အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်ဖို့ကို စိတ်မကူးတော့ဘဲ ယောင်

တောင်ပေါင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ခုကျတော့ ဖြူလိုလည်းမရ၊ မည်းလည်းမမည်းချင်။ မှောင်ခိုလောကထဲမှာ လက်တိုလက်တောင်းနှင့် သူ့အဖြစ်က အထက်မရောက် အောက်မရောက်။

“ဒါနဲ့ ပန်ဒါကြီးတို့ဘက်ကလည်း မင်းကို အလံဖြူပြထားဆို”

“သူ့ဟာသူ ဖြူဖြူမည်းမည်းငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“မင်းက ဘာကိုစိတ်ဝင်စားတာလဲ”

“စားဝတ်နေရေးပြေလည်ဖို့ပဲ။ ဒါတွေနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ မလိုချင်ဘူး”

“ဒါဆို ငွေရရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“အဖြူနဲ့အနီကိုင်မယ်၊ နိုင်ငံခြားဝယ်လက်တွေထဲ မထည့်ဘူး”

“သူတို့ကမှ တကယ်ပေးတာကွ၊ ပြီးတော့ မင်းက ဒါတွေကျွမ်းလို့လား”

“ဘယ်သူမှ စိန်ခဲ ရွှေခဲကိုင်ပြီး မွေးလာတာ မလဲ”

ဘူး”

ပြောရင်း သူ သက်ပြင်းချကာ...

“ဒုစရိုက်ကို ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတွေ ဘယ်လောက်ထိ ကျော်လွှားစားသောက်နေကြသလဲဆိုတာတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒီလူမျိုးတွေ ငါ့အောက်မှာ ပျဝပ်သွားတာကို ကျေနပ်တယ်။ ငါကတော့ သူတို့ကို အမြဲနိုင်နေအောင် ကြိုးစားမှာပဲ”

နေစွမ်းအင်က နာရီကြည့်၍ နေရာကထလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ချိန်းထားတာရှိတယ်”

နှစ်ယောက်အတူထွက်ကြပြီး နေစွမ်းအင်က အိမ်ကို သော့ခတ်တော့ အိမ်ကလေးကို မင်းထက်ကြည့်၍ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုအခြေအနေကလေးနဲ့ ဖြစ်သွားတော့ ဝမ်းသာရသည်သာ။

သူ့မှာသာ ကလေးနှစ်ယောက်ကျော်နေပြီ။
ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် ဖြစ်နေတုန်း...

အခန်း-[၄]

နာရီကိုကြည့်တော့ ညနေ ငါးနာရီခွဲ...

ပန်းခြံထဲမှာ လူတွေက ရှုပ်လာပြီ။ စောင့်နေသည့် သူကမလာ၊ နေ့စွမ်းအင် ခုံတန်းလေးပေါ်က ထလိုက်သည်။

ထီးကလေးတွေကွယ်လို့တစ်မျိုး၊ ဘယ်သူကြည့် ကြည့် ရှိရှိ ဂရုမစိုက်စွာ ချစ်တေးသီနေကြသည့် ခုံတွဲအသီး သီး၊ ခုံတန်းလလှလေးတွေကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ ပန်းခြံ ပြင်ကို သွက်လာခဲ့သည်။

ပန်းခြံတံခါးလမှာ စီးကရက်တစ်လိပ် ဝယ်သောက်

ရင်း ဒီဘက်ကိုပြန်အလှည့်...

“အင့်”

“ဟ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲကို အိခနဲ တိုးတိုက်ဝင်လာသည့် အထိ အတွေ့သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်း သူသိလိုက်၏။

မိန်းကလေးက သူ့ရင်ဘတ်အကျီစကို ဆုပ်ဆုပ် ထားလျက်နှင့် နောက်ကို အလန်တကြားလှည့်ကြည့်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငြိကုန်တော့မယ်၊ ဒီမှာ... ဒါ... ဒါလေး... ခဏနော်”

သူ့လက်ထဲကို တစ်စုံတစ်ရာထိုးထည့်ကာ မိန်းကလေးက သေလုမျောပါး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ဂျင်းဂျက်ကက်တိုလေးနှင့် ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်ဖက်ခပ်မြင့်မြင့်မှာ စုစည်းထားသည့် မိန်းကလေးပုံစံကို နောက်ကလိုက်မကြည့်ပါဘဲ မျက်ဝန်းထဲက ကျန်နေခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့ကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

တွေ့ပြီ... သန်မာထွားကျိုင်းသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ခပ်သွယ်သွယ်ရှည်ရှည် လူနှစ်ယောက်။

ဖမ်းခြံရဲ့တစ်ဖက်ဂိတ်မှာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

လူထွားက သူနဲ့တည့်တည့်ကပြေးလာကာ နှစ်ယောက်က မိန်းကလေးပြေးသွားတဲ့နောက်ကို တစ်ဖက်က ပတ်လိုက်၏။

သူ့လက်ထဲက ကင်မရာအသေးစားလေးကို ဂျာဘင်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ပြေးလာသည့်လူထွားကို ခြေထိုးခံလိုက်၏။

“အ”

“ဟာ... ဆောရီးဗျာ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောက်”

လူကြီးက မကျေနပ်ပေမယ့် သူ့အရေးနဲ့သူမို့ ခြေတစ်ဖက်ထော့လျက်နှင့်ပင် ဆက်လိုက်သွားလေသည်။

နေ့စွမ်းအင် ဆူးကလေးတွေပါသည့် ရောင်စုံဘာလုံးကွင်းလေးတွေ ရောင်းနေသည့် ဈေးသည်နား

လှစ်ခနဲကပ်၍ တစ်လုံးကောက်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် သံမဲတလင်းပေါ်မှာ တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်ကြည့်၍ တစ်ဖက်က ပတ်ပြေးသွားကြသည် လူနှစ်ယောက်၊ ဘေးပေါက်နဲ့ တည့်တည့်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဘောလုံးကို နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ပစ်သွင်းပေးလိုက်၏။

“ဟ”

“အင့်”

ရှေ့ကတစ်ယောက် ခြေထောက်ကြားထဲ ဘောလုံးဝင်သွားသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်သွားစဉ် နောက်ကတစ်ယောက်က အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝင်ဆောင့်မိလေသည်။

ထို့နောက် လူစည်ကားချိန်မို့ ဘေးလူများကိုယ်ထိခိုက်မိကုန်ကာ ထိုနေရာမှာ ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။

“တောက်”

“ဟေ့... ဒါ ဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲ”

ဘောလုံးသည်ခမျာလည်း ရွေးချယ်ဝယ်ယူနေသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်မို့ သူ့ဘောလုံး ဘယ်လို

ဘယ်လို ခြံပြင်ရောက်သွားမှန်းမသိဘဲ ပိုင်ရှင်မဲ့နေသော ဘောလုံးကို သူပဲပြေးတောင်းရတော့သည်။

“အစ်ကို့ဘောလုံးပါကွာ၊ ဒီမှာရွေးနေကြရင်း ပုတ်ပျံကြည့်ရင်း လိမ့်သွားတာဖြစ်မှာပါ၊ အစ်ကို့တောင်းပန်ပါ ဘယ်နော်”

ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသူ လူတွေကို ကြည့်ကာ နေစွမ်းအင်တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

အိတ်ထဲလက်နှိုက်လိုက်တော့ လက်တစ်ဝါးစာခန့် ခိုသော ကင်မရာပြားလေးကို စမ်းလိုက်မိသည်။

သွားပြီ... .

မင်းလိုချင်ရင် ငါ့ကိုရှာပြီး လိုက်ခဲ့ပေတော့ မိန်းကလေးရေ... .

နောက်ထပ် မှို့ထုပ်လေးတစ်ထုပ် ထပ်ရောက်လာ
သည်။ သူ ထပ်ပစ်ချလိုက်သည်။

နောက်တစ်ထုပ်ရောက်လာပြန်၏။ ပစ်ချက်က တစ်
ချက်နဲ့တစ်ချက် ဆက်တိုက်ဖြစ်လာပေမယ့် ပစ်မှတ်က ကွက်
တိ။

လှုပ်ယမ်းနေသော အထုပ်ကလေးတွေ ပြေးမရှောင်
သာဘဲ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ လွင့်စဉ်ကုန်သည်သာ။

“တကယ်တော်တယ်ကွာ၊ မင်းဘယ်တုန်းက
သေနတ်ပစ်ကျင့်နေတာလဲ နေ့စွမ်းအင်၊ အံ့ဩလောက်ပါရဲ့၊
ဟဲ့...ဟဲ့”

မိုးတောင်ကိုယ်တိုင် သူ့နောက်ရောက်နေသည့်
အဖြစ်ကို နေ့စွမ်းအင်က ဂရုမစိုက်စွာ သေနတ်ကိုထမ်း၍
လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်ခန်းထဲမှ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပစ်သံ
ဘို့ကို ကြားနေရသည်။

မိုးတောင်က နေ့စွမ်းအင်နောက်က အသာလျှောက်

ပစ်ကွင်းထဲကိုဝင်နေသည့် အရာဝတ္ထုက လှုပ်ယမ်း
နေသည်။ တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်...

“ဒိုင်း”

လှုပ်ယမ်းနေသည့် မှို့ထုပ်လေးက ဖွားခနဲ ဝင်ထွက်
သွားလေသည်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံက ကျော့နောက်က တပ်ထွက်လာ
မယ့် နေ့စွမ်းအင် လှည့်မကြည့်ပါ။

လိုက်ရင်း ခါးကြားမှာထိုးထားသည့် ပစ္စတိုကို စူးစိုက်ကြည့်
လေသည်။

ဒီကောင် ဒီလောက်ထိ အစွမ်းထက်နေပြီလား။
သူတွေ့နေစဉ် နေ့စွမ်းအင်က ခါးကြားမှ သေနတ်ကို
ဆွဲထုတ် ၍ လှုပ်ရှားပဲပျံနေသော လေအိတ်လေးတွေဆီကို
ထိုးချိန် လိုက်၏။

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”

သေနတ်သံကော ပေါက်ကွဲသံတွေပါ ဆူညံသွား၏။
တခြားပစ်ခန်းက လူတချို့ပါ လှည့်ကြည့်ကြ၏။

မိုးတောင် လက်ခုပ်တီးဖို့ကော ရယ်မောချီးကျူးဖို့
ပါ မေ့နေသည်။ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကာ နှုတ်ခမ်းတင်း
တင်းစေ့လျက် တိတ်ကျသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ရှိတဲ့နေရာ ဘာလာလုပ်တာလဲ
ဦးမိုးတောင်”

“ဪ... အဟင့်”

မိုးတောင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်က ခပ်မိန့်မိန့်

ရယ်သည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် ဆွေးနွေးစရာရှိလို့”

“မလိုဘူးထင်တယ်၊ ခင်ဗျားဆွေးနွေးမှာကို
ကျွုပ်က လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ မေ့ချင်ပေမယ့် အလုပ်ရှုပ်မခံတာ
ဒီကောင်းမယ်ထင်တယ်”

နေ့စွမ်းအင်က တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ဘဲ သေနတ်
ဖစ် စင်တွေရှိသမျှကို ပတ်လျှောက်ရင်း ပစ်ချလိုက် ထိုးချိန်
လိုက်နှင့် အေးအေးလူလူ ...

“နေ့စွမ်းအင်”

မိုးတောင်က နေ့စွမ်းအင်ရှေ့က ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“ကားပေါ် ခဏလိုက်ခဲ့ပါ ကျုပ်တို့ပြေလည်ရင်
အကျိုးရှိမှာပါ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ဦးမိုး
တောင်”

“ဘယ်ဒီလို ဟုတ်မလဲ နေ့စွမ်းအင် မင်းရှိတဲ့
နေရာထိ ကိုယ်တိုင်ရောက်လာပြီး ဖိတ်ခေါ်နေတာ လုံးဝခြိမ်း

ခြောက်မှု့ မပါဘူး... ညှိနှိုင်းနေတဲ့သဘောပေါ့ ...”

နေ့စွမ်းအင်က အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကားရပ်ထားသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမှောင်ကိုမကြောက်လို့ တိုးဝင်လာပြီးမှ ပိုးစုန်းကြူးကို ဖမ်းပြီး မီးအိမ်ဆွဲဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ နေ့စွမ်းအင် ပိုးစုန်းကြူးက မင်းသွားမယ့်လမ်းအတွက် အလင်းရောင်မပေးနိုင်ပါဘူး အလင်းရောင်နဲ့ဝေးလေ အမှောင်ကလှလေပါ”

နေ့စွမ်းအင်က မဲ့ပစ်သည်။

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လိုအပ်တဲ့အရာဟာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးပါပဲ ဦးမိုးတောင် ခင်ဗျားအတွက်မှောင်လေကောင်းလေပဲဆိုတော့ အမှောင်ကလှနေမှာပေါ့ ...”

“ဒါဆို မင်းက ဘာကိုလိုအပ်သလဲ ပြောလေ တိုက်လား ကားလား မိန်းမလား မရတာမရှိစေရဘူး”

“ဟား ဟား ...”

နေ့စွမ်းအင်က ရယ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတော့ တင်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မတင်ဘူး ခင်ဗျားက စေတနာနဲ့ဖန်ဆင်းပေးမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ ဦးမိုးတောင် ခင်ဗျားပြောတာတွေကိုလည်း ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး ...”

“စကားတစ်ခွန်းတည်းကို ထပ်ခါထပ်ခါမပြောပါနဲ့ နေ့စွမ်းအင် ... မင်းဘဝမှာ မပြည့်စုံတာတွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ တကယ့်စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မင်းခံစားဖူးသွားရင် ခုလိုမျိုး မင်းရောင့်ရဲနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့ သွက်လက်ထက်မြက်မှု့တွေနဲ့ ဘဝကိုအများကြီး ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးနိုင်သေးတယ်။ အချိန်တွေကို အကျိုးရှိစွာအသုံးပြု လိုက်စမ်းပါ ...”

နေ့စွမ်းအင်က ကူရှင်ကို ခပ်လျှော့လျှော့မိုနေရာမှ ကားတံခါးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ဖွင့်လိုက်၏။

ဟာနေသည်တံခါးက ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ပွင့်သွားပြီး ပြန်ကန်တက်လာ၏။

ဒါကိုနေ့စွမ်းအင်က ခြေထောက်နဲ့လှမ်းထောက်

ထားလိုက်ကာ . . .

“ဘိန်းဖြူမှောင်ခို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ဦးမိုးတောင် တစ်ခါတည်းပြောလိုက်မယ် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ပြီး ကျုပ်ကိုဘာမှထပ်မဆွေးနွေးပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေ့စွမ်းအင် ဘိန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရတနာ ဖြစ်ဖြစ် တရားမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာမှောင်ခိုပဲ မင်းတို့ငါတို့ မှာ အစွန်းအထင်းတွေရှိခဲ့ကြပြီးပြီ လူတော်လူကောင်းဖြစ် မလာနိုင်တော့ပါဘူးကွ”

“လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း ကျုပ်စိတ်မဝင် စားဘူး။ ကျုပ်ဟာ မကောင်းမှုကို လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ လူဆိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် အရာရာ ကျုပ်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ”

“မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ ကိုယ်တို့ဘက်က ဖြစ်စေခဲ့တာ မင်းသိပါတယ်။ ခုလည်း အားလုံးမင်းသဘောကျဖြစ်ရမှာပဲ တစ်ချို့တည်းနဲ့ ဒီသက်တမ်းမှာ မင်းလှုပ်ရှားခဲ့သမျှတွေထက် အများကြီးသာစေရမယ် စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ နေ့စွမ်းအင် ဒီ မှာ မင်းဝင်လိုက်ရင် အားလုံးလွယ်လွယ်လေးနဲ့ ပြီးသွားမှာ

ပါ”

နေ့စွမ်းအင်က မိုးတောင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ဦးကရက်ထုတ်သောက်သည်။

“ဟိုဘက်က လှုပ်ရှားမယ့်တိုက်ပ်ကို ငါကြိုသိထား ဘယ်ကွ သူတို့မှာ အထူးလေ့ကျင့်ထားတဲ့ မဂိုကောင်နှစ် နောင်ပါတယ်။ ဒီကောင်တွေက တကယ့်ကြေးစားစစ်စစ် တွေ ဒါကိုမသင်္ကာလို့ ကိုယ်တို့ပွဲစဖို့ ဒီတစ်မလုပ်သေးဘဲ သားတာ ဒါပေမယ့် မင်းသာပါမယ်ဆိုရင် လုပ်ရဲတယ် ဒီပွဲ ကမင်းရဲ့ပွဲပဲ နေ့စွမ်းအင်”

“ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ”

“သူတို့ကတော့ ညီနောင်မှာလုပ်ချင်တယ်။ ဒါပေ မယ့် ငါတို့ကိုရွေးချယ်ခိုင်းတယ် ဒီကရွေးတဲ့နေရာကို သူတို့ သာလိမ့်မယ်”

“မရွေးနဲ့ သူတို့ချိန်းတဲ့နေရာကိုပဲ သွားတာပို ကောင်းတယ်။ ဘယ်သူတွေလိုက်မှာလဲ”

“မင်းကြိုက်တဲ့ကောင်ကို ခေါ်သွား ကြိုက်သလို

စီမံ အရောင်းအဝယ်အောင်မြင်သွားရင် သုံးပုံတစ်ပုံမင်းယူ”
နေ့စွမ်းအင် ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အောင်မြင်မှဆိုတာ
ကျုပ်မလိုချင်ဘူး ပွဲပြီးတာနဲ့ ရမှဖြစ်မယ်”

“ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါကို
မင်းပူဖို့မလိုပါဘူး”

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ပြော . . .”

“ဒီ အရောင်အဝယ်မျိုး ကျုပ်ကိုနောက်ထပ် တိုက်
တွန်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

မိုးတောင်က ရုတ်တရက် စကားမပြန်ဘဲ ခပ်ယဲ့ယဲ့
ပြုံးနေသည်။ ပြီးမှ . . .

“မင်းလိုလူကို ဘယ်သူကကော ကြိုးတုပ်ခိုင်းလဲ
ရမှာဖို့လို့လဲ . . .”

ကားထဲမှာ စီးကရက်မီးခိုးတွေ ပွဲပိုင်းသွားသည်။
မီးခိုးတွေ လွင့်ပြယ်သွားချိန်မှာ နေ့စွမ်းအင်ကားပေါ်မှာ

မှရိတော့ပေ . . .

ကားပြင်မှာ ရပ်နေကြသည် လူတွေ ကားထဲပြန်ဝင်
လာကြသည်။

“အဆင်ပြေလားဆရာ . . .”

“အင်း . . . တော်တော်မလွယ်ကြာပဲ ဒီကောင့်ကို
သပ်ကိုင်ဖို့ သိပ်တော့မလွယ်ဘူး”

“နောက်ထပ်ဆိုတာ လိုပါသေးတယ်ဆရာ . . .
အခု ပါလာရင်ပဲ ပွဲသိမ်းပါတယ်။ အလုပ်ဖြစ်မှာက မနည်း
မနောကြီးဥစ္စာ သူပါရင် ခုနစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းက သေချာ
ဖို့”

ကျောက်ပုံမျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်နေသည်။ ပြော
နေကြသည့် စကားလုံးတွေက သူ့မျက်နှာကို ပိတ်မှုန်နေတဲ့
အတိုင်း . . . ကားက သိမ့်ခနဲ ဆောင့်ခုန်ထွက်၏။

မိုးတောင်က ကားမောင်းသည့် ကျောက်ပုံကို ဖျတ်
ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတို့က အေးစက်လျက် . . .

အခန်း-(၅)

ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ အဖြူအနက်ကန့်လန့်စင်း
လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ဝတ်လိုက်သည်။

သေနတ်နှင့် ပေါက်ခွေးတစ်လက်ပါသည့် ခါးပတ်
ကို ဆွဲပတ်လိုက်တော့ လက်နက်နဲ့ခါးပတ်က ကိုယ်ပေါ်မှာ
အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်သွား၏။

ဂျာကင်အိုက်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်တော့ သေနတ်
ခကာခါးပတ်ပါ ပျောက်သွားလေသည်။

နေ့စွမ်းအင် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှို့လိုက်

သည်။ သူစီးကရက် ကြိုက်သည်။

ဆေးသမားမဟုတ်ဘဲ စီးကရက်ကိုကြိုက်တာ သက်သက်ဖြစ်၏။

အားချိန်များဆို သူ့လက်ထဲမှာ စီးကရက်ရှိနေတတ် သည်သာ။

အပြင်ထွက်တော့မှာမို့ စီးကရက်ကိုနှစ်ရှိုက်သုံးရှိုက် ဆက်တိုက်ဖွာလိုက်ပြီးမှ ခွက်ထဲထည့်သည်။

အိမ်တံခါးသော့ကိုယူကာ တံခါးပိတ်ဖို့သတိရလိုက် သဖြင့် အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ရသည်။

ခေါင်းရင်းက ပြတင်းတံခါးပိတ်ဖို့ သို့သော်သူ့အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် နှာခေါင်း

ထဲသို့ မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကဝင်ရောက်လာလေသည်။ သူ့ခြေလမ်းတွေချက်ချင်း နှေးကျသွားသည်။

အိပ်ခန်းထဲမှာ အဝတ်ခီရိုတွေအဝတ်ခင်တွေမရှိဘဲ ချိတ်မှာ အင်္ကျီလေးငါးထည်ချိတ်ထားသည်။

ခရီးသွားဘီးတပ်သေတ္တာ တစ်လုံးဒါပဲရှိသည်။

ပြန်အိပ်ရုံသာနေတတ်သဖြင့် အဆောင်အယောင်မဲ့သော အခန်းထဲမှာတစ်ယောက်အိပ် ကုတင်တစ်လုံးသာဖြင့် တင်သာရှိသည်။

အခန်းကိုဝေခနဲကြည့်လိုက်မိစဉ် သူ့မျက်စိရှေ့ကြမ်း မှန်ရောင်တစ်ချက်လင်းခနဲဖြစ်သွားရာ-

“ဟိ”
နေစွမ်းအင် ဒူးတစ်ချက်ကွေးကာ ထွားခနဲခုန်တက် ကြ၏။

“ဟိတ်”
“ဖောင်း”

သူ့ကိုယ်ပေါ်တည့်တည့်သို့ တက်သွားသည်နှင့် သူ့ နှာဆီသို့ နှိပ်ခနဲဖြတ်ဝင်လာသည်က ခြေဖျားတစ်စုံ။ လေထဲမှာပဲ ထိုခြေထောက်တွေကို သူပုတ်ထုတ်ပစ်

ဆရံကိုထောက်ကန်၍ ကျွမ်းပစ်ကျလာသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့လိုပဲသူပုတ်ထုတ်လိုက်သည့် ပြန်ကန်၍ ချွမ်းတစ်ပတ်လည်ကျလာသည်မှာ ပုံ

ပျက်ပန်းပျက်မဟုတ်။

နှစ်ယောက်ကြမ်းပေါ်မှာ ခြေထောက်မိသည်နှင့်ခြေဖျားတစ်ဖက်သူခါးစပ်ကို ဝင်လာပြန်သည်။

သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ယှက်၍ ဘေးစောင်းထောင်ကာ လက်ဖနှောင့်နဲ့ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာကိုလက်သီးချက်တွေ ဆက်တိုက်ဝင့်လာ၏။ နေ့စွမ်းအင်ကရှောင်လိုက် ပုတ်ထုတ်လိုက်နှင့် ကိုယ်ကိုဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ ရန်သူကိုဝင်ပူးလိုက်၏။

“ခွပ်”

“အင့်”

ချက်ချင်းကြီးပူးပစ်လိုက်သဖြင့် ရန်သူမဆုတ်အားဘဲဖြစ်သွားသည်။ နေ့စွမ်းအင်ကကျောပေးလျက်သားဖြစ်ကာ ထိုသူခိုက်ကိုတစ်ထောင်နဲ့တိုက်သည်။

ဆက်တိုက် အောက်မေးဖျားမှပင့်၍ လက်သီးခဲဆောင့်ထိုးချလိုက်သည်။

တစ်ဖက်က အခြေအနေပျက်ယွင်းသွားသည်နှင့်

က်ချင်းပြန်လည်၍ ဒူးနှင့်ဆက်တိုက်ဖို့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်နှိပ်သည်တွင် -

“ဟင်”

ရှည်လျားသောဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲပြန်ကျနေသည့်

မီးမလေးတစ်ယောက်။

“ခွပ်”

သူတစ်ချက်ငိုင်းသွားနှင့် မေးရိုးကျကျနနကြီးထိသွား

သည်။ ဒေါသက ဟုန်းခနဲပြန်ဝင်၏။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးကျနေသည့်မိန်းကလေးရဲ့

မျက်ကို လက်သီးတစ်လုံးပစ်သွင်းသည်။

သူ့မက နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ကိုယ်ကိုခွဲ

တောင်၏။ ထိုလက်ကိုနေ့စွမ်းအင် ဖတ်ခနဲဖမ်းဆုတ်ကာ ဆွဲ

ခံပစ်လိုက်သည်။

“အ”

သူ့မက ကျောလေးကော့၍ သူ့ရင်ခွင်ထဲပါလာသော်

လည်း ဖနှောင့်နှင့်ပေါက်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သေးသည်။

နေ့စွမ်းအင်ခြေကိုခွဲ၍ သူမကိုယ်ကို နောက်ကနေ တအားဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါကတိုက်ကွက်မဟုတ်ပေ။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တမင်အနိုင်ကျင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလောက်တောင် စွာရသလား။

“ရှင်... ရှင်မယုတ်မာနဲ့ ခုလွှတ်”

“ဘာလို့လွှတ်ရမှာလဲ မင်းကငါ့အိပ်ခန်းထဲခိုးဝင် နေတာ၊ မင်းနဲ့ငါတရားသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးပြီ ငါနိုင်တယ် ငါပြုသမျှ မင်းနုရမယ်”

“လူပါးဝလို့ကဲ”

သူမက ဆောင့်ခုန်ကာ နေ့စွမ်းအင်ကိုခေါင်းနဲ့ တိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ မင်းစွာလှချေလား ဒီလောက်ဆိုမင်းအဆင့် ကို မင်းသိသင့်ပြီလေ၊ နောက်ထပ်ပြီးငါတုန်ပြန်လားရင် မင်း ယုတ်မာတယ်မပြောနဲ့”

မိန်းကလေးငြိမ်ကျသွားသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

နေ့စွမ်းအင်က သူမပါးနားကိုနှုတ်ခမ်းကပ်မေးလိုက် သဖြင့် မိန်းကလေးက မျက်နှာကိုဆတ်ခနဲလှည့်ပစ်သည်။

သူပြုံးလိုက်မိပြီး-

“ဧမးနေတာဖြေလေ”

“ရှင့်ဆီက ကင်မရာလာယူတာ”

“ဟင်”

သူအံ့သြသွားသည်။

“မင်းဟိုတစ်နေ့က ပန်းခြံမှာဝင်တိုက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါများကွာ မင်းပစ္စည်းပဲလိုချင်ရင် ငါ့ဆီမှာလာ ဘာလို့ရတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ခိုးဝင်နေတာလဲ၊ လူကိုတိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်တာ အသေသတ်မယ့်ရန်သူတွေကျနေတာ”

“တောင်းမလိုလာတာပဲ ဒီရောက်တော့ရှင်မှမရှိတာ”

ဒီကမစောင့်နိုင်လို့ ကိုယ့်ဟာကိုဝင်ယူဖို့ရှာနေတာ ရှင်ဝင်
လာတာ လူသံကြားတာနဲ့အပေါ်မှာတက်ပုန်းလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒါငါမှန်းသိတော့ ဘာလို့ဆင်းမလာတာလဲ”

“ဆင်းလို့ရတော့မလား... ရှင်... ရှင်ပဲ”

“ငါဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

မိန်းကလေးက နေရင်ထိုင်ရင်းဒေါသတွေကြီးကာ
ဘေးတိုက်မြင်နေရသည့်ပါးမို့လေးက ရဲတွတ်နေလေသည်။

“ရှင်ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ... တစ်ယောက်
တည်းဆိုပြီး ထင်တိုင်းလုပ်နေတာကိုဒီကဘယ်လိုလုပ်အသံ
ပေးရမှာလဲ”

“ဟင်... ဪ... ဟား... ဟား... ဟား”

သူသဘောပေါက်သွားသည်။

အပြင်ကပြန်ရောက်လာသည်နှင့် သူအဝတ်အစား
လဲနေခဲ့တာကို သူမဘယ်လိုမျက်နှာလွှဲနေရရှာမလဲ။

သူအတောမသတ်ရယ်လေ မိန်းကလေးဒေါသဖြစ်

လေ။

ရှင်... ရှင်မရယ်နဲ့”

“အဲဒါအော်၍ မရမကရုန်းကန်တော့သည်။
နေ့စွမ်းအင်က အတင်းအကြပ်ဖက်ထားလျက်နှင့်-

“ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ရန်လိုနေတာလဲကွ... မင်း
အဲဒါလိုလုပ်နေသရွေ့ လုံးဝလွတ်မပေးဘူး”

မိန်းကလေးရုန်းကန်မှုတွေ ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

“လွတ်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောသံလေးကို သူ့အသည်းယား
သွားသည်။ ပန်းခြံထဲမှာတုန်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဆိုတာကိုပဲ သူသိလိုက်တာ၊ မျက်နှာကိုလည်း သေချာ
ကြည့်ဖြစ်လိုက်ပေ။

ခုကျတော့လည်း တိုက်ခိုက်နေတုန်းက ဦးထုပ်
ဆောင်းထားသည့် ဂျင်းပင်နီတီရှပ်နဲ့ကောင်လေးတစ်
ယောက်လို့ပဲ သူမှတ်ခဲ့၏။

မေးဖျားကို ပင့်ထိုးလိုက်တော့မှ ထိချက်ပြင်းကာ
မိမ့်မျက်နှာ လန်ထွက်သွားလျက် ထိုးသိပ်ထားသည့် ဆံပင်

တွေက ကန်သည့်အားနှင့် ဦးထုပ်က ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်
မည်။

သူလွတ်ပေးလိုက်တော့ သူမက ဦးထုပ်ကို ပြန်
ကောက်သည်။ ခါးစပ်လောက်ထိ ဝဲဖြာနေသောဆံပင်တွေ
က ဝဲခနဲ ဝိုက်ခနဲ ခါသွားကာ မျက်နှာလေး သူ့ဘက်ပြန်
လှည့်လာ၏။

“ကဲ . . . ဒီကပစ္စည်းပြန်ပေး”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ရှင် အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့နော်”

နေစွမ်းအင်က သေချာကြည့်တော့မှ ဝင်းနှစ်လှပနေ
သည့် မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးကို မချို့မချဉ်စိုက်ကြည့်နေ
ပြီး . . .

“မင်းက ဘာပုံတွေလျှောက်ရိုက်လာလို့ ခွေးပြေး
ဝက်ပြေး ပြေးနေရတာလဲ၊ ဘာလဲ မင်းကစုံထောက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . . အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံလိုက် ရိုက်
နေတာ”

“အပျော်တမ်းရိုက်တယ်ဆိုလဲ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ
အိမ်ခြေတိုက်တာတွေ ဒီလောက်ပြတ်ညပ်နေတာ၊ အပျော်
ဘမ်း ပုံလှလှပပ ဘာမှရိုက်စရာမရှိပါဘူး”

“သို့မဟာသာ ဘာပုံပဲရိုက်ရိုက် ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။
ကင်မရာကိုပြန်ပေး”

“ပေးမှာပါ. . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းနာမည်
သိတဲ့လား”

“နရသီ”

“နရသီ. . . ဟုတ်လား”

သူ မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ပင့်သွားသည်။

“ဒါဆို သီလို့ခေါ်တာ မကောင်းပါဘူး၊ မင်းကို
ငါ နရသီလို့ပဲခေါ်မယ်”

“ခေါ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့သီ ဘာမှ ပတ်
သက်ဖို့မရှိတော့ဘူး”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဟိုနေ့ကပဲ မင်းပြေးလို့လွတ်
အောင် မင်းနောက်ကကောင်တွေကို ငါတားပေးလိုက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့လား”

“ကျေးဇူးတင်ခံချင်ရင် မင်းကိုငါ လိုက်ရှာမှာပေါ့။ အဲဒီလောက် မပျော်ဝင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီး မနေနဲ့။”

“ကြီးတာပဲ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအထင်ကြီးမှ ဘာ လုပ်လုပ် အောင်မြင်မှာပေါ့”

“မင်း ဘာလုပ်လုပ် မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်တယ်၊ ပြေးရတယ်။ အခု ငါ့အိမ်ထဲခိုးဝင်တယ်၊ ငါ့ကို ရှုံးတယ်။ အောင်မြင်တာ ဘာရှိလဲ”

“အောင်မြင်တာကိုလျှို့ဝှက်ပြီး အရှုံးကိုပြထားတာဆိုရင် ပြတာကိုပဲမြင်တဲ့ရှင်ကကော ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူတော်ကြီးလို့ ထင်စရာလား”

နေစွမ်းအင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွား၏။

“မင်းတော်တယ်... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ သိပ်ကို အန္တရာယ်များနေပြီ နုရသီ။ ငါပြောရဲတယ် မင်းဖလင်ထဲမှာ

Photo Copy တွေ ပါနေတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို ရိုက်လိုက်မိတာ”

“ဘာပုံတွေလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ သီက သူတို့ကိုရိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ရိုက်လိုက်ပြီးမှ သူတို့ သည်းကြီးမည်းကြီး လိုက်လာလို့ ပြေးရတာ”

“သူတို့က ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး။ ဖလင်ထုတ်ခိုင်းတာ”

“အဲဒါ မင်းအတွက် အရေးမကြီးရင် ထုတ်ပေးလိုက်ပေါ့ကွ။ ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်အဖြစ်ခံမှာလဲ”

“သီက မဟုတ်တာလုပ်တာမှမဟုတ်တာ။ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ရမှာလဲ”

“မကြောက်ရင် ဘာလို့ပြေးနေလဲ”

“သူတို့က အင်အားများတော့ ရှောင်ရတာပေါ့”

“ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုကျတော့ မင်းနိုင်လို့ဘူး”

နရသီက သူ့မျက်လုံးထဲကို ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှင်က သူတို့အားလုံးထက်တော်တယ်”

“အာဂ ငါပါလား။ မင်းချီးမွမ်းတာကိုတော့ သေချာ ထုပ်ပိုးသိမ်းထားဖို့သင့်တယ်”

ချီးမွမ်းပြီးမှ နရသီက မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။

“မင်း ခဏခဏ မျက်စောင်းထိုးမနေနဲ့။ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ မျက်စောင်းထိုးတဲ့ဒဏ်ကို ယောက်ျားတွေ မခံနိုင်ဘူး။ ငါလည်းယောက်ျားပဲ”

“ရှင်လည်း တော်တော်စကားများတဲ့လူပဲ။ ဘယ် မှာလဲ ကင်မရာ”

“ကင်မရာကို မင်းပြန်ယူ အထဲကဖလင်ကို ဒီမှာ ထားခဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

နရသီ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“မင်း အန္တရာယ်များလို့ပြောတာ”

“ရှင်ပူစရာမလိုဘူး။ သီ ဝါသနာပါလို့ စိတ်က

ခံစားပြီး ကြိုးဘားပမ်းစားရိုက်ယူထားတဲ့ပုံတွေကို ဘာမဟုတ် ဘာနဲ့ ဆုံးရှုံးခံရမှာလား”

“ဘာမဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းသေသွားနိုင် ဘယ် ဒီလိုလူတွေ ဘာကောင်တွေလဲဆိုတာ မင်း နားလည် လို့လား”

“အို...လည်လည် မလည်လည် မလိုဘူး။ သို့ ခွည်း သို့ကိုပြန်ပေး”

“ဦးရော... မင်းနဲ့ငါ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ နောက်ထပ် ခံမိမိ မတွေ့ပါရစေနဲ့”

သူ့လှည့်ထွက်လာတော့ နရသီက ထွက်လိုက်လာ သည်။ တံခါးဝရောက်မှ မှန်ရောင်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဦးထုပ်ရှေ့ပေါ်မှာ မှန်ဝိုင်းကလေးပါနေခြင်းဖြစ်သည်။ ခပ်ပင်တွေ ဖားလျားချလျက်သားနှင့် နရသီက ဦးထုပ် ဘောင်းဘားလိုက်သဖြင့် သူမပုံစံလေးက အရပ်မြင့်မြင့် နှစ်သက်လွယ်လွယ်နှင့် နွဲ့နွဲ့လေးလှနေသည်။

ဒါပေမယ့် ယင်နားမခံသော မြွေပွေးမလေးလို လက်ပြန်တာက ပုံစံလေးနဲ့မလိုက်။

နေ့စွမ်းအင်က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပြုံး၍ အတက် အဆင်း တံခါးမကြီးနောက်က ထုတ်တန်းလေးပေါ်ကို လှမ်း နှိုက်လိုက်၏။ လက်စသတ်တော့ သူက ဒီမှာထားတာကို။ သူမကတော့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းတွေ လှန်လှောရှာနေခဲ့သည်။

နေ့စွမ်းအင်က နောက်ကို ပြန်လှည့်လာကာ...

“အလွယ်တကူထားတာပါလားဆိုပြီး ပင်ပန်းသွား တာကို ဒေါသထွက်နေတာလား။ ငါပြန်လာတာပဲ မင်း ကျေးဇူးတင်ဦး။ ဒီကင်မရာက ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာပဲရှိနေတာ အခု ငါဝင်လာမှ ထိုးတင်ထားလိုက်တာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကို မင်းဒီလောက် ခဲခဲယဉ်း ယဉ်း ချာဖွေလိုက်ယူမယ်လို့ ငါဘယ်ထင်မလဲ။ လမ်းမှာ အမှတ်တမဲ့ပြန်တွေ့ရင် ပေးနိုင်အောင် ပစ္စည်းကလည်း ပြားပြားသေးသေးလေးဆိုတော့ အိတ်ထဲမှာပဲထားတာပေါ့”

ငါပြန်မလာရင် မင်း အိမ်တိုင်ချွတ်ရှာတာတောင် မတွေ့ဘူး”

နေ့စွမ်းအင်က ကင်မရာလေးကို လှမ်းပေးသည်။

နရသီက လှမ်းယူ၏။ နှစ်ယောက် လက်ပြောင်း

အလွဲလေးမှာ ခြံဝဆီမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ချက်နှင့်အတူ ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် အရောင်တစ်ခုက မျက်လုံးထောင့်မှာ ရှုပ် ယှက်ခတ်သွား၏။

နေ့စွမ်းအင် နရသီလက်ဖျားလေးကို ဆောင့်ဆွဲ

လိုက်ကာ တံခါးအကွယ်ထဲ လှည့်ဝင်ရင်း တဆက်တည်း တံခါးရွက်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွမ်း”

“ဒုတ်”

နေ့စွမ်းအင် တံခါးရွက်ကို ချက်ချင်းဆွဲဖွင့်လိုက် သည်။

မားတစ်လက်နဲ့ စာတစ်စောင်။

မားကိုဖြုတ်ယူ၍ စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

နေ့စွမ်းအင်

ညီနောင်ရွာမှာ မင်းသေမင်းရှိတယ်၊
လိုက်မလာနဲ့

လှံသွား...

သူပြုံးလိုက်မိသည်။ မင်းက လှံသွားဆိုရင် ငါက
စားသွားပေါ့။

“ကဲ... နရသီ မင်းပြန်တော့”

နရသီက ထွက်မသွားသေးဘဲ ကင်မရာကို ခါးကြား
ကွယ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ...

“ရှင်ကကော ဘာလဲ”

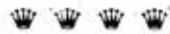
“ကလေးကချေ”

“မဝေပါနဲ့... ကောင်းကောင်းဖြေစမ်းပါ”

“ကောင်းကောင်းဖြေတာပဲ၊ ဒါ့ထက်ပိုမှန်တာဆို ရင်
လူဆို၊ မင်းက စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် နောက်
တစ်ခါ ထုတ်တန်းပေါ် ပင်ပင်ပန်းပန်းတက်နေရမှာစိုးလို့
ကြိုပြောလိုက်တာ”

“ရှင်”

နရသီ ဖျက်နာလေးရဲခနဲဖြစ်သွားကာ အိမ်ပေါ်က
ဆင်းပြေးသွားလေသည်။ ပျော့နွဲ့ဝေဝေသွားသည့် ဆံနွယ်တွေ
ကို လှမ်းကြည့်ရင်း နေစွမ်းအင် ပြုံးလိုက်မိသည်။
တော်တော်လှတဲ့ကောင်မလေး။

အခန်း - [၆]

တောင်စောင်းနံဘေးမှာ ရွက်ဖျင်တဲကြီးတစ်လုံးကို
သွမ်းမြင်၏။ နေ့စွမ်းအင်နဲ့ ကျောက်ပုံတို့ သုံးယောက် ရင်
ဘောင်တန်း၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ခဏ”

တားဆီးသံနှင့်အတူ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ၊ လောင်း
ကတ်ဖားဖား၊ ဖရိုဖရဲနှင့်လူနှစ်ယောက်က ရွက်ဖျင်တဲနား
ရောက်ခါနီးမှ ရှေ့ကဖြတ်ဖားလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

သဗ္ဗမုန်စာပေ

“လက်နက်တွေပါရင် ဒီမှာထားခဲ့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ထားရမှာလဲ၊ ငါတို့က ဘုရားဝတ်ပြု
ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့မှန်တယ်လေ၊ အခုဟာက သိပ်အရေးကြီး
တဲ့အချိန်မို့လို့ ဆရာချိန်ကိုယ်တိုင် အမိန့်ထုတ်ထားတာ”

“မင်းတို့ဆရာ အမိန့်ထုတ်ရင် မင်းတို့မကိုင်နဲ့ ပေါ့”

ကျောက်ပုံက တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောသည်။ သူတို့
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အချက်ပြကြ၏။

“ဒီမှာ... အဲဒီအမိန့်ကို မင်းတို့အတွက်ထုတ်ထား
တာကွ၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ပြီးသွားစေ
ချင်လို့ လက်နက်မဆောင်စေချင်တာ၊ ငါတို့တွေလည်း ဘယ်
သူမှ လက်နက်မဆောင်ဘူး”

“အဲဒါ မင်းတို့ကိစ္စပဲ၊ မင်းတို့လက်နက်ဆောင်တာ
မဆောင်တာလည်း ငါတို့မြင်ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဆောင်ဆောင်
မဆောင်ဆောင် စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ ငါတို့က

မင်းတို့ချိန်းတဲ့နေရာကိုလာရတာ။ ဘုရားဖူးဖို့မဟုတ်ဘူး။
မောင်ခိုလုပ်ဖို့ လက်နက်ကို ဆောင်ကိုဆောင်ရမယ်”

ကျောက်ပုံက ဇွတ်တရွတ်ပြောသည်။

နေ့စွမ်းအင်က ဂရုမစိုက်စွာ ဆက်လျှောက်၏။

သူ့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းသေတ္တာနှင့် ...

“နေဦး”

ကျောက်ပုံကို တစ်ယောက်က ဖတ်ခနဲကုတ်ဆွဲ၏။

နောက်တစ်ယောက်က အထီးတို့ကို နှစ်ယောက်

ဆက်ဘိုက်ဆင့်ကန်၏။

ပွဲက မစရသေးဘဲ မုန်တိုင်းသံပေးလာသည်။

မှမ်းအင် နောက်ကို တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ပေ။

ဒါ သူတို့ တမင်ရန်စတဲ့လှည့်ကွက်တွေ။

သူ ဇွတ်ဖျင်တဲဝရောက်လာမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်

မင်းတို့ပြောင်ပြောင်နှင့် ကုလားရုပ်နဲ့တစ်ယောက်က သူ

ကိုယ်လုံးကို ဝှေးဝှေးဝါးဝါးကြည့်သည်။

ပြုံးတော့ လက်လှမ်း၍...

“ပစ္စည်းပြပါ”

“မပြနိုင်ဘူး၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ”

ကုလားရှပ်နဲ့ကတုံးဟာ မရှိဆိုတဲ့ ကြေးစားပဲဖြစ်
လိမ့်မည်။ ထိုသူ့မျက်နှာကြီးတင်းသွားကာ နေ့စွမ်းအင် လက်
ထဲကသေတ္တာကို ခြေထောက်နဲ့လှမ်းခတ်လိုက်၏။

နေ့စွမ်းအင်က မရှောင်။

သေတ္တာကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ဖိဆုပ်၍ တည့်တည့်
ခံပေးလိုက်၏။

“ဒုတ်”

သေတ္တာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။

နေ့စွမ်းအင် လက်ဖဝါးနှစ်ဘက် ထုံကျင်သွားသည်
ကတုံးမရှိလည်း အုတ်နံရံကိုပြေးကန်လိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ
နာကျင်သွားသည့်ခြေထောက်ကို ဟန်လုပ်ပြန်ထောက်လိုက်
သော်လည်း နေ့စွမ်းအင် နာမည်ကြီးတာကို ကိုယ်တိုင်
သွားရလေသည်။

နေ့စွမ်းအင်က သေတ္တာကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ခိုင်း

ကာရံ၍ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

ကတုံးမရှိ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။ သို့သော် ခြေ
ထောက်က မျက်ခနဲဖြစ်ကာ သီသီကလေး နောက်ကျသွား
သဖြင့် ဆက်တိုက်ခုန်ဝင်လာသော နေ့စွမ်းအင်က သူ့မျက်
နှာကို သေတ္တာနဲ့ ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်၏။

တိုက်ကွက်က မဆန်းပါ။ ရိုးရိုးလေးပဲဖြစ်သည်။

သို့သော် ရိုးလွန်းနေသဖြင့် ကတုံးမရှိ ခြေလှမ်းမှားကာ
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဆယ်ထပ်တိုက်ပေါ်ကနေ မှောက်လျက်
ဗြဲတ်ကျသွားသူလို ပြားကျေသွားပြီလား ထင်ရလောက်
အောင် အသည်းခိုက်သွားလေသည်။ ထိမိသည့်အားက ပြင်း
သည်။ နှာခေါင်းရိုးကျိုးကာ သွေးတွေ တရဟောကျလာ
သည်။

ရှေ့သွားတွေ ကျိုးနဲ့ကုန်၏။ ဒါပေမယ့် အထူးလေ့
ကျင့်ထားသည့် ခံနိုင်ရည်အားက မာန်ဟန်ပြင်းနေဆဲ။ ခါး
ကြားထဲက ဓားကောက်ကိုဆွဲထုတ်၍ ခြေကိုချဲ့ ခါးကုန်း၍
နေ့စွမ်းအင် ခြေထောက်ကိုပတ်ဆွဲ၏။

သူ သေတ္တာနဲ့လွဲချရင်း ခုန်ရှောင်သည်။ တကယ်ဆို သေတ္တာကလည်း အလေးချိန်က နင့်နေသည်။ လှုပ်ရှားရတာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ လွှတ်ချထားဖို့ကလည်း အထဲမှာ ရှိနေတာတွေက ဂုံ့မှုန့်၊ ဖွဲမှုန့်တွေမဟုတ်ပေ။

ထိုစဉ် ကတုံးမရှိရဲ့စားကောက်က ဝှိခနဲ ရှည်ထွက်လာသည်။ ရိပ်ခနဲ လျှပ်တပြက်ကြီး လည်ပင်းဆီ ပြေးဝင်လာသဖြင့် နေစွမ်းအင်ခေါင်းထဲမှာ လင်းလက်သွားသည်။

အသက်အောင့်၍ ကိုယ်ကို လှန်ချလိုက်တော့ ဝှိခနဲ ဖြတ်သန်းသွားတာ ပွတ်ကပ်၍ဖြစ်သည်။

ချက်ချင်း ပြန်လွဲလာသည့်စားကောက်က သံမဏိစက်သီးကြိုးနှင့် နဂါးတစ်ကောင်ပေါက်သလို ဝှိခနဲ ဝေါခနဲ...

လူတွေကို မျိုးဖြတ်၍ ပစ္စည်းကို အလကားယူဖို့ ကြံကြသူတွေကို နေစွမ်းအင် ဒေါသထွက်သွားသည်။

စားကောက်စက်ဝိုင်းထဲမှ လွတ်အောင် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ဝှိခနဲ ခေါင်းထောင်တက်သွားသည့် စားကောက်

ခိုက်မကျလာမီ သေတ္တာကို လွှဲပစ်ထည့်လိုက်သည်။

- “ဝှစ်”
- “ဒုတ်”
- “အား”

သေတ္တာက စတီးကြိုးကို အရှိန်နဲ့ပြေးရိုက်သလို မာန်တုန်ပြင်းပြင်းနှင့် တန်းဝင်လာသည့်စားက တုံ့ဆွဲခံလိုက်ရသလို ခြစ်ကာ သေတ္တာကို တစ်ပတ်ပြန်ရစ်သွားသည်။

စားကောက်က ကတုံးမရှိရဲ့ လည်ပင်းကို ငေါက်ခနဲ ခြွေးပိုင်းလေရာ ကိုယ့်လက်နက် ကိုယ့်ဆီပြန်လာသဖြင့် ကတုံးမရှိ သေလုမျောပါးရှောင်လိုက်၏။

သေဘေးက လွတ်သွားသော်လည်း ကြိုးစကို ကိုင်ထားသည့်လက်မှာ လက်ကောက်ဝတ်ကို တိတိရိရိ ဖြတ်ထွက်သွားလေသည်။

- “ဟာ”
- “ဟင်”

သူ့အော်သံနက်ကြီးကြောင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည့်

ကျောက်ပုံတို့အုပ်စုတွေပါ ရပ်တန့်ကုန်ကြသည်။

တောထဲမှာ အစပျောက်နေကြသည့် လူရိပ်တွေဆီ
မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နေစွမ်းအင်က တဆတ်ဆတ်ခါနေသည့် လက်ပြတ်
ကြိုးကို ကန်ထုတ်ပစ်ကာ စတီးကြိုးနဲ့ရစ်ပတ်နေသော
သေတ္တာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သေတ္တာနဲ့ ကြိုးကိုဖြေ
၍ သေတ္တာကို ခြေထောက်နားမှာချသည်။ ဓားကောက်၍
စကြာမွှေ့သလို တစီးစီးမြည်အောင် ဝှေ့လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆတ်ခနဲလွှဲပေါက်ပစ်လိုက်လေသည်။
ဓားကောက်က ရွက်ဖျင်တဲအမိုးကို နဂါးတစ်ကောင်
လို ပြေးပေါက်၏။

“မလုပ်နဲ့”

ကြိုးက တင်းသွားပြီ။ သူ တစ်ချက်တုံ့ဆွဲလိုက်
သည်နှင့် ရွက်ဖျင်တဲ စုတ်ပြုပြီပျက်သွားမည်ဖြစ်လေသည်။
တဲဝမှာ ကတုံးမနီတစ်ယောက် ထပ်ပေါ်လာသည်။
သို့သော် ထိုသူကတော့ တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲကလို ဒေ

တစ်ခြမ်းလုံ ကတုံးပြောင်နေပေမယ့် နောက်စေ့မှာ ဆံပင်
ဒုထားလျက်၊ ကျောပေါ်မှာ စည်းချထားလေသည်။

“ငါတို့က ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ မင်းအထဲကိုဝင်ခဲ့ပါ”

နေစွမ်းအင်က ကြိုးစကို လက်ခုံမှာစွဲရစ်ကာ ခပ်
သေဆ ဆောင့်ဆွဲကြည့်သည်။

ရွက်ဖျင်တဲကြီးက ဓားကောက်တစ်ချောင်းနဲ့ အသာ
လေးချိတ်ဆွဲလိုက်ရုံနဲ့ ကြွတက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

သူက ရွံရှာသလို ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ...

“ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှ အိမ်ရှင်မရှိဘူး၊ ငါ့ကို မင်း
ဘိမ္ဗိုလည်းမလိုဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းတို့ဆရာ”

“အထဲမှာရှိတယ်၊ မင်းဝင်လာရင် ငါတို့သုံးယောက်
ရဲ့တယ်။ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်လုပ်ကြရအောင်
ဝင်ခဲ့ပါ”

ဖိတ်ခေါ်နေသော်လည်း ဆံ့ရှည်မရှိရဲ့ မျက်လုံးများ
စူးရဲပြင်းထန်လှသည်။ မြေပြင်မှာ ဒူးထောက်ညည်းညူ
သော ကတုံးမရှိကို မကြည့်ပေမယ့် အံ့ကြိတ်ထားသည့်

သူ့မေးကြောကြီးက ထောင်ကားနေ၏။

နေ့စွမ်းအင်က မဲ့၍ . . .

“မယုံကြည်သင့်တဲ့အရာကို ယုံပေးဖို့ ငါက မျက်မမြင်မဟုတ်ဘူး။ မင်းဆရာကို ခေါ်ထုတ်မလား။ ငါ ဖျက်ထုတ်ရမှာလား”

ကြိုးကို လက်ခုံမှာ နောက်ထပ်ရစ်ပတ်၍ စောင့်ဆွဲလိုက်တော့ ရွက်ဖျင်တဲက လှုပ်ရှားကြွရွလာသည်။

“တောက်”

ဆံ့ရှည်မရှိက တက်ခေါက်ကာ ခါးထောက်သလို ထည့်ထားသည့် လက်တင်ဖက်လှုပ်ရှားလာသည်။

သို့သော် နေ့စွမ်းအင်က သူ့ထက်ဦးသည်။

ပစ်မှတ်က ကိုယ့်အသက်ပေဖို့ ပစ်မှတ်ကို လွှဲလိုမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် မသေချာတာကို မကိုင်ဘဲ ဓားကို ကိုင်သည်။

လက်ခနဲ ဝင်းတောက်သွားကာ ဓားပါးလေးက မျှားတစ်ဝင်းလို ပြေးထွက်သွားလေသည်။

သူထင်သလို သေနတ်ချင်းယှဉ်ရမှာမဟုတ်ဘဲ ဓားနဲ့ ပစ်လိုက်ပြီမှန်း သိလိုက်သည်နှင့် ဆံ့ရှည်မရှိ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ သေနတ်ပစ်ချိန်မရတော့ဘဲ ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အနားကို နေ့စွမ်းအင်က လှိမ့်ဝင်လာကာ နံကြားဆီကို ခြေဖျားနဲ့လှမ်းထောက်ကန်လိုက်၏။

ဆံ့ရှည် ထပ်ခုန်ပြန်သည်။ ခုန်လွှားရင်း သေနတ်နဲ့ ထိုးချိန်လိုက်တော့ နေ့စွမ်းအင် ရိပ်ခနဲ ခုန်ထ၍ သေနတ်ကိုင်လက်ကို လက်ဝါးထောင်၍ ဆောင့်ထိုးလျက် လည်မြို့ဆီသို့လည်း လက်ချောင်းများနဲ့ပဲ ဆန့်ထိုးလိုက်လေသည်။

သူ့ပုံစံက ဒူးကွေးထားသဖြင့် မျောက်တစ်ကောင် ချိပ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

“အ”

လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောတွေ ကပြောင်းကပြန် ခြစ်တုန်သကဲ့သို့ ပြင်းစွာနာကျင်လျက် သေနတ်ကို ဘယ်အရာမှ အုပ်တိုင်မထားနိုင်တော့ဘဲ ဣတ်ချလိုက်ရကာ လည်မြို့

ဆီသို့ ဝါးလုံးထိုး တန်းဝင်လာသည့် လက်ချောင်းများကို သေလုမျောပါး ရှောင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟိတ်... ရပ်စမ်း”

အသံနှင့်အတူ ထွက်လာသည်က ပိုင်ပြီအထင်နှင့် လက်မရွံ့ လူသတ်သမားများလွှတ်ကာ အောင်သေအောင် သားစားဖို့ အထဲကနေ အသင့်ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည့် ဦးမှိုချိန်

သူသည် တစ်ချိန်က ဓားပြကြီး ငမိုဟု နာမည်ကြီး ခဲ့သလို ယခုပြန်၍ စခန်းထ ခေါင်းထောင်လာတော့ သူ့ငွေကြီး ဦးချိန်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

အရပ်သည် လွန်မင်းစွာရှည်၍ စုတ်ချွန်းချွန်းမျက်နှာ မျက်စိမှေးမှေးနှင့် အကျည်းတန်လှ၏။

သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်နှင့်၊ ကိုယ့်ကိုတော့ လက်နက်ထားခဲ့စေလျက် သူတို့က လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ခေါင်းနှင့် ငိတ်ခိုင်းဝင်နေပြီဖြစ်သော နေခွမ်းအင်က ဆံရှည်ကြီးကို တဂုဝပ်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲခွာ၍ ဦးမှိုချိန်ထံ ဝင်လိုက်၏။

လုံးလည်လှည့်တိုက်နေကြသည့်နှစ်ယောက်ကို ပစ်ဖို့ သူ့လူကိုယ့်လူ ရွေးနေဆဲ။ ချက်ချင်းကြီး အနားရောက်လာသဖြင့် သေနတ်နဲ့ ထိုးချိန်လိုက်သော်လည်း ဦးမှိုချိန် နောက်ကျသွား၏။

သေနတ်ကိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ချိုးလိမ်ခြင်း ခံလိုက်ပြီး...

“ခဲနဲမှမလှုပ်နဲ့ ဦးမှိုချိန်”

သူ့သေနတ်နဲ့ သူ့ကျောက်ကို ပြန်ထောက်ခံလိုက်ရင် တပည့်တပန်းများနှင့် လက်နက်အားကိုးခဲ့သာ ဆရာကြီးလုပ် ရက်စက်ခဲ့ပေမယ့် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ဖို့ အစကတည်းက မကျွမ်းကျင်ခဲ့သောကိုယ်သည် အသက်ကြီးရွယ်အိုဦးမှို မရွမ်းသာ။

“တောထဲမှာ ခင်ဗျားလူတွေရှိနေတာ ကျုပ်သိသိသိ အားလုံးထွက်ခိုင်းပါ”

ဆံရှည်ကြီးလည်း မဝင်ရဲဘဲ ရပ်နေ၏။ နေခွမ်းအင် အရည်စာချင်းကိုလည်း သိနေပြီ။ သူတို့ဆရာကြီးရဲ့

အသက်ကလည်း နေ့စွမ်းအင်လက်ထဲရောက်နေပြီဆို သေနတ်ကို မကောက်ရဲသလို ရှေ့လည်းမတိုးရဲ။

“ဟေ့... လှံသွား... ဟိုကောင်တွေကို ခေါ်ထုတ်စမ်း”

“လက်နက်တွေပါ ချခိုင်း”

ဦးမှီချိန် အခြေအနေအားလုံးကိုဝေကြည့်ကာ မတတ်သာသည့်လေသံနှင့်

“လက်နက်တွေပါချ”

ကျောက်ပုံတို့သုံးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က နေပြီ တစ်ယောက်က လက်မှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျလျက် သို့သော် ကိုယ့်ဘက်က အသာစီးရသွားပြီမှန်းသိကာ လဲသူလည်း ပြန်ထသည်။ ဒဏ်ရာရနေသူကလည်း ခုန်ထကာ အားလုံး တန်းစီဝင်လာသူတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

နေ့စွမ်းအင်က သူတပေ့ပေ့သယ်ထားနေရသည့် ပစ္စည်းသေတ္တာကို ခြေထောက်နဲ့ကန်၍ ရှေ့ချပြကာ

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ယုတ်မာကြတာလဲ”

“ဘာယုတ်မာတာလဲ၊ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့နေရာကို

နှိပ်နှိပ်နဲ့ရင်လည်း ငါတို့လာရင် မင်းတို့စည်းကမ်းအတိုင်း ခြိမ်းခြောက်ရမှာပဲ။ အခု မင်းတို့လာတော့လည်း ငါတို့စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်တာပေါ့၊ မင်းတို့က စဖောက်တာ”

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ လက်နက်တွေနဲ့ ကျွပ်တို့ လက်မြှောက်ဝင်လာရမှာလား”

“ငါတို့က ဆောင်ထားတာ မင်းတို့ရိုးသားရင် မှုဒီလိုဖြစ်လာဖို့မရှိဘူး။ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ နေ့စွမ်း ငွေကိုလိုချင်တာလား၊ လူကိုသတ်မှာလား၊ ကြိုက်သလို ငါ့သိက္ခာကိုတော့ မဖျက်ဆီးနဲ့”

“ဪ... ဪ... သိက္ခာကလည်း ရှိချင်သေး တဲ့။ သတ်ချင်သတ်၊ ယူချင်ယူတဲ့ ဒါပေါ့... ဒါပေါ့။ သိမ်းတတ်ရင် သူများကို ငြိုးကြတာပဲ။ ကျွပ်က လူသတ် တဲ့မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားကိုသတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

မင်းတို့အားလုံး အလကားမယူဘူး။ နေပါဦး လူသတ်ပြီး ပစ္စည်းကို

အလကားသိမ်းဖို့ အကြံကြီးကြံထားကြတာဆိုတော့ ခင်ဗျား တို့မှာ ငွေကောပါရဲ့လား”

“ပါတယ်... ပြောတဲ့အတိုင်း အတိအကျပဲ”

“အထီး... အထဲမှာငွေသွားစစ်စမ်း”

အထီးက လက်ကဒဏ်ရာကိုဆုပ်ကာ တဲထဲပြေး ဝင်သွား၏။ ပြီးတော့ ငွေသေတ္တာကိုဆွဲ၍ ပြန်ထွက်လာ သည်။

“ငွေအပြည့်ပဲ ကိုနော်”

“ကဲ... ဦးမှိုချိန် ပစ္စည်းသေတ္တာကိုကောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့သွားတော့၊ နောက် နာရီဝက်ကြာရင် လက်နက် တွေကို ဒီမှာလာပြန်ယူ”

အချို့ကြီးခံရပြီ ထင်ထားရာမှ သဘောတွေ ကရား ရေလွတ်ကောင်းနေသော နေ့စွမ်းအင်စကားများကြောင့် ဦးမှို ချိန် တအံ့တဩဖြစ်ကာ အသက်ဘေးကလွတ်တာအောင် ဝမ်းသာရမှန်းမသိ။

ဆံ့ရှည်မရိကတော့ ပစ္စည်းကို ကမန်းကတန်း

ဘက်က၍ သေချာစစ်ဆေးနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာချိန်... သွားမယ်”

လူနည်းစုနဲ့ လူများစု။

သူတို့ မရှုမလှခံလိုက်ရသဖြင့် မကျေချမ်းသော် နည်း လက်နက်မဲ့ထပ်ဖြစ်နေပြီမို့ ပြောတဲ့အတိုင်းနာခံရ သာ။

“ဘာဖြစ်လို့ လွတ်ပေးလိုက်တာလဲ နေ့စွမ်းအင် သူတို့က စည်စ်တာ”

“နောက် မညစ်ရဲတော့ပါဘူး၊ ရန်ငြိုးရန်စတွေ ဘင်စေချင်လို့”

ကျောက်ပုံ ဘာမှမပြောတော့ပေ။

အစက နေ့စွမ်းအင်အပေါ် မနာလိုမိခဲ့ခြင်းများ နည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မရှိတော့ပေ။ သူနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ ကွာဟ ခက်ကို ဖိတ်ပပပြင်လိုက်ရပြီမို့ နေ့စွမ်းအင်ဟာ တုပြိုင် ကာလူမဟုတ်မှန်း သူနားလည်သွားပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ်...

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

“ဟာ”

“ရဲ့... ရဲ့တွေဟ”

ရှေ့က ထွက်သွားကြသည့် ဦးမှိုချိန်တို့အုပ်စုလည်း ကစဉ့်ကလျား ကွဲပြားပြေးထွက်ကုန်ကြတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“တောင်ဘက်စောင်းကို ပြေးဆင်း”

ကျောက်ပုံက အတွေ့အကြုံရှိသူမို့ အော်ပြေး ပြေးသည်။

“ဟိတ်... လက်နက်ချလိုက်စမ်း”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

သေနတ်သံတွေက တောင်စောင်းတစ်ဝိုက်မှာ ဆူညံသွားသည်။ ထို့အတူ အားခနဲ ကားခနဲ လဲကျကုန်သူတွေထဲမှာ အထီးနဲ့ ငွေးပါ ပါလေသည်။

“အထီး... ထ... ထ”

“နေ့စွမ်းအင် ဆွဲမနေနဲ့ ပြေး... ပြေး”

ကျောက်ပုံက လှမ်းအော်ရင်း တောင်စောင်းကနေ ဝိုင်းရံချသွား၏။

“ဟိတ်ကောင် စိတ်မလျှော့နဲ့ ထ မြန်မြန်”

“အား”

ငွေးက ရဲ့တွေလက်ထဲ တန်းရောက်သွားသည်။ မီးမိသူတွေကို တစ်ခါတည်း လက်ထိပ်ခတ်ကြ၏။

အထီးခမျာ အဖမ်းခံရမည်စိုးသဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစား သရှာပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှမရ။

နေ့စွမ်းအင်ကလည်း ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်နေသေးသည်။

ခေါ်နေရင်း...

“ဒိုင်း”

“ဟာ”

ဦးဏှောက်ထဲ ဖောက်ဝင်သွားပြီလား ထင်ရသောက်အောင် နားထဲမှာ ပေါက်ကွဲထူအူသွား၏။

ဘယ်လိုမှ မတတ်သာတော့ဘဲ နေ့စွမ်းအင် ငွေ

သေတ္တာဆွဲကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးရတော့သည်။

အထီးသည် သူ့အမိခံလိုက်ရသော်လည်း ဝမ်းမနည်း
တော့ပါ။ မိုက်ရိုင်းပါသည်ဆိုသော နေ့စွမ်းအင်ရဲ့
ခေါင်းဆောင်ပီသည် စိတ်ဓာတ်ကို ကျေနပ်စွာခံစားရင်း

“ကိုနေ လွတ်မြောက်ပါစေ” ဟုသာ တိုးတိတ်စွာ
ဆုတောင်းမိလေသည်။ သူ့မြင်သမျှ စုရုံးမိလာကြသည့်
လူတွေထဲမှာ ဘိန်းဖြူသေတ္တာကြီးနဲ့အတူ ဦးမှိုချိန်နဲ့ ဆံ
ရှည်ကြီး။

ပြီးတော့... ဦးမှိုချိန်ရဲ့တပည့်တပန်းများ၊ သူ့လို
ခြေထောက်ကို သေနတ်မှန်၍ မပြေးနိုင်သူတွေက အများ
အပြား ...

“ဟောဒီမှာ လက်ပြတ်ကြီးဆရာ”

“ဒါဆို လက်ပြတ်နဲ့ တစ်ယောက်လွတ်သွားတာ
ပေါ့၊ နေပစေ လက်ပြတ်နောက်လိုက်ရုံပဲ၊ ငွေသေတ္တာနဲ့
ကောင်ကို လိုက်နေကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒုရဲအုပ်မြင့်ကိုတို့ လိုက်သွား

ဘယ်”

ရဲတွေက ရွက်ဖျင်တဲထဲကို ဝင်စစ်ကာ လက်နက်
တွေကို သိမ်းလိုက်သည်။

စတီးကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဓားကောက်ကြိုးကိုပါဖြုတ်
၍ သေချာစစ်ဆေးနေသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့လက်နက် တကယ့်ပညာရှင်နှစ်
ကောင် လွတ်နေတာပဲ၊ ဟေ့... ချက်ချင်းပြန်ဆုတ်
ကရားခံတွေကို လူဖြန်ရှာကြ”

အထီးခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို အံ့ကြိတ်ခံရင်း
ပြီးလိုက်မိသေးသည်။

နေ့စွမ်းအင်ကို သူတို့မမိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေပြီး
သား။

အခန်း-(၇)

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နေ့စွမ်းအင်ရာ၊ ငါ့ငွေပြန်ရတာ
ဘစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလိုလူမျိုး ထောင်ထဲ
မှာ ဘဝဆုံးသွားမှာကို နှမော့လို့ပါ”

“ငါလည်း ဆရာကြီးနဲ့ ထပ်တူပါပဲ နေ့စွမ်းအင်၊
အိပ်ကွန့်ခဲ့ဖူးတာတွေကို မေ့လိုက်ပါ။ ငါ့ကို မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ
အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

ကျောက်ပုံက လက်ကမ်း၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြော
သည်။ နေ့စွမ်းအင်က ဇာမ်းလာသည့်လက်ကိုကြည့်၍ ခေါင်း

ခါပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ချီးကျူးကြတာတွေကို ကျုပ်က ပျော်ဝင်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သေရဲသတ်ရဲလို့ အထင်ကြီး ကမ်းလင့်လာတာတွေကိုလည်း ကျုပ်လက်မခံဘူး”

သူက စားပွဲပေါ်က ငွေသေတ္တာကို လှမ်းကြည့်ကာ

“ကျုပ်အတွက် ဝေရဲပဲပေးပါ”

“မင်း ပခုံးက သေနတ်ဒဏ်ရာကို”

“ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်ဒဏ်ရာလာပြတာမဟုတ်ဘူး ဦးမိုးတောင်”

ဘယ်လိုသိမ်းသွင်းလို့မှ ပျော့ပျောင်းမလာသည့် နေ့စွမ်းအင်ကို မိုးတောင် ဘာမှထပ်ပြောဖို့ စိတ်မကူးတော့ ပါ။

“ကောင်းပါပြီ။ ကိုယ့်မှာ ခွဲဝေပေးစရာ တပည့်တွေ လည်း လျော့သွားပြီဆိုတော့ အဲဒီသေတ္တာထဲကငွေ မင်္ဂလာတံတိတိ ယူသွားပါ”

“ကျုပ်မလိုချင်ဘူး။ ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုံး”

တစ်ပုံယူမယ်၊ အဖမ်းခံလိုက်ရတဲ့ အထီးတို့နှစ်ယောက် အတွက် နောက်ပိုင်းက သူတို့မိသားစုတွေကို ခင်ဗျား တာကပုံရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒါက ဒီငွေကိုအားကိုးဖို့ မလိုပါ ဘူး။ သူတို့အတွက် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပြီးရင် ကိုယ် တို့လည်း နိုင်ငံခြားကိုလှစ်တော့မှာ။ ဦးမှိုတို့ကိုတောင် မိသွား အိတ်တော့ ကျောမလှဲတော့ဘူး။ ကာလတစ်ခုအထိတော့ နှုတ်တိမ်းနေမှဖြစ်မယ်။ မင်းက ပိုအရေးကြီးတယ် နေ့စွမ်း အင်္ဂါ၊ ငွေအိတ်နဲ့ ပျောက်နေတာဆိုတော့ မင်းကို သဲမဲလိုက် ပြောမှာပဲ။ ကိုယ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မလား”

“မလိုပါဘူး။ ကျုပ်က မြန်မာနိုင်ငံကနေ ဘယ်ကိုမှ သွားဘူး။ မလွတ်ရင် ဝင်နေလိုက်ရုံပဲ”

ကျောက်ပုံနဲ့ မိုးတောင် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ မိုးတောင်က ငွေသေတ္တာကိုဆွဲ၍ အပေါ်ယံတစ်လွှာ ထဲ သပ်ချကာ အိတ်မည်းလေးတစ်လုံးထဲ ထည့်လိုက် သည်။

ပြီးတော့ နေ့စွမ်းအင်ရှေ့ တိုးပေးလိုက်၏။

“အောက်မှာ နှစ်လွှာကျန်တယ်၊ အဲဒါ သုံးပုံ တစ်ပုံ
ပဲ”

နေ့စွမ်းအင်က ဒဏ်ရာနဲ့ ပတ်တီးစည်းထားရသည့်
ပခုံးနဲ့လက်ကို မလှုပ်ဘဲ တစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းယူလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့လည်း ပုန်းကြပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်
ဘယ်အကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ်ကိုဆက်
သွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ညအမှောင်ထဲမှာ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်
နေ့စွမ်းအင်ကို တစ်စတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေကာ

“ငါတို့ ရန်ကုန်ကို ပြန်မဆင်းတော့ဘူး၊ ကျောက်ပုံ
ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်တွေကို လူဖြန့်ရှောင်နေဖို့ လှမ်း
အကြောင်းကြား၊ ဒီကနေ တစ်ခါတည်းလစ်မယ်”

ကျောက်ပုံက မိုးတောင်ပြောတာကို စိတ်မဝင်စား

“နေ့စွမ်းအင်ကို ဆရာကြီးဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဘယ်လိုမှထင်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အရေးကိုယ်တွေး”

“ဒီကောင် ဘယ်လောက်အကျပ်အတည်းဖြစ်ဖြစ်
သွတ်နေမှာပဲ၊ ထကယ်တော်တဲ့ကောင်”

မိုးတောင်က ခန်းခနဲ ပြုံးကြည့်၏။

ခုတော့ ဝန်ခံသွားပြီလားဆိုသည့်အကြည့်။

အခန်း - [၈]

သစ္စာမ္ဗန်စာပေ

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ စွမ်းအင်”

“လွင့်ချင်ရာလွင့်မှာပဲ၊ ရော့ သော့... အိမ်ငှား
ဘာ တင်မထားနဲ့နော်၊ ကျန်တာ ငါ့အိမ်ကို မင်းကြိုက်
သလိုလုပ်”

နေ့စွမ်းအင်က သော့တွဲလေးကို မင်းထက်ရှေ့မှာ
ပစ်ချပေးသည်။

“ကိုကြီးစွမ်းအင်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်၊ အတိ
အကျတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်တောင်

သစ္စာမ္ဗန်စာပေ

ပိုင်းလား၊ မြောက်ပိုင်းလား၊ အရှေ့လား၊ အနောက်လား၊
အနီးစပ်ဆုံး ပြောခဲ့လေ”

မင်းထက်ရဲ့မိန်းမ ရွှေနှီက ကလေးနီတျာရဲလေး
အတွက် နို့ပူးဖျော်ရင်း လှမ်းမေးနေသည်။

ကလေးကို နို့မတိုက်ဘဲ သနပ်ခါးရောင်ဝမ်းဆက်
နှင့် ကွေးကောက်ထားသည့် ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည့်
ရွှေနှီကို နေစွမ်းအင်က တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်ပြီး ဘာမှ
ပြန်မပြောပေ။

ရွှေနှီသည် ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်လျက် အမြဲတမ်းလှ
နေအောင် ပြင်သည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေတတ်သည်။

ဒါတွေက ပြဿနာမရှိပေမယ့် သူ့အပေါ် ပိုပိုသာ
သာ ဆက်ဆံတတ်တာကို နေစွမ်းအင် မကြိုက်ပေ။

ထို့ကြောင့် မင်းထက်ဆီကို တော်ရုံနဲ့ သူမသွား
ဖြစ်တတ်ပါ။ ရွှေနှီမျက်လုံးတွေက သူ့အပေါ် အထင်ကြီးမှု
တပ်မက်မှုတွေ လှုံ့ထွက်နေ၏။

တစ်ခါတစ်လေ သူ့ရှေ့ သူ့ယောက်ျားရှေ့မှာပဲ

ယောက်ျားကို အထင်မြင်သေးစကားပြော၍ သူ့ကိုတော့ ဂရု
ပိုက်တတ်တာတွေရှိ၏။

နဂိုကတည်းက ဟန်မဆောင်တတ်သည့်စိတ်က ထို
မိန်းကလေးကို ခေါ်ပြောဆက်ဆံလိုစိတ် ကုန်ခမ်းသွား၍
ပပ်တန်းတန်းပဲနေခဲ့၏။

မင်းထက်ကလည်း သူ့မိန်းမ အပြောအဆို အနေ
အထိုင်မတတ်တာ သူသိသည်။ သူငယ်ချင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို
လည်း သိသည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးကိုနားလည်အောင် ကြိုးစားနေ
သူဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ မင်းဘယ်နေထွက်မှာလဲ”

အခြေအနေကို ဝင်ထိန်း၍ စကားဖြတ်လိုက်၏။

“အဲဒါလည်း ပြောလို့မရဘူး၊ စိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့
ပေါက်တဲ့အရပ်ကို ပေါက်တဲ့အချိန် ထသွားမှာပဲ”

“ကိုကြီးစွမ်းအင်က သိပ်လျှိုတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ
ဒီကြီးနောက် ကပ်မလိုက်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူတောင် အစွဲရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမေးမနေနဲ့။”

မင်းထက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အားမနာတတ်တာကိုသိ၍ အခြေအနေမဆိုးမီ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဝင်ဖြောသည်။

ရွှေနီကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ ထ ထွက်သွားလေသည်။

မင်းထက်က နေ့စွမ်းအင်နား ဖျတ်ခနဲတိုး၍ နားနာကပ်ကာ

“စွမ်းအင် မင်း သွားသွားလာလာ သိပ်မလုပ်နဲ့လေ၊ ပခုံးကဒဏ်ရာက အကင်းသေသေးတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းကို အပူတပြင်းလိုက်နေကြတာ”

“ရင်ဆိုင်တွေ့တော့ ပြေးရုံပေါ့ကွ၊ ဒါကိုကြောက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ ပုန်းနေရမှာလဲ”

“ငါ့အထင်တော့ မင်း ဟိုဘက်ကို ခဏကူးနေသင့်တယ်ကွာ၊ သေးသေးအမှုမဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ အခု ဖမ်းခံ

သွားတာက မင်း လက်ထောက်ချလိုက်တာ၊ ဒါသာပေါ်သွားရင် ဦးမှိုတို့နောက်က အဖွဲ့အစည်းကြီးက လုံးဝငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆို မင်း ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘိန်းဖြူကို ငါမုန်းတယ်၊ လုပ်နေတဲ့လူတွေကိုပါ ကြည့်မရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအရောင်းအဝယ်ကို ငါလက်ခံပြီး ရဲနဲ့လှည့်ပေးလိုက်တာ”

“မင်းလဲ အခု ပြေးနေရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လဲ အဓိကက ဒီကောင်တွေ လန့်သွားဖို့ပဲ၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိတော့ သူတို့လှုပ်ရှားရဲတော့ဘာ မဟုတ်ဘူး”

နေ့စွမ်းအင်မျက်နှာမှာ ဘာအတွက်မှ စိုးရိမ်ပူပန်နေဟန်မရှိ။

“မင်း ဘယ်လောက်လောက်ကြာမလဲ”

“ကြာတော့ကြာမှာပဲ၊ အဲဒီကပြန်လာရင် ငါ့သုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်မယ်၊ ဒီအလုပ်တွေ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဖြစ်မှာပါ ဦးမိုးတောင်တို့လည်း လစ်သွားပြီဆို တော့ မင်းကိုဒုက္ခပေးမယ့်သူမှ မရှိတော့တာ။ မင်း အလုပ် လုပ်မှ ငါလည်း အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဖြစ်တော့မှာ မမေ့နဲ့နော် သူငယ်ချင်း”

နေ့စွမ်းအင်က ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်သည်။

“ငါသွားတော့မယ်”

“ဟ... မင်းသွားမှာက ကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံး နဲ့လား”

“ဘာယူရဦးမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းအိတ်လေးက အလွန်ဆုံးဆံ့ ရင် အဝတ်နှစ်စုံပေါ့”

“စပ်စုမနေပါနဲ့၊ ငါ့ဟာငါ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ် တစ်ခုနဲ့ပဲသွားသွား”

နေ့စွမ်းအင် မင်းထက်တို့အိမ်က ထွက်ခဲ့သည်။

မြန်မာပြည် ဘယ်အရပ်ရယ်လို့ ဦးတည်ရာမရှိသေးဘဲ ပထမဆုံး ဦးတည်လိုက်သည်က ဖီးရောင်မှန်တွေ ကာရံထား

သည် Food Centre ဆီသို့

အထဲဝင်သွားပြီး နောက်ဆုံး ထောင့်စားပွဲမှာ ဆိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် ချက်ချင်းရောက် လာသည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျ”

“အသားကင်တစ်ပွဲနဲ့ ဘီယာတစ်ဗူး”

သူ့စားပွဲပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်တက်ထောက်ကာ လက် ဖုံးနှစ်ဘက်ပူး၍ နှုတ်ခမ်းနားမှာ ကပ်ထားလိုက်သည်။

စားပွဲတိုင်းမှာ လူပြည့်နေတာကို တစ်ချက်ဝေးကြည့်

ကာ မျက်လုံးက ကိုယ့်စားပွဲကိုယ်ပြန်ရောက်လာသည်။

ထူထဲသည့် သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဘက် စုကျုံ့သွား၏။

သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ တြိဂံပုံထောင်ထားသည့် ဖန်တက် ဝဲ ပုလင်းသုံးလုံးက သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ဆွဲညှို့သွားလေ သည်။

ပခုံးချင်းယှဉ်နေသည့် ပုလင်းနှစ်လုံးပေါ်မှာ ထင်

ဘာသည် အရိပ်တစ်ခု ...

သူ့ကိုယ်အနည်းငယ် မတ်သွားမိသည်တွင် ...

“ဘာနဲ့မှ မပို့လွှတ်လိုက်ပါနဲ့ နေ့စွမ်းအင် ကျုပ်ရပ်လိုက်တာ မင်းသိမှန်း ကျုပ်သိပါတယ်။ မင်းကို အန္တရာယ် ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ...”

ခပ်တိုးတိုးပြောသံနှင့်အတူ သူ့ဘေးကို ရောက်လာ သည့်လူက သူ့ရှေ့ရောက်အောင် တိုးရပ်လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

ခွင့်တောင်းပေမယ့် ခွင့်မပြုရသေးမီ သူ့ဖာသူ ခုံဆွဲ၍ ထိုင်သည်။ မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ် နှာခေါင်းသေးသေးကျစ်ကျစ် နှုတ်ခမ်းကစုလုံးလုံးနှင့် ထူးဆန်းသော မျက်နှာပုံနှင့်လူကို နေ့စွမ်းအင် ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်၏။

ပန်ဒါကြီးရဲ့ လက်ရုံးတစ်ယောက် ...

“ကျုပ်ကို မင်းမှတ်မိမှာပါ။ ကျုပ်နာမည်က မှိုင်းညို ... မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီလိုပါ မင်းအခု ခရီးထွက်မလို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့

သိတယ် ဘုရားလည်းဖူးရင်းလိပ်ဥလည်း တူးရင်းပေါ့”
မှိုင်းညိုက နေ့စွမ်းအင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ ကျုပ် မမေးပါဘူး။ ပေမယ့် ဘယ်အရပ်ကိုဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ သေးဘူးဆိုတာတော့ သိတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ကျုပ်မင်းကို ချီးမွမ်း လူတစ်စုအုပ်ချင်ပါတယ်။ လင်မယားစုံတွဲ သုံးတွဲနဲ့ မီးကလေးတစ်ယောက် ...”

သူ အံ့ဩကာ စိတ်လည်းဝင်စားသွားသည်။
မှိုင်းညိုက ဆက်၍ ...

“သူတို့က ဒီကနေ ဘန်ကောက်ထိသွားကြမှာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းကို လုံခြုံရေးငှားတဲ့ သဘောပဲ။ မင်းရဲ့ ခရီးစဉ်မှာ ဘယ်ရယ်လို့ ဦးတည်ချက်မရှိ သေးဘူးဆိုရင် ဒီခရီးစဉ်ကို လက်ခံစေချင်တယ် နေ့စွမ်းအင် မင်းအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ခရီးတစ်ခုဖြစ်မှာပါ”

“သူတို့က ဘာတွေလဲ”

နေစွမ်းအင် ပထမဆုံး စတင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
မှိုင်းညိုက လေသံကို အနိမ့်ဆုံးသို့ချပစ်၍ ...

“ရိုးရိုးသေနတ်ကိုင်တတ်တဲ့ လူတွေပါပဲ သူတို့မှာ
ပစ္စည်းပါနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် လုံခြုံရေးခေါ်တာ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

လုံးချောတွေချည်း ကိုးဆယ်တိတိပါတယ် မင်း
သဘောတူတယ်ဆိုရင် သူတို့ကို မဲဆောက်အထိ မင်းပို့ပေး
ရမယ်။ မင်းအတွက် ဆယ်ပုံးပေးလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်က မဲဆောက်ထိ ပိုပြီးရင် ပြန်လာရုံပဲပေါ့”

“ဆက်သွားမယ် ... နေဦးမယ်ဆိုရင်လည်း

• သူတို့က အစစတာဝန်ယူဦးမှာ ... ပြန်လာမယ်ဆိုလည်း
သဘောပဲ”

ဆိုးတော့မဆိုးပေ။

ပြောတဲ့အတိုင်းမှန် နေလျှင် သူ့အတွက်
စိတ်ဝင်စားစရာခရီးတစ်ခုဖြစ်မှာက အသေအချာပင် ...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ခရီးက အန္တရာယ်များလိမ့်

ဆယ်။ မှိုင်းညိုတို့ကိစ္စက ပူနေသေးတော့ အစစ်အဆေးတွေ
ခရောင်ရမယ်။ သတင်းအနံ့နဲ့ လိုက်ကြမယ့် သူတွေရှိတယ်”

“ကျုပ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်
ဘာမခံနဲ့တော့ ကျုပ်မလိုက်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဝရမ်း
ခပြေးလေ”

“သူတို့သိတယ် ... မင်းကို လိုချင်တာက မင်းရဲ့
အရည်အချင်းကို ယုံကြည်လို့ပဲ မတော်တဆ တိမ်းစောင်း
သွားခဲ့ရင် ဘယ်သူ့မှာမှအပြစ်မရှိဘူး။ မင်းလက်ခံတယ်ဆို
ရင် အခု ငါးပုံးချက်ချင်းပေးမယ်။ မြဝတီရောက်တာနဲ့ ငါးပုံး
၇မယ်”

“သူတို့က ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ ...”

မှိုင်းညိုက အကျီထဲက ဆယ်လူလာဖုန်းကိုထုတ်၍
ချက်ချင်း လှမ်းဆက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် ...

“သူတို့ထွက်လာကြပြီ ... ကျုပ်က ပွဲစားသက်

သက်ပါ။ မင်းတို့ချင်း ဆက်ပြောကြပေတော့ ...”

မှိုင်းညိုက ချက်ချင်းထသွားသည်။

နေစွမ်းအင် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်လိုက်၏ ...

ဪ ... ခရီးထွက်ဖို့တာတောင် အလုပ်နဲ့လက်

နဲ့ ပြတ်ခွင့်မရပါလား ... ဖြစ်ချင်ဦး နေစွမ်းအင် ...

အခန်း - [၉]

ကားကြီးက တံခါးခြောက်ပေါက်နှင့် တောင်းအောင်
ကားအဖြူကြီး ဖြစ်သည်။

သူက ဒရိုင်ဘာဘေးမှာထိုက်လျက် စုံတွဲနှစ်တွဲက
ခရောက်မှာ ဘစ်ခန်းစီထိုင်ကြသည်။

“ပဲခူးမှာ သုံးယောက်ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ” ဟုပြော၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က နုနုငယ်ငယ်လေးတွေနှင့်
ဘစ်မျိုးစီလှကြသည်။ ယောက်ျားတွေက အနည်းငယ်ရင့်
ချက်သလိုရှိကာ ရှင်းသန့်နုလွင်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားကြ

သဖြင့် စတိုင်လ်ကျသည်။

တစ်လမ်းလုံး ချစ်တင်းနီးနှောသံတို့နှင့် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံလေးတွေလည်း ကြားနေရသည်။

နေ့စွမ်းအင် ဘယ်မှထသွားနေလို့လည်းမရဘဲ စီးကရက်ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ထုတ်သောက်နေမိ၏။

လုံးချောကိုးဆယ်တိတိပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းလာ ကြသည့် လူတွေက ဟန်းနီးမွန်းထွက်လာကြတဲ့အတိုင်း ပြော ကြဆိုကြတဲ့အထဲမှာ ဘာအကြောင်းမှ အလေးအနက်မပါ။

ပဲခူးမှာ တက်လာမယ့်စုံတွဲက အဓိကတွေဖြစ်မှ လား... နောက်က စုံတွဲတွေက လောကကြီးကိုမေ့နေသလို ကားမောင်းသူကလည်း စထွက်ကတည်းက ပဲခူးမှ သုံးယောက်ဝင်ခေါ်မယ်ဟုသာပြောပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားတာ ချောင်းဟန်သံမှမပြု။

“သူတို့ကကော မဲဆောက်ကို အလည်လိုက်ကြတာ ပဲလား ကိုကို”

“အင်းလေ ... သူ့က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကို”

တို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ချစ်ရဲ့”

“ဪ ကောင်းသားပဲ မိန်းမခိုးတာတောင် အတူ ဘူပဲနော်”

ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာပြန်သည်။

“ကိုကိုကလည်းကွာ ကားပေါ်မှာမကဲပါနဲ့ ချစ်ရှက် လို့”

“နမ်းတာ ရှက်စရာလား ချစ်ရယ် ... သူတို့လဲ ဘာပဲဟာ ကြည့်ပါလား ဟိုမှာ အားလုံးကိုမေ့နေကြတာ”

“ဟင့်အင်း ... ရှေ့မှာလူတွေနဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒါရိုင်ဘာနဲ့အဖော်ပဲ သူတို့ကလဲ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားကြပုံမရဘူး ပူမနေနဲ့”

“ကိုကို”

“ဘာလဲကွာ ...”

“ဟိုတယ်မှာ သုံးရက်တည်းခဲ့ကြတာလေ ချစ် ဖြင့် ခင်မိတို့လိုက်ရှာကြမှာစိုးလို့ ကိုကိုအပြင်ထွက်သွားတိုင်း စားတုန်နေတယ်သိလား”

“တကယ်လို့ ကိုကိုမရှိတုန်း ချစ်ရဲ့မိဘတွေလာခေါ်ရင် ချစ်ကပြန်လိုက်သွားမှာလားဟင်”

“အို . . . မလိုက်ပါဘူး။ ချစ်က ကိုကိုနဲ့လက်မှတ်ထိုးပြီးသားဥစ္စာ ပြီးတော့ ချစ်ယူလာတဲ့ပစ္စည်းလောက်ကို မာမိတို့က ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောနေသမျှကို နေ့စွမ်းအင်ကြားနေရသည်။ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးမပါ။

ခိုးပြေးလာကြသည့် စုံတွဲတွေ ဟန်နီးမွန်းထွက်လာကြတာပါလား . . .

ဒါပေမယ့် သူခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲနေလိုက်၏။

အားလုံးငြိမ်းချမ်းနေလေ ကောင်းလေပေါ့ . . .

ဂိတ်တွေမှာ စစ်ဆေးတော့ သူနဲ့အရပ်အမောင်းပုံစံတူသည့် မင်းထက်မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

အားလုံးချောမောသွားခဲ့သည်သာ . . .

ပဲခူးကထွက်တော့ လမ်းဘေးမှာ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ရပ်စောင့်နေကြသည့် သုံးယောက်ကို ကားရပ်တင်

သည်။

ချို့စောင်းနားမှာ ဆံပင်ကိုဘယ်ညာနှစ်ဘက်ခွဲချည်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးနဲ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ အဝေးကလှမ်းမြင်နေရကတည်းက ကျောရှင်းသူပကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

ကော်ဖီရောင်ဘောင်းဘီရှည်ခပ်ပွပွနှင့် ကန့်လန့်လမ်းလက်ပြတ်လည်ဟိုက် နို့နှစ်ရောင်ကိုယ်ကျပ်လေးဝတ်ထားသဖြင့် အမိုအမောက်တို့က ထင်းနေသည်။

ဖြူသည်မဟုတ်ဘဲ ဝင်းဝင်းစက်စက်အသားရောင်သေးက အင်္ကျီရောင်နှင့်ရော၍ ဝင်းလဲ့နေလေသည်။

ဘေးက မိန်းကလေးက အနည်းငယ်အရပ်ပု၍ ကသားညှီသည်။ ပြီးတော့ အသက်အားဖြင့်လည်း ဆယ့်သေးငါးနှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည့်ပြင် ဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေးနှင့် တကယ်နုနုငယ်ငယ် မြီးကောင်ပေါက်မလေးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကားကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ”

ကားရပ်သည်နှင့် အပြစ်တင်သံဦးဆုံးကြားလိုက်ရ

၏။ မုတ်ဆိတ်ငုတ်တို့နှင့် တစ်လမ်းလုံးစကားမပြောခဲ့သည့် ဒရိုင်ဘာက ...

“ထွက်လာကတည်းက နောက်ကျတာဗျ ဒီလူနဲ့ စကားသွားပြောနေရတာ”

နေစွမ်းအင်ကို ထိုလူကငုံကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကွမ်းစားထားသည့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲကို ခပ်စေ့စေ့ကြိတ်ဖိ၍ မဲ့၏။

“လုံခြုံရေးထည့်ပေးလိုက်မယ်ဆိုတာ သူလား”

“ဟုတ်တယ်”

နေစွမ်းအင်ကတော့ ထိုသူကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

သူ့မျက်လုံးတို့က ရွဲလက်နေသော မျက်ဝန်းညှိ

လေးအစုံနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံဆည်းနေ၍ ဖြစ်လေသည်။

“နရသီ”

သူ့စိတ်ထဲမှ မြည်ဟီးသွားသည်။

နရသီက သူ့ကိုစူးခနဲကြည့်ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ

မှာ ဖြိုးခနဲဖျတ်ခနဲ အရောင်တွေပြောင်းလဲသွား၏။

“ဆု ... လာလေ”

ထိုသူက သူမကိုလှမ်းခေါ်သည်။

ဪ ‘ဆု’ဖြစ်သွားပြီလား ...

နေစွမ်းအင် မယိတထိပြုံးဖြစ်၏။

“ကျွန်မ နောက်က မထိုင်ချင်ဘူး ကိုလေး ...

ခရုမှာပဲ ထိုင်မယ်”

“မဟုတ်တာဆုရယ်နောက်မှာ အကျယ်ကြီးပဲဟာ ဟိုမှာခိုင်ရွှေဝါလည်းပါသေးတယ်”

“အင်း သူနဲ့ကိုလေး နောက်မှာထိုင်လေ ကျွန်မ က ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် ကားစီးရင်ခေါင်းခန်းမှာ ထိုင်ရမှစီးတာ”

“ဒုက္ခပဲကွာ ...”

ကိုလေးဆိုသူ မျက်နှာက မချင့်မရဲဟန်တွေဖြစ်ကာ နရသီကို အတင်းပွေ့ခေါ်တော့မလို စားမတတ် ဝါးမတတ် ညှစ်နေ၏။

“ကဲ ကဲ ဟိုလူ ခင်ဗျား နောက်ခန်းသွားလိုက်ဗျာ”

“မသွားနိုင်ဘူး”

နေစွမ်းအင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“မသွားလို့မဖြစ်ဘူးလေ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ငှားထားတဲ့ အလုပ်သမားပဲ ထားတဲ့နေရာမှာနေပေါ့ . . .”

“ကျုပ်လက်ခံခဲ့တာလည်း မင်းတို့ လက်တို့လက်တောင်းခိုင်းတာကို ခေါင်းညိတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒီကားပေါ်မှာ ပါတဲ့လူကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ ငါပြောတာကိုပဲ မင်းတို့ နားထောင်ရမှာ . . . အဲဒါ နားလည်လား”

“အံမာကွာ . . .”

ကိုလေးက မကျေမချမ်းရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ အနီးကပ်ငုံ့ကြည့်သည်။

ရေဘင်မျက်မှန်တပ်လျက် အနက်နဲ့လိမ္မော်ဝပ်ကျားထားသော ခေါင်းစွတ်ဆွယ်တာ လက်ရှည်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ဂျင်းဂျက်ကက်ထပ်ဝတ်ထားသည့် နေ့စွမ်းအင်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက သူ့ကြည့်လို့မရ။

ကားတစ်စီးလုံးမှာ သူက ရှေ့ခန်းမှာထင်းရှင်းနေသည်။

အနီးကပ်ဆက်သွယ်ပေးပို့လိုက်သည့် သတင်းအရ

အမည်ကျော် ဝရမ်းပြေးလူဆိုးတစ်ယောက် ငှားရမ်းထည့်သွင်းလိုက်သည်တဲ့ . . .

ဒါ ဝရမ်းပြေး လူဆိုးရုပ်လား . . .

ဝတ်စားထားတာတွေက တကယ့်အကောင်းစား သီလျှင် ရှုတင်ကပြန်လာတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားအတိုင်း . . .

ဤသည်ကို ကိုလေးမကျေနပ်ပေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတာဝန်အခုမပါသေးဘူး။

အောက်ခန်းမှာ သွားထိုင်ကွာ”

တမင် ခပ်ကျော့ကျော့ ပြောပစ်လိုက်မိသည်။ နေ့စွမ်းအင်က စီးကရက်တိုကိုမှန်ချ၍ အပြင်တောက်ထုတ်လိုက်သည်။

“ထိုင်မပေးဘူးဆိုရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ဟင်”

နေ့စွမ်းအင် မျက်လုံးများကိုအနီးကပ်မြင်တော့ ကိုလေးတွန့်သွားသည်။ ထိုမျက်လုံးတို့ရဲ့ စူးရှခြင်းက သူ့အပေါ် အံ့စုံတစ်ရာနဲ့ ဒီမိုးလိုက်သည့်နှယ် . . .

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ... ငါတို့က ချစ်သူတွေ မင်းနဲ့ ရှေ့မှာတွဲထိုင်လိုက်တော့ သဘာဝကျပါ့မလား”

“မကျရင် သူ့ကိုမင်းခေါ်ပေါ့... မင်းတို့တွေရှေ့မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြမှာကို ငါကနောက်ကနေ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား”

ကိုလေးက လှစ်ခနဲရယ်လိုက်ကာ

“မင်း ငုတ်တုတ်မထိုင်ချင်ရင် ဟိုမှာဘက်ပဲ့နေတာ လေးရှိတယ်လေ။ သူလည်းအားငယ်နေရှာတာ နောက်ကို ခေါ်သွားလိုက်ပေါ့”

“မင်း ငါ့အတွက်စီမံပေးဖို့မလိုပါဘူး။ မင်းလုပ်ရမှာက အချိန်မရှိဘူး နောက်ခန်းမှာသွားထိုင်ကြ ခရီးဆက်မယ်”

“လာပါ ဆုရာ... ”

သူက နေစွမ်းအင်ကို တုပြိုင်မပြောခဲ့တော့သဖြင့် နရသီကို လှည့်ခေါ်ပြန်သည်။

“ကျွန်မ ရှေ့မှာပဲထိုင်မယ်ကိုလေး နောက်မှာလုံးငမထိုင်နိုင်ဘူး”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ဆုရာ... မင်း ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကလန်ကဆန်တွေချည်းလုပ်နေတာလဲ... ကိုယ်နဲ့ စာက်သစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလိုက်လာခဲ့ပြီးမှ ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါ လက်မထပ်ရသေးဘူးလေ။ ကိုလေးကကော ကျွန်မကို ဒါလောက်လေးတောင်အလိုမလိုက်နိုင်ဘူးလား”

ကိုလေးက မျက်နှာကိုချက်ချင်းလျှော့ချ၍ ...

“ဟဲ ဟဲ... မဟုတ်ပါဘူး ဆုရယ်... ကိုယ်ကလည်း ဆုနဲ့နောက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ချင်လို့ ပြောတာပါ။ ကဲ ဒါဆို ကိုဘူတာ နောက်မှာသွားထိုင်ဗျာကျုပ်ရှေ့မှာထိုင်မယ် နေစွမ်းအင်ဆိုတဲ့လူ မင်းကားမောင်း”

“ကားမောင်းရအောင် ငါက ဒေရိုင်ဘာလိုက်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါတော့ မင်းသက်သက်ကပ်တာ ယောက်ျားချင်းကိုယ်ချင်းစာပေါ့ကွ... ”

“မစာနိုင်ဘူးကိုယ့်လို့ ငါလိုက်လာတာ မိန်းမတွေနဲ့”

ပလူးနေတဲ့ကောင်တွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ပြော
တာကတခြား မြင်နေရတာကတခြား . . . မင်းတို့ကိစ္စတွေ
ဘာမှလာထပ်မပြောနဲ့ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒီမှာ ရှင်စကားပြောတာ ကြမ်းလှချေလား”
နရသီက လှမ်းရန်တွေ့သည်။

“ဘာလဲ”

“ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြတယ်လို့ ပလူးနေကြတာ
တို့ ရှင်မရိုင်းစိုင်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ ငါတို့ကိုပါ ထိပါးတာ”

ကားထဲကပါ အသံထွက်လာသည်။ နေစွမ်းအင်က
ကားတံခါးကို သော့ဖွင့်၍ အောက်ဆင်းလိုက်၏။

“ထိပါးတယ် ဖော်ကားတယ် ထင်တဲ့ကောင် အား
လုံးဆင်းလာခဲ့”

ပေါ်တင်ပဲစိန်ခေါ်ချသည်။

မိန်းမလိုလျှာစောင်းထိုးတာ သူမကြိုက်ပေ . . .

“ကိုကိုရယ် တစ်ခရီးတည်း သွားနေကြတဲ့သူချင်

ရန်မယျားပါနဲ့ . . .”

“ကိုကိုက မများချင်ပါဘူး။ ပြောနေတာ ချစ်မ
ကြားဘူးလား . . .”

တားတဲ့သူနဲ့ ပြောတဲ့သူက အတိုင်အဖောက်ညီနေ
သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းမယ့်သူမရှိ . . .

ပျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည့် ကိုလေးကလည်း
မလှုပ် . . .

နေစွမ်းအင်က ဆံပင်တစ်ချက်ခါထုတ်ကာ-

“မင်းတို့ထဲမှာ ထွက်လာမယ့်သူမရှိဘူးပေါ့ အေး
ဒီဆို ငါပြောမယ် ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ခရီးဆုံးတဲ့အထိ

ပါးစပ်ပိတ်နေကြပါ . . . ငါပြောတာကို နားထောင်ပါ . . .
ခုခံနိုင်ကစပြီး ဒီကားပေါ်မှာ ငါလူကြီး”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားချင်းပဲကွာ . . .”

နောက်ဆုံးခန်းက အသံထွက်လာ၏။

“ယောက်ျားချင်းပဲဆိုရင် မင်းတို့ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
မထွင်တတ်လို့ ငါ့ကိုငှားလာတာ မဟုတ်လား . . . ဒါဆို

ငါ ဒီကနေ လှည့်ပြန်သွားမယ်”

“ဟာ အဲဒီလိုတွေမလုပ်ကြပါနဲ့”

ဒရိုင်ဘာ ကိုဘူတာက ပျာပျာသလဲဝင်တားသည်။

“ကိုလေးတို့ ကိုပိုက်တို့ကလည်း ကိုယ့်ခရီးကို သိတာပဲဗျာ သည်းခံကြပါ သူက ကိုယ့်ညွှန်သည် အလျှော့ပေးလိုက်လို့ သိက္ခာမကျပါဘူး . . .”

“ဒါဆို ငါ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ကိုလေးကလည်း မှုံတောတော . . .

“ကိုလေးက မဆုနဲ့ဒီမှာပဲ ထိုင်မယ်ဆိုရင် ကိုလေးပဲကားမောင်းလိုက်ပါ”

အစကတည်းက သူကားမောင်းရတော့မည်ကိုသိသည်။

ဆုအနားမှာ သူနေချင်သည်ကိုး . . . ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့အချစ်ကိုလက်ခံလိုက်ပါခဲ့သည်မှလွဲ၍ သူ့ထံမှ ဘာကိုမှလက်မခံခဲ့ပေ။

အနားကပ် လက်ကိုင်တာလေးလောက်မှမကြိုက်

“ကိုယ့်ကို မချစ်လို့လား ဆုရယ်”

ဟုမေးလျှင်

“အချစ်ကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး ကိုလေး၊ ကျွန်မဘာ စိတ်ညစ်တာပဲ ပထွေးနဲ့နေတဲ့ဒုက္ခက လွတ်ချင်တယ်။ ကျွန်မဘဝအတွက် အားကိုးရတဲ့ ထာဝရလက်တွဲဖော်လိုချင်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ မပါတာတော့ မချာတယ်”

ဆုက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဝန်ခံသည်။ သူ့ကိုမချစ်ဘဲ အားကိုးရှာခဲ့တာပဲဆိုတာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ဒါကြောင့် သူမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

လူဆိုတာလဲ မတည့်တာကိုပိုစားချင်သည်။ မမှီတာကဲ့သို့ ဘုံးခုလှမ်းချင်သည်။ ဆုဟာ ကြည့်လေလှလေ တစ်ကိုယ်တည်း မက်မောရင်ခုန်ဖွယ်ဖြစ်၏။ သို့သော် နည်းနည်းလေးကပ်မခံတာကိုက ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်သလိုခံစားနေရသည်။

ဒီကြားထဲမှာ ခရီးဆုံးသွားရင်ဖြင့် . . .

ကားကြီးရှေ့ဆက်လာတော့ ကိုလေးဒရိုင်ဘာဖြစ်

သွားလေသည်။ ဆုက အလယ်မှာ....

နေ့စွမ်းအင်က ဟိုဘက်မှာ...

“ဆု ဒီဘက်တိုးထိုင်လေ”

“ရပါတယ်”

ဆုက ခပ်တည်တည်လေး....

နေ့စွမ်းအင်က ကားမှန်ထဲကနေ နောက်ခန်းထဲ ထဲ
သွားသည့် ခိုင်ရွှေဝါဆိုသည့် ကောင်မလေးကိုလှမ်းကြည့်

အားလုံးထဲမှာ သူမက အငယ်ဆုံးဖြစ်သလို မျက်နှာ
လေးကလည်း အတိတ်မှနေသူကဲ့သို့ ငေးငေးငိုငိုလေး
ဖြစ်သည်။

တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြော၊ ဘယ်သူ
ကိုမှလည်း မကြည့်။ သူလှမ်းကြည့်လိုက်တိုင်း ငေးနေတာ
ပဲမြင်ရကာ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်လေးတွေဝေတက်
တာလည်း ရှိလေသည်။

ဒီကောင်မလေး ဘယ်သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ
နေ့စွမ်းအင် သံသယတွေ ပွားလာခဲ့ပြီ။

ဒီအုပ်စုထဲမှာ လုံးချော ကိုးဆယ်ကိုဘယ်သူကိုင်
ထားသလဲ၊ ယောက်ျားသုံးယောက်ထဲမှာတော့ မိန်းကလေး
တွေကို ထိဖို့ ငြိဖို့ကြိုးစားနေသူချည်းဖြစ်သည်။

ဒါဆို ဒရိုင်ဘာ ဘူတာပေါ့...

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထွက်လာခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ခရီးကို ကိုယ်သံသယ
ဖြစ်လာခဲ့မိသည်။

ဘူတာတွေလဲ...

* * *

က နီမြန်းစိုအိနေသည့် သူမအကြောင်းကို နေ့စွမ်းအင် မတွေး
နိုင်ပါ...

ခေါင်းထဲ မထည့်မိအောင်လည်း နေပစ်ခဲ့သည်။
သူမ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ပတ်သက် ပတ်သက် သူနဲ့မဆိုင်...
ကွ.ဆုံခဲ့ဖူးတာကို မေ့ထားခဲ့လေသည်။

သို့သော်... စုံတွဲသုံးတွဲလုံး တစ်ခရီးတည်းသွားနေ
ကြသည့် အဖြစ်က မတွေးဘဲနေလို့မရအောင် ထူးဆန်းနေ
သည်။ ပြီးတော့ ထမင်းစား ဘာညာကိစ္စကို မြို့ထဲမှာ မလုပ်ဘဲ
ဘာလမ်းမှာပဲ ကားပေါ်မှာ လုပ်ကြသည်။ မြို့ထဲမှာ ဆင်းဝယ်
ကားပေါ်မှာစားကြ၊ သူလိုလူကတောင် သွားလာရဲသေးသည်။
သူတို့ဘာကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နေကြတာလဲ....

“ဟေ့လူ... ထမင်းမစားဘူးလား”

“မစားဘူး”

ကွတ်ကီးတစ်ထုတ်စား၍ ရေသန့်ဗူးမော့နေသော
သူ့ကို ကိုလေးက လှမ်းမေးသည်။

သူ စီးကရက်ထုတ်သောက်ရင်း ကားဘေးမှာပဲ

သစ္စာမွန်စာပေ

တံတားကြီးကိုဖြတ်တော့ ကူရှင်ကိုမှီ၍ အိပ်မောက
သွားခဲ့သည့် နရသီ ဦးခေါင်းလေးက နေ့စွမ်းအင် ပခုံးပေါ်
တအိအိ ငဲ့ကျလာ၏။

ကိုလေးလှည့်ကြည့်ကာ မျက်နှာကြီးပျက်နေသည်။
နေ့စွမ်းအင်က မသိသလိုနေသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ချက်တော့ ကြည့်ဖြစ်လိုက်သေး၏။
မရှည်ပေမယ့် ထူ၍ကော့နက်နေသော မျက်တောင်
လေးတွေပိတ်လျက် ယှက်ဖြာကာ နရသီ မျက်နှာဖူးဖူးလေး

သစ္စာမွန်စာပေ

ရပ်နေလိုက်၏။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား ဆု”

“ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင် မျိုချလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ပါ ကိုလေးရယ် ဘာမှမမေးပါနဲ့နော်”

“ဆုရယ် ခိုးရာလိုက်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း ဒီလို ခံစားရတာပါပဲ။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“သူတို့ကလည်း ခိုးလာကြတာပဲလားဟင်”

“ဒါပေါ့ ဆုရဲ့ သူတို့ကျတော့ ဆုလိုမဟုတ်ဘူး သူတို့ချစ်သူနဲ့ သူတို့ပျော်နေကြတာ တွေလား၊ ဆု ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေး”

“ကိုယ်ကျတော့ သူတို့လို ချစ်သူကို သုယကြင်စွန့်မရဘူးလေ”

“လက်ထပ်တော့မှာပဲ ကိုလေးရယ်၊ ခုနေတော့ ကျွန်မ စိတ်ဒုံးဒုံးမချနိုင်သေးတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

နောက်ခန်းကကျတော့ တို့ဆိတ်ရယ်မောသံတွေ ကြားနေရ၏။

“ခိုင်လေး စားလေ ညီမလေးရဲ့ မကောင်းဘူးလား၊ ကြိုက်တာ မပါလို့လား”

ဘူတာအသံ

ခုကျတော့ ထိုလူအသံက ခပ်ခွဲခွဲ ညှတတု။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင် စားချင်စိတ်မရှိလို့ပါ”

စားချင်စိတ်မရှိတာ အဖော်မဲ့နေလို့ပါကွာ၊ လာကြီးနဲ့ အတူတူစားမယ်”

ဘူတာ ဘယ်လိုစည်းရုံးလိုက်သည်မသိ၊ ကားပြန်ရက်တော့ ခိုင်ရွှေဝါဆိုသည့် ကောင်မလေး ရယ်ရယ်မောမော ခေါ်လာသည်။

ခုချိန်ထိ အန္တရာယ်ဆိုတာလည်း မတွေ့ ဘာအဖုအသစ်မှလည်းမရှိ။

နေ့စွမ်းအင် တိုက်ပွဲဝင်ရတာကို မကြောက်ပါ။ ဒီလို ကချီကချောက် ကျီစယ်သံတွေကြားနေရတာကို စိတ်ရှုပ်မိ သည်။ အတွဲတွေမြင်ရတာ ဝါသနာမတတ်၍ ပန်းခြံထဲတောင် သူ့စိတ်နဲ့ သူ ဘယ်သောအခါမှ မသွားဖြစ်ခဲ့သူ၊

ခုကျမှ ဒုက္ခတွေ့နေသည်။ ဒီခရီးကို လိုက်ခဲ့မိတာ မှားပြီဟု ကြီးစွာသောနောင်တဖြစ်လေသည်။ သူထင်သည်က လောဘဇောနဲ့ ပြေးလွှားတိမ်းရှောင်ကြရမည့် စုံတွဲတွေ အကြံတူ ဉာဏ်တူ စီးပွားဘက်တွေ တကယ်တွေ့နေရသည်က တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း ဟန်းနီးမွန်း ထွက်လာကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေဟု ပြောပြီး ခေါ်ပြောရင်းနှီးကြတာလည်း မဟုတ်သည့် ခပ်ကဲကဲ စုံတွဲတွေ။

* * *

သစ္စာမွန်စာပေ

ညီနောင်ရွာ.....

ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ နောက်တစ်ခေါက်။

“မင်းတို့သွားနှင့်ကြတော့ကွာ၊ ငါတို့နဲ့ ခိုင်ရွှေဝါ ရွာမှာနေခဲ့မယ်”

ကိုလေးက မျက်နှာကို ညှိုးငယ်အောင် ပြင်ဆင်၍ ညည်းညူသလို ပြောသည်။

“မင်းတို့ ငါတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

နေ့စွမ်းအင်က ပြန်မေးသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါ့ရယ် ဆုရယ် ခိုင်ရွှေဝါရယ် နေခဲ့မယ်၊ မင်းတို့ သွားနှင့်ကြ”

“အို... ဘာဖြစ်လို့ နေခဲ့ရမှာလဲ ကိုလေး၊ ဒီကဆင်းတာနဲ့ မြဝတီကိုရောက်နေပြီပဲဟာ”

“ကိုလေး နေမကောင်းဘူး ဆု၊ ဘယ်လိုမှကို ခေါင်းမထူနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ တစ်ညတော့ နားမှဖြစ်မယ်၊ ခိုင်ရွှေဝါကလည်း ကိုယ့်ကို အပ်ထည့်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေး၊ သူ့ကိုပါ ခေါ်ထားရမှာ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မနေချင်ဘူး၊ မြဝတီရောက်မှ ပဲနားပါ ကိုလေးရယ်၊

သူတို့ချင်းဖြစ်နေတာကို နေစွမ်းအင် အသာကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှကို မဟန်နိုင်တော့လို့ ပြောနေတာပဲ ဆုရယ်၊ မင်းကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ မညှာတာတော့ဘူးလား တစ်ညလေးနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးထင်ရင် ကိုလေးလဲ မြဝတီ

ကုန်မှန်းပေါ့၊ ကျွန်မ ဒီမှာတော့ မနေခဲ့နိုင်ဘူး”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆု၊ မင်းက ကိုယ်ကို ချစ်ကြည်တဲ့ သဘောလား”

“ကိုလေးအသံက ချက်ချင်းတင်းမာလာသည်။

“ယုံကြည်လို့ လိုက်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ မနေခဲ့နိုင်ဘူး”

ကိုလေးက မှုန်ယိုနေသည့် ဆင်ရိုင်းလိုဖြစ်နေသည်။ ရသီလက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ....

“ကိုယ် ဆက်သွားလို့မရတော့ဘူး ဆု၊ မင်းပါနေခဲ့မှ ခြိမ်းမှာ”

“အို.. မနေဘူး”

“မင်း ကိုယ်နောက်လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ ကိုလေးရယ်၊ ကျွန်မ မြဝတီကို ရောက်အောင်သွားမယ်၊ မဲဆောက်ရောက်မှာ ကိုလေးနဲ့ သက်ထပ်မှာပါ၊ ဟိုကိုမရောက်မချင်း ခရီးသွားလို့ပဲ ကျွန်မ မနေချင်တယ်”

“မင်းကိုကော ကိုလေးက ပေါင်းသင်ပါမယ် ပြော
နေလို့လား၊ မင်းမှာ ခိုင်ရွှေဝါလည်း မိန်းမဖော်ရှိတာပဲ”

“ဟင့်အင်း”

နရသီက လက်ကိုပြန်ရုန်းသည်။

ကိုလေးက မလွှတ်။

ဒီပြင်အတွဲတွေက သူတို့ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေ
ကြသည်။ ကိုလေးက မျက်နှာကြီးတင်းကာ

“မင်းလုပ်ပုံက ကိုလေးကို သိက္ခာချစော်ကား
နေသလိုပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်အလျော့မပေးနိုင်ဘူး ဆို
မင်း ကိုယ်နဲ့ ဒီမှာနေခဲ့ရမယ်”

“မနေဘူး”

အခြေအနေက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်ကုန်၏။

“မင်းအလျော့မပေးလို့မရဘူး ကိုလေး၊ သူ့လက်
ကို လွှတ်လိုက်ပါ”

နေ့စွမ်းအင်က တစ်ဘက်လှည့် စီးကရက်သောက်
နေရာမှ စီးကရက်ကို တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လှည့်လာ

“သူ့သဘောမပါဘဲ မင်းဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပါတာလဲ နေ့စွမ်းအင် ဒါ
ကိုကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊ သူက ငါ့နောက်ကို ခိုးရာလိုက်လာ
မိန်းကလေး”

“မင်း သူ့ကို လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊
ဒီအတွက် မင်းသဘောနဲ့ မင်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ဘာမှမရှိဘူး”

“အဲဒါ ငါတို့ချင်း ညှိနှိုင်းလို့ရတယ်၊ မင်းဝင်ပြော
လိုဘူး”

“ဒါဆို ညှိနှိုင်းပါ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မလုပ်ပါနဲ့”

ကိုလေး နရသီလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ သူ
သိလိုမှ ချောမော့ ဖျောင်းဖျလိုမရ။

တကယ်တော့ ဆုဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို မြဝတီ
ကက်မီ အပိုင်သိမ်းနိုင်ဖို့ သူကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆုက မရ။

မရလေ တန်ဖိုးကြီးလေ။

ရွှေဘဝင်

ရွှေဘဝင်

၁၅၈

ကိုလေး ဒေါသထွက်လိုက်ရ၊ ပြန်လျှော့လိုက်ရနဲ့ ညှိနှိုင်းမှုက မပြေလည်။

“မင်း ဒီမှာနေခဲ့မယ်ဆိုတော့ တည်းခိုဖို့ အိမ်နဲ့ သလား”

“ရှိတာပေါ့ကွ၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်”

နေစွမ်းအင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်းနေမကောင်းရင် သွားနားပါ။ ဒီလူတွေ အားလုံး မင်းနားမှာရှိကြလိမ့်မယ်၊ နောက်နေ့ကျမှ ခရီးဆက်ကြ တာပေါ့”

နေစွမ်းအင် ဝင်ပြောတာ နရသီက ငြိမ်နေသည်။

အားလုံး နေလျှင် နေမယ့်သဘော။

ကိုလေး မျက်နှာကြီး မှန်ကုတ်နေပေမယ့် ဘာမှ မပြောတော့ပေ။ သူ့စကားနဲ့ သူပိတ်မိကာ ရွာထဲက အတော် သားနားသည့်အိမ်တစ်အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း တည်းခို ခွင့်တောင်း၍နေရသည်။

အားလုံးကားပေါ်မှာ၊ ကားကို တောစပ်ကျကျ

မီးခိုးရောင်စက်ဝန်းထဲကလူ

၁၅၉

ရပ်ထားကာ ကားထဲမီးဖွင့်ထားသဖြင့် ကားပေါ်မှာ လင်းလင်း ချင်းချင်းဖြစ်နေ၏။

“မဆု ကိုလေးကို နည်းနည်းပါးပါး သွားမကြည့် တော့ဘူးလားဗျ”

“မကြည့်တော့ဘူး”

ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာကို တစ်ချက်သာကြည့်၍ ဆု ကား ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ည ရှစ်နာရီထိုးတော့မှာမို့ တောထဲတောင်ထဲမှာ ညဉ့် နက်သန်းခေါင်လို မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကား ထဲမှာ မြင်ချင် မကြားချင်တာတွေနှင့် သူမ မနေချင်၊ ကား ပေါ်က ဆင်းတော့လည်း တခဏတဖြုတ် ထိုင်နေစရာလေးတောင် မရှိ။

တပေါ့တပါးသွားဖို့ သတိရကာ မှောက်မိုက်သည့် ကန်ကို စမ်း၍ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

နေစွမ်းအင်ဆိုတဲ့လူ ဘယ်လောက်သွားပါလိမ့်။

“ဆု”

“အို”

နောက်ကနေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး သိုင်းဖက် ခံလိုက်ရသဖြင့် အကျင့်ပါနေသည့် လက်အစုံက တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပြီးမှ အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ကိုလေး၊ အဲဒီလို ဇွတ်တရွတ် မလုပ်ပါနဲ့၊ လွတ်ပါ”

“ချစ်လို့ပါ ဆုရယ်၊ ကိုလေး တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပေါ်မှာနေပြီး ဆုကို ဒီမှာထားရတာ စိတ်မချဘူး၊ ခု ကြည့်လေ ဆုတစ်ယောက်တည်း”

“အို... ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ဘူး...လွတ်ပါ”

သူမ ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့မရ။

“ကိုလေးနဲ့ အိမ်ပေါ်မှာလိုက်အိပ်ပါဆုရယ်နော်၊ ကိုလေး မင်းနဲ့ခွဲမအိပ်ပါရစေနဲ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်သဘက်ခါပဲ လက်ထပ်တော့မယ့်ဟာ၊ ကိုယ်တို့ ဒီညပဲ ရင်ခုန်ရအောင် ပါ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ရှင်...ရှင်... ဒီလို

မလုပ်နဲ့နော် လွတ်”

“ပြောလို့မရရင်တော့ ကိုလေးကြမ်းရတော့မှာပဲ ဆို၊ မင်းကို ကိုလေး လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုလေးက ဆုကိုယ်လေးကို မြေပြင်ပေါ်လှဲချဖို့ ကြိုး ဘားသည်။ အိမ်တွေနဲ့လှမ်းသလို ကားကလည်း မီးတွေပိတ် သွားပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်မှိုက်နေ၏။ ကိုလေး ရမ္မက် အထန်နေတာကို နရသီ ဘယ်လိုမှကာကွယ်မရနိုင်တော့ သေး။

“သူ့ကိုလွတ်လိုက် ကိုလေး”

“ဟင် . . . မင်း”

ကိုလေး မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်နှင့် ခွပ်ခနဲ အထိုး လိုက်ရကာ မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားလေသည်။

နေစွမ်းအင်က သူ့အင်္ကျီ ရင်ဘတ်စကို ဆုပ်ဆွဲကာ

“မှတ်ထားကိုလေး၊ လင်မယားချင်းတောင် သား

သား အလိုမတူရင် အဓမ္မပြုလို့မရဘူး၊ သူကြည်ဖြူအောင်

မင်းအရင်ကြီးစား၊ ငါ့ရှေ့မှာ ဒီလိုမဖွယ်မရာ ထပ်လုပ်ရင်
မင်းလက်တွေ့ကို ငါရိုက်ချိုးပစ်မယ်”

နေ့စွမ်းအင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။
နရသီက နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာသည်။
“ဒီမှာ”

သူ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ”

“ကားပေါ်ကို မသွားနဲ့လေ၊ သူများမီးပိတ်ထား
တာ မတွေ့ဘူးလား”

ဒါတော့ သူညှိသွားတာ ဝန်ခံရမည်။

မျက်နှာပေါ်က ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့သပ်တင်ရင်
သူ နရသီကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ဘောင်းဘီအနက်ပွဖ၊ တီရှပ်အဖြူလေးနှင့် အ
စား ရှပ်အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

ဆံပင်ရှည်တွေကို နောက်မှာ ခပ်မြင့်မြင့် သိင်

ချည်ထားသဖြင့် မျက်နှာလေးက ရှင်းပြောင်နေသည်။

“နေပါဦး၊ မင်းက နရသီလား ဆုလား”

“နရသီ”

“ဆုဖြစ်နေတာက ဘာလဲ၊ နာမည်ပြောင်းပြီး
ဒေယာကျိးယူတာလား၊ ဘယ်နှစ်ယောက်ထပ်ယူဖို့ အစီ
အစဉ်နဲ့ နာမည်တွေပြောင်းနေတာလဲ”

“ရှင် ရင့်သီးပြန်ပြီလား”

“ဒီလိုပဲပြောတတ်တယ်၊ မေးတာကိုဖြေစမ်းပါ”

“ရှင်ကကော ဘာလဲ၊ ဒီအဖွဲ့ကလူတွေနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်တာလဲ”

“မင်းပြန်မမေးပါနဲ့၊ ငါမေးတာကိုပဲဖြေ”

“သီမေးတာကို ရှင်အရင်ဖြေလေ၊ တစ်လှည့်စီ
ဖြေမယ်”

“ဒါဆို ငါက အရင်မေးတာ မင်းဖြေ”

“မေး”

“မင်း ကိုယ်မနှစ်သက်ဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်

နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာတာလဲ”

“သိ မနှစ်သက်ဘူးလို့ ရှင့်ကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“ပြန်မမေးနဲ့လေ မေးတာကိုဖြေ”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“ဪ . . . တော်တော်အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ထင်တယ်၊ ဘဝအပျက်ခံပြီး ယောက်ျားနောက်လိုက်လာ ရတာ”

“ဘာလို့ ဘဝပျက်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ နေစွမ်းအင် ရှင့် ကိုယ်ရှင် ကယ်တင်ရှင်ကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင့်လက်သီး တစ်ချက်နဲ့ ကိုလေးဆိုတဲ့လူ ခွေဆင်းသွားပေမယ့် သိ ဘာမှ ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ရှင် သူ့ကိုမကြောက်သလို သိလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို မင်းက ဟန်ဆောင်နေတာပေါ့”

“မဆောင်ပါဘူး၊ သူတို့က ဟန်ဆောင်နေတာ”

“ဘာလဲ”

“တော်ပြီ . . . ရှင်မေးတာ တစ်ခုမကတော့ဘူး”

သီမေးတာကိုပဲဖြေ၊ ရှင်နဲ့သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

“ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“ဘာလို့ ပါလာတာလဲ”

“တစ်ခုချင်းမေးလေ၊ မင်းဟန်ဆောင်နေတာကို အရင်ဖြေဦး”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေပြီးပြီပဲ၊ သူတို့ကသာ မချစ်ဘဲ ချစ်ဟန်ဆောင်နေတာပါ”

“ဒါဆို မင်းက တကယ်ချစ်ရက်နဲ့ ဆင်ခြင်နေတာ မျိုးပေါ့”

“သို့ ပုံစံက ချစ်နေတယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်နေလို့ လား”

“မေးတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လျှောက်ဖြေနေရတာလဲ နရသီ၊ မင်းနဲ့သူ ဘယ်လိုပတ်သက် ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒါ ငါသိချင်တယ်”

“ရှင်က ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

သူ တစ်ချက်တော့ ဆွံ့အသွားသည်။

“မင်းက စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ ပြီး တော့ ဒီကားတစ်စီးလုံးမှာ ရိုသမျှလူတွေကို ငါစိတ်ဝင်စား တာ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မရင်းနှီးကြဘဲ ခရီးတွေတူနေကြတာ ဆန်းတယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“ခိုင်ရွှေဝါဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ခု ဘယ်မှာလဲ”

“သူ . . . သူ ကားပေါ်မှာပဲ”

“ဒရိုင်ဘာနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

စကားသံတွေ ခေတ္တစိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“မဲဆောက်ကိုရောက်ရင် မင်း ကိုလေးကို လက် ထပ်ဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ပေါ့”

“မဲဆောက်မှမရောက်သေးတာ၊ ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလဲ သေးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်း သူနဲ့လိုက်လာခဲ့ဦးမဟုတ်လား သူ့ဘက်က ပြောခွင့်ဆိုခွင့်ရှိတယ်”

“ပြောပစေ”

“ထိပါးလာရင်ကော”

“ဘောစောကလိုမျိုးလား၊ အဲဒီတော့လည်း ရှင်က ဟီးရိုးလုပ်ပေးပေါ့”

နေ့စွမ်းအင်က မှန်ယူပျ အမှောင်ထဲက အလင်းအား လေးနဲ့ နေသီမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

ကိုလေး ဆွဲငင်နေတုန်းကတော့ တကယ့်သမင်ပျို လေးလှို၊ သိုးငယ်လေးလို။

အကေ သူရပ်ကြည့်နေသေးသည်။ နရသီဟာ ဒီကောင်လောကကို အသာလေးလှဲသိပ်နိုင်တာ သူသိ၍ပါ။ အခြေအနေမြင့်တက်လာတော့မှ သူ ဖေဝေဝေ ဝင်ပါလိုက် ရတာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ထိ သူမအသွင်က တကယ့် အား ငယ်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ဟန်။

ခုကျတော့ ကျားသစ်ပျိုမလေးလို ကျားလျားတက် ကြွလျက် . . .

“သီမေးတာကို ရှင်ဖြေပါဦး၊ သူတို့ကို အဲ . . . သီတို့ကို ဘယ်ထိလိုက်ပို့ဖို့ ရှင်တာဝန်ယူထားတာလဲ၊ ဘယ်

လောက်ရသလဲ”

“သူတို့ကိုဆိုတာ ခုလို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေကို မဟုတ်ဘူး။ ငါ အဲသလောက်မကြောင်ဘူး။ သူတို့ ပြောတုန်းက အန္တရာယ်ရှိနေတဲ့သူတွေကို ကာကွယ်ဖို့။”

“ဘယ်လို”

“သူတို့မှာ တရားမဝင် ရောင်းဝယ်ထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေပါလာတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ လူတွေကို ဘေးမသိရန်မခစေဘဲ မဲဆောက်ထိ ပို့ပေးဖို့။”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒါကို မင်းမေးဖို့မလိုပါဘူး။ ခုတော့ အပျော်ခရီး တစ်ခုမှာ ငါက ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါ အပျော်ခရီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

နရသို့လေသံက တစ်ခုခုကို သိထားသလိုပို သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒါဆို ကျောက်တွေတကယ်ပါလာတယ်ပေါ့။ မင်း သိသလား”

“ဟင့်အင်း . . . သီသီတာက ကျောက်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်အညာခံရတာ”

“ဟင်”

“ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အန္တရာယ်ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သီ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး နေစွမ်းအင်၊ နေပါဦး ရှင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ တရားမဝင်လုပ်တဲ့ မှောင်ခိုကိစ္စတွေမှာ ပါနေရတာလဲ”

“ငါက လူကောင်းမှမဟုတ်ဘဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မှောင်ခိုမကင်းပေမယ့် ငါ ဘယ်တော့မှ ဘိန်းဖြူမလုပ်ဘူး။ ခုလည်း ဒီအလုပ်တွေကို ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခရီးထွက်လာတာပဲ။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာ မျိုးပေါ့။ ငါ့ကိုက စွန့်စားရတာမျိုးကို ဝါသနာပါတာ”

“သီတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး”

သူမက ပခုံးလေးတွန့်ပစ်ကာ

“ရှင်က အမှောင်ကိုချစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ငွေကို ဖြတ်လမ်းကလိုချင်တာ။ ပညာလေးလည်းတော်တော့

ထောက်ကြွထောက်ကြွ ဗိုလ်လုပ်ရတာကို ဝါသနာပါနေ
တာလည်း ပါတယ်”

နေ့စွမ်းအင်က စိတ်မဆိုးဘဲ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ထောက်ကြွ ထောက်ကြွတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါ
ပေမယ့် လူတွေကလည်း မကြောက်ရရင် နိုင်ချင်တယ်။
ငါက အနိုင်မခံနိုင်တာ”

“ရှင် ဒါတွေလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးကချေပါ။
ဒါပေမယ့် ဒီလိုပြေးလွှားထိုးကြိတ်တာတွေ လုပ်ခဲ့တာတော့
သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ရှင်က နာမည်ကြီးပဲ”

“ဒါလည်း သိတာပဲလား”

“သိတယ်၊ ရှင့်နာမည် ဖုန်းထဲကရောက်လာက
တည်းက ခေါင်းမပြုစုံတဲ့လူတွေ ချက်ချင်း ကားပေါ်ပြေး
တက်ကုန်ကြတယ်။ ဒီခရီးကို သူတို့ ရှင့်အားကိုးနဲ့ လာကြ
တာ”

“ဟင် ဘယ်လို ဘယ်လောက်ထိ အန္တရာယ်ကြီး
နေလို့လဲ”

“ကြီးချင်ကြီးမှာပေါ့၊ ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး
လေ၊ ရှင်က ဘယ်လိုအခက်အခဲမဆို ဖြေရှင်းနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
“နေ့စွမ်းအင်” နာမည်ကကြီးတော့ သူတို့ ရှင့်ကိုအားကိုး
ကြတာပေါ့၊ ကျောက်တွေသယ်လာတယ်လို့ ရှင့်ကို ဘယ်သူ
ပြောလွှတ်လိုက်တာလဲ ပြောပြနိုင်မလား”

“ပြောရင်ရည်မယ်၊ သူက ငါနဲ့သိဖူးတဲ့လူပဲ၊
နာမည်က မှိုင်းညို”

“ဪ”

“သူတို့မှာ ကျောက်ပါတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း
သိလား”

“သိတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ငါ့ကိုငှားတာလဲ၊ ဘာအတွက်လဲ”

“အဲဒါကို သိပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်
သိရတော့မှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုလေးတို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲဆိုတာ သိရက်နဲ့ မင်းလိုက်ခဲ့တာပေါ့”

“ချစ်လို့ စုံလုံးကန်းပြီးလိုက်ခဲ့တာလို့ များ တွေးမိသေးလား”

“မင်း သူ့ကိုမချစ်ဘူးလို့ ငါထင်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်း သူ့နဲ့လိုက်လာခဲ့တာဟာ မယုံနိုင်စရာဖြစ်နေတယ်”

နရသီက လက်ကလေးနှစ်ဘက်ပိုက်ကာ

“ရှင်ဟာ လူမိုက်လုပ်စားနေပြီး ဦးကျောက်သိပ်မပြေးသေးဘူး၊ လက်ချည်းပဲလျှင်လို့မရဘူး၊ ခေါင်းကောင်းဖို့လည်း လိုသေးတယ်နော်”

နရသီက သဲ့သဲ့လေးရယ်၍ သူ့ကေးကလှည့်ထွက်သွားသည်။

“နရသီ”

“အို”

သူက တားဖို့ရှေ့တိုးလိုက်သည်နှင့် နရသီ ခလုတ်တိုက်မိသွားတာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သွားလေသည်။

နရသီကိုယ်လေး သူ့ဘက်လဲပြီလားသည်။ သူ့အလိုက်သင့် ပွေ့ယူထားလိုက်လေသည်။ အလန့်တကြား မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လာသည်။

မျက်ခန်းနှစ်စုံက နီးကပ်စွာနှင့် စက္ကန့်များစွာကို ကျော်လွှားနေခဲ့ကြလေသည်။

သူလည်း လွှတ်ဖို့မေ့နေသည်။

နရသီကလည်း မရုန်း။

အတန်ကြာမှ နရသီ ကမန်းကတန်းလေးရုန်းသည်။

ကျားရဲလိုမိန်းကလေး၊ ခုတော့ မျက်နှာလေး ငုံ့နေရှာပြီ၊ နေ့စွမ်းအင်သည် လူ့ကိုလွှတ်လိုက်သော်လည်း သူမသက်ဖမ်းလေးကို မလွတ်ဘမ်း ဆုပ်ထားမိလျက်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး”

ဟု တိုးတိတ်စွာပြောသည်။

အသံသည် တုန်ခါနေ၏။

ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားစရာလည်း မရှိတာမို့

နရသီ သူ့ကိုင်ထားသည့်လက်ကို မရုန်းဘဲ ဒီအတိုင်းလေး

ရပ်နေလိုက်မိသည်။ နေ့စွမ်းအင်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ နရသီ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ မင်းကို ဘယ်လိုမှကို နားမလည်တော့ဘူး နရသီ၊ မင်းပြောသလို ငါ့ဦးဇောက် မပြေးဘူးပဲထားပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်လာဖူးတာ မင်းပဲ၊ မင်းကြောင့် ငါ့ရင်ခွန်တတ်လာတော့ မင်းမှာ ပိုင်ဆိုင် မယ့်သူနဲ့”

နရသီ ဖျတ်ခနဲမော့လာသည်။ တစ်ခုခုပြောမည် ပြင်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာလေး ပြန်ငုံ့သွား၏။

“နရသီ”

ပြန်ရုန်းနေသည့် လက်ကလေးကို သူ အတင်းဖိ ဆုပ်ထားကာ

“ငါ့ရိုင်းသွားတယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူ လက်ကိုလွှတ်ပေးကာ နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ သည်။ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့်လှမ်းနေပြီးမှ နောက်က လှည့် ရှားသံကြောင့် သူ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

သူ့နောက်မှာ နရသီက လျှောက်လိုက်လာသည်။

“ဘယ်သွားမလိုလဲ နရသီ”

“ရှင်သွားတဲ့ဆီကိုလေ”

နရသီက သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ

“ရှင်က သို့ကို အမှောင်ကြီးထဲမှာ ထားခဲ့မလို လား”

သူ နရသီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီးမှ ထိန်းချုပ်ရ ခက်ဟန်နှင့် ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွပ်သည်။ ကိုလေးနဲ့ သူမ ကြားမှာ တစ်ခုခုလွဲမှားနေသည်ကို သူသိသည်။ ဒါပေမယ့် နရသီက ဝန်မခံ။

ဘာဆိုတာကိုမှမပြော၊ သူဘယ်လိုယူဆ၍ ဘယ်လို ဆက်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

ရင်ထဲမှာ သေချာနေတာက နရသီကို သူ ချစ်မိ နေပြီ၊ ဒါဟာ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပဲ သေချာသွား တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း တစ်ပြိုင် တည်း နားလည်နေသည်။ သူဖြစ်နေတာကိုကြည့်၍ နရသီ

က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေးပြုံးကာ မျက်နှာငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“အ” လိုက်တာလို့ ထပ်မပြောရက်တော့ဘူး
နေစွမ်းအင် ...

အခန်း-[၁၀]

မြဝတီကိုဆင်းကြတော့ ကိုလေးပုံစံက ခပ်တည်
တည်ဖြင့် သွားသည်။

ညက အထိုးခံလိုက်ရ၍ ကွဲသွားသည့် နှုတ်ခမ်းက
အော်ရာကျန်နေသည်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက မသိသလိုဘဲ
နေခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတုန်းကလို နရသီကိုလည်း တယုတယ မရှိ
တော့ပေ။ မြဝတီမှာကျတော့ ကားကို အတော်လေးသပ်ယပ်
သည်တို့သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ တစ်ခါတည်း

ထိုးရပ်လိုက်သည်။

အထဲက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဘာများအလိုရှိပါသလဲရှင်၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ အစုံရှိပါတယ်၊ တည်းခိုလို့လည်း ရပါတယ်”

“တည်းခိုခန်း လေးခန်းယူမယ်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ် ပါစေ”

“စိတ်ချမ်းသာရပါစေမယ်ရှင်”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးများက မိန်းက လေးတွေဆီမှာသာ စူးစူးနစ်နစ်ဖြစ်နေကာ နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေသော်လည်း သူတို့လှုပ်ရှားမှုများက သွက်လက်ခြင်း မရှိ။

ဟိုပစ္စည်းကိုင်တော့မလို၊ ဒီပစ္စည်းဆွဲပေးတော့မလို နှင့် အားလုံး ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ဆွဲ၍ ဝင်ကြရသည်။ အထဲ ရောက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်လေးတစ် ယောက် ရောက်လာပြီး အိတ်တွေကို သယ်ယူသွားကြသည်။

“အို . . . နေဦး၊ ချစ်လိုက်ခဲ့မယ် အထဲမှာ”

“မလိုက်ရပါဘူး ချစ်ရာ၊ ဒီဆိုင်က စိတ်ချရပါ တယ်၊ ကဲ ကဲ ချစ်ဒီမှာ စားသောက်ဖို့မှာထား၊ ကိုကို အခန်းလိုက်ကြည့်ရင်း ပစ္စည်းသွားထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ချစ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက ကျန်နေခဲ့ပေမယ့် လည်တဆန်ဆန်၊ အထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ပါလိမ့်မည်။ သူ့မိဘဆီက ယူချလာသည့် ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ပေမည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီမှာ ငွေငါးသိန်း မင်းပြန်လို့ရပြီ”

နေစွမ်းအင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည့်ရှေ့ကို လာရပ်၍ လူကမထိုင်ဘဲ ငွေထုပ်ချပေးသည်။ သူက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ဘေးရွေ့ထားလိုက်ပြီး ကိုလေး ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“ငါ့ကို မဲဆောက်ထိလိုက်ပို့ဖို့ စိုးထိုက်တို့ကိုယ် တိုင် ပြောခဲ့ကြတာ၊ အလုပ်အပ်တဲ့လူကလည်း ခရီးသွား ခင် လမ်းကြိုခေါ်သွားပေးပါဆိုလို့ ငါခေါ်လာတာ၊ မဲဆောက်

ကျမှ ခရီးဆုံးမယ်”

“ဘာကွ”

ကိုလေး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်ထိပဲ ပြောထားထား၊ မင်းတာဝန်မြန်မြန် ပြီးရင် မြန်မြန်မကောင်းဘူးလား၊ ဒီမှာ ငွေလည်းရနေပြီ ပြန်တော့ပေါ့၊ ဘာလဲ သူများလင်မယားစုံတွဲတွေကြားမှာ ခြေထိုးဖို့ မင်းကပ်နေတာလား”

နေစွမ်းအင်က ကိုလေးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ကုလား ထိုင်မှာ ခပ်တောင့်တောင့်မို့ချလိုက်သည်။

“ငါတာဝန်ယူခဲ့တာကို ပြောတာလေ၊ မင်းတို့ကို မပို့လည်း ခရီးချင်းကတော့ တူနေတာပဲ၊ ကောင်းပြီ ခုကနေ စပြီး မင်းတို့နဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ မင်း ငါ့ရှေ့က သွားတော့”

ကိုလေး ထွက်မသွားပေ။

“မင်း ငါတို့နားမှာ နေဖို့မှမလိုတော့တာ၊ ရှေ့ဆက် မယ်ဆိုဆက်၊ ပြန်ချင်လှည့်ပြန်ပေါ့၊ ဒီမှာနေဖို့ မလိုပါဘူး”

နေစွမ်းအင် နှုတ်ခမ်းတင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကချည်း စားပွဲသုံးလုံးခွဲယူထားတာမို့ ဒီပြင် လူစိမ်းက မရှိသလောက် ပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို နရသီတို့စားပွဲမှကော ဆိုင် ထဲမှာရှိသည့် အလုပ်သမားများကပါ လှမ်းကြည့်နေကြ လေသည်။

နေစွမ်းအင်က အကြမ်းတစ်ပန်းကန်ငဲ့ထည့်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း သိပ်ကိုမူတွေပျက်နေတယ်ကိုလေး၊ ခွေးရှူး တစ်ကောင်ဖြစ်နေပြီ၊ သူများကိုလျှောက်ကိုက်ဖို့ထက် ကိုယ့် ကိုယ်ကို သူများရိုက်သတ်လို့ အသေမစောရအောင် ကွယ်ရာ ရှာနေတတ်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“မင်း”

ကိုလေးက လက်ပြင်၍ ရှေ့တိုးလာသည်။

နေစွမ်းအင်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေ

သည်။

သူ ရှေ့ဆက်မတိုးရဲတော့ဘဲ . . .

“မင်း နေရာတကာ လူတွင်ကျယ်မလုပ်ချင်နဲ့၊ နေ့စွမ်းအင်၊ မင်းဘာကောင်လဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

“မှန်ထဲမှာ မင်းငါ့ကိုမြင်တယ်ဆိုရင် မင်းကိုလည်း ငါမြင်နေရတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့လေ။ မင်းအလုပ်ကိုမင်း ငြိမ် ငြိမ်သက်သက်လုပ်သွား။ ငါ့ကို ဘာလုပ်ပါ ညာလုပ်ပါ လာ မပြောနဲ့၊ ဒါနောက်ဆုံးပဲ”

နေ့စွမ်းအင်က ကိုလေးရင်ဘတ်ကို လက်ဖနှောင့်နဲ့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ကိုလေး ကိုယ်လုံးကြီး နောက်က ကုလားထိုင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွား၏။

“မင်းလွန်ပြီထင်တာပဲ”

စိုးထိုက် အနားရောက်လာသည်။

“လွန်ပြီထင်တာ ပြောနေရသလားကွ၊ ပါးစပ်က ဖွာနေတာ ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး”

နေ့စွမ်းအင်က စိန်ခေါ်သည်။

စိုးထိုက် အံ့ကြိတ်လျက် စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟိုဘက်လှည့်ကိုက် ဒီဘက်လှည့်ကိုက်နဲ့ မင်းကမှ ခွေးရှူးကွ”

ပြောရင်း စိုးထိုက်က လက်သီးနဲ့ ဝိုက်ထိုးသည်။

နေ့စွမ်းအင်က ပုတ်ထုတ်ပစ်၏။

နောက်တစ်ချက်

ဘယ်ကောညာပါ လှုပ်ရှားပစ်လိုက်ပေမယ့် တစ်ချက်မှမထိ၊ မထိလေ ဒေါသပိုကြီးလေ။

စိုးထိုက် သည်းကြီးမည်းကြီးထိုးတော့သည်။

နေ့စွမ်းအင်က အပျိုးပျိုးတိမ်းရှောင် ပုတ်ချ၍ သူ့လက်သီးတွေကို ဖယ်ရှားသွား၏။

ဒါကို နေ့စွမ်းအင် အကျပ်ရိုက်နေပြီထင်ကာ ကိုလေးက ဖျတ်ခနဲထလာပြီး စားပွဲပေါ်က ဖန်ပန်းအိုးရှည်လေးနဲ့ နောက်ကနေ ဝင်ရိုက်၏။

နေ့စွမ်းအင်က မနားတမ်းထိုးချနေသည့် စိုးထိုက်

လက်သီးကိုရှောင်၍ လက်ကောက်ဝတ်ကနေ ဖမ်းကိုင် လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်ကို ဆတ်ခနဲဆောင့်ဆွဲကာ သူ့ ကိုယ်ကို လှည့်ရှောင်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကိုလေးရိုက်ချလိုက် သည့် ပန်းအိုးက စိုးထိုက်လက်မောင်းကို ဒုတ်ခနဲ ချိုးဝင် လိုက်လေသည်။

“အား”

“ဟာ”

စိုးထိုက် ငယ်သံပါအောင်အော်ကာ ကော့လန် ထွက်သွားသည်။ ကိုလေး ငေးကြောင်သွားစဉ် သူ့ဗိုက်မှာ ကန်ချက်တစ်ချက် ပစ်ဝင်လာ၏။

သူ အွန်ခနဲ ကုန်းကျသွားကာ အသက်ရှူမှားသွား လေသည်။ နေစွမ်းအင်က ခေါင်းထူဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ကိုလေးရဲ့ဇက်ပိုးကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ဘူတာနဲ့ ကျန်သည့်တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကုန်ကြ၏။

“မင်းတို့လက်တွေကို မိန်းမချော့ဖို့ပဲထား။ ငါ့ကို ထိခိုက်ဖို့ ဘယ်တော့မှမကြိုးစားနဲ့၊ မရဘူး”
အားလုံး စကားသံတစ်လုံးမှ ထွက်မလာတော့ပေ။

ကိုယ်လေ ဘစ်လမ်းလုံး မင်းကို သိပ်သနားတာပဲ၊ ဘူတာက မင်းကိုပျော်အောင် မဖန်ဆင်းနိုင်ပါဘူး။”

“အို ကို... ကိုလေး”

“မင်းလေးကို ကိုယ်ကြင်နာပါရစေ ချစ်ခွင့်ပေးပါကလေးရယ်...”

“ဟင့်အင်း”

ကိုလေးရင်ခွင်ထဲမှာ ရုန်းမရရင်း ခိုင်ရွှေဝါ အိပ်ယာပေါ် လဲကျသွားသည်။

“ခိုင် ခိုင်ကိုလွှတ်ပါကိုလေးရယ်၊ ခိုင်ကြောက်တယ်”

“ကြောက်စရာလား ကလေးရယ်၊ နောက်တော့ပျော်သွားမှာပါ။ လိမ္မာပါတယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... ခိုင် ဘန်ကောက်ကိုလည်း မလိုက်တော့ဘူး၊ ခိုင်ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့။”

“မလိုက်လို့ မရတော့ဘူးခိုင်၊ မင်းကို ကိုလေးချစ်တယ်၊ အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ ဟိုမှာ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ ခိုင်”

“အမလေး”

တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍ အဝတ်အစားတွေ သိမ်းဆည်းနေဆဲ ကိုလေးရောက်လာသဖြင့် ခိုင်ရွှေဝါလန့်သွားသည်။

“ပြောလေ ခိုင်”

“ဟို... ဟိုလေ”

“ခိုင်ရယ်၊ မင်းစိတ်တွေ သိပ်များနေပြီထင်တယ်၊

ခိုင့်မျက်ရည်စက်လေးတွေ ကြွေလွင့်သွားသည်။
ဆံမြိတ်လည်းပြေ ပန်းလည်းကြွေလေ၏။
ညကလည်း ဘူတာလက်ထဲမှာ သူမဘဝသည်...

အခန်း-[၁၁]

“ဘယ်လိုလဲ စိုးထိုက်၊ မင့်လူတွေ မလာပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒါခေါင်းစားနေတာ၊
မနေညကမေးတော့ သေသေချာချာ ပြန်ပြောတယ်ကွ၊ ဒီ
ညနေ အကြောင်းပြန်မယ်တဲ့”

“ကောင်မလေးတွေက မလွယ်ဘူးကွ၊ လည်တယ်၊
ခံခိုကို မင်းဝင်မနူးနဲ့တော့နော်၊ ကောင်မလေး ထွက်ပြေး
သွားလိမ့်မယ်”

“မင်းကျတော့ ရအောင်ယူပြီးတော့”

“ငါဘယ်လောက်ကြိုးစားရတယ်မှတ်လဲ၊ မနည်းချောထားရတာ၊ ဒီကြားထဲ ဟိုကောင့်ကိစ္စကတစ်မျိုး”

“အဲဒါကြောင့် ငါ ကူတိုတို့အဖွဲ့ကို လာစေချင်တာ။ ဒီကောင့်ကို ကူတိုတို့မှ နိုင်မှာ၊ ဒါပေမယ့် သူ ငါတို့အလုပ်ကို ရိပ်မိပုံတော့ မရဘူးကွ”

“အလကား ငတ်းပါကွာ၊ သိုင်းတော်လို့ လူတွေကျယ်လုပ်နေတာ၊ ဆုကို ခုထိ ငါ့ကိုင်လို့မရတာ ဒီကောင့်ကြောင့်ကွ၊ ဆုက ဒီကောင့်ကျတော့ ကြည်တယ်၊ ငါ မျက်လုံးတွေကို နားလည်တယ်။ ငါတို့ကိစ္စမှာ ဒီကောင်လဲ လာတာကိုက မကောင်းတာ၊ မင်းတို့ဘာဖြစ်လို့ နေ့စွမ်းအဆိုတဲ့ကောင်ကိုမှ ဆွဲလာရတာလဲ”

“မင်းဘိုးအေက ရှာထည့်လိုက်တာလေ၊ လမ်းလူမှောင်ခိုစောင့်ဖမ်းတဲ့ အေးဂျင့်တွေ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တာ သတင်းရထားတယ်တဲ့။ အေးဂျင့်တွေကို ဒီကောင်က ယှဉ်နိုင်မှာတဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ ဒီအေးဂျင့်တွေ၊ လမ်းမှာ ခြင်က”

တောင် မခံခဲ့ရဘူး”

“အေးလေ... ခုတော့ ဒီကောင့်ကို ပြန်ကြောက်နေရတာပေါ့၊ အစကတည်းက ဒီအလုပ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောခဲ့မိရင်လည်း အကောင်းသာ။ ခုမှ ပြောပြန်ရင်”

“သေလိုက်ပါလား၊ ဒီကောင်လား ဒါကိုလုပ်မှာ၊ အခုတောင် ငါတို့ကိစ္စ နဲ့ပေါ်သွားတာနဲ့ ဒီကောင် ဝင်ရုပ်မှာ ကျိန်းသေတယ်”

“မင်း ဘယ်နှစ်ယောက်မှာထားလဲ”

“ကူတိုတို့အဖွဲ့လို ပြောလိုက်တာပဲ၊ သူတို့ဘက်လာလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ ခန့်တီရှူးမိကတော့ မဲဆောက်ကျမှ စီစဉ်ပေးချင်တာ။ ငါတို့မှာဖြစ်မှ မဖြစ်တော့ဘဲ၊ သူတို့က ငါတို့ပို့သမျှကို ဟိုကနေ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သဲ့ယူချင်တာ။ ငါတို့ကျတော့ ဒီမှာ ထောင်နှုတ်ခမ်း နှင်းပြေးနေရတာ မသိဘူး”

“သူတို့ကလည်း တစ်ပြုတစ်မကြီး လူမြင်မခံချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စတွေကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပြင်နေပြင်း”

ထန်ထန် တိုက်ဖျက်နေကြတာဥစ္စာ။ ရှေ့လျှောက် ငါတို့လည်း လှုပ်ရှားဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး”

“မဆိုင်ပါဘူး။ အခုဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီအလုပ်က ရင်ခုန်ရတယ်၊ စွန့်စားရတယ်၊ ငွေရတော့ ပွေးခနဲလုံးခနဲ ဒီထက် လောကနိဗ္ဗာန်တာ ဘာရှိသေးလဲ”

“အေး... မိသွားရင်လည်း လွတ်လမ်းမရှိဘဲ ရတာကိုချည်းမတွက်နဲ့”

“တော်ပါကွာ၊ မင်းပါးစပ်ပုတီးကြီးက”

ကိုလေးက စိုးထိုက်လက်မောင်းက ပတ်တီးကို ကြည့်ကာ တက်ခေါက်၏။

“တော်တော် လက်သွက်တဲ့ကောင်၊ ဟိုကောင် ထွန်းလွင်ကော”

“မသိဘူး။ ဒီကောင်က နေ့စွမ်းအင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကြော့နှစ်လိုက်တာ ချေးချမ်းနေတာပဲ။ မျက်မွှေးထောင် ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့က သူတို့လာရင် အသာလေး လစ်သွား

ပေါ့”

“မင်းက ဆုကို မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

ကိုလေး မျက်နှာဘင်းသွားသည်။

“မခံချင်စရာတော့ အကောင်းသားကွ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မက မာတယ်၊ ဇွတ်ကြမ်းရင် ဟိုဟာတွေပါ ပေါ်ကုန်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာစိုးလို့၊ နေပါစေ ဒီကောင်မမျိုး ဟိုဘက်ထဲရောက်သွားရင် ကောင်းကောင်းတွေ့မှာပါ”

“စိတ်လျှော့လှချေလားကွ၊ ဒီထဲမှာ ဆုက အချောဆုံး၊ အဖြောင့်ဆုံး၊ ပြီးတော့ ပညာတတ် အပျိုစစ်စစ် ထည့်ပေးလိုက်ရမှာ နှမြော့စရာကြီး”

“ရေရှည်ပါးမယ့်သွား အရိုးရှောင်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ”

“ငါ ကြိုးစားကြည့်ရမလား”

“သွားမစနဲ၊ ငါ တစ်လမ်းလုံး နူးနှပ်လာတာတောင် မရဘူး၊ သူက ပထွေးနဲ့ဝေးချင်လို့ အားကိုးရှာလာတာကွ၊ ဘယ်လိုမြှု့ဆွယ်လို့မှ မသာယာဘူး။ ဟိုတယ်ကိုချိန်းတာ

မလာဘဲနဲ့ ပဲခူးကျမှ ဖြတ်လိုက်တာ မတွေ့ဘူးလား။ လက်ထပ်မယ်ပြောလဲ မရဘူး။ မဲဆောက်သွားမယ်ချည်းပဲ ပြောနေတာ”

“အဲဒါဆို သူက လူကိုမရပေမယ့် ကျွန်တာ စိတ်မညစ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ငါ့မှာတော့ ချစ်ကို မနည်းချော့နေရတာကွာ၊ ထွန်းလွင်လည်း ဘာထူးလဲ၊ ကောင်မလေးတွေက မဲဆောက်ထိကူးမယ်ဆိုတော့ ဂကျီဂရောင် လုပ်လာတယ်ကွ”

ကိုလေးက စိုးထိုက်ကို မျက်လုံးကြီးဖြူကြည့်သည်။

“ဟ... မင်းက အစကတည်းက ပြောဆိုမထားဘူးလား”

“ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟန်းနီးမွန်းဆိုပြီးထွက်လာတာ နှစ်ယောက်တည်းဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ အုပ်စုလိုက်ကြီးဆိုတော့ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဒါကြားထဲ ဟိုကောင်နဲ့ ခဏခဏ ပြဿနာတက်နေရတာ သွားရော”

ကိုလေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစကတည်းကိုက ငါတို့မှားခဲ့တာ

ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ နယ်စပ်ကိုရောက်အောင် ထွက်ခဲ့ရမှာ၊ အုပ်စုနဲ့ထွက်လာတာလည်းမှားတယ်၊ ဟိုကောင်ကို ခေါ်လာတာလည်းမှားတယ်”

“ပြန်ပြီး နောင်တရမနေပါနဲ့ကွာ။ ခုလည်း နယ်စပ်ရောက်နေပြီပဲ၊ မြစ်ကူးပြီးတာနဲ့ရောက်ပြီ။ ငါတို့ ခုချိန်ထိ ဘေးမသီရန်မခ ရှိခဲ့တာတောင် အံ့ဩစရာကောင်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်”

“လမ်းမှာ စစ်ဆေးသွားကြတာလည်း ဘယ်သူသံသယဖြစ်လို့လဲ”

“ငါတော့ ဟိုကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“မလွယ်ဘူးကွ၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက် သိပ်တော်လာရင် နတ်မျက်စိပွင့်တာပဲတဲ့။ သူတို့ရဲ့ကျော့နောက်က ပိုအန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံဖို့ကို သွားမစဉ်းစားနဲ့”

“အိပ်နေတုန်းကွာ”

“ခြင်ပျံတာတောင် အလွတ်ပေးဘူးတဲ့။ ပိုပြီး

သိက္ခာကျပါတယ်ကွာ။ မကြံစမ်းပါနဲ့။ “ကူတို”တို့အဖွဲ့
ဒီဘက်ကူးလာပါစေလိုသာ ဆုတောင်း။ ဒီကောင် မခံနိုင်
ပါဘူး။ ဟိုက တကယ်နှင့်ဂျာတွေပါ။ ဒီကောင့်အကြောင်း
ငါသေချာအစီရင်ခံထားတယ်။ သူတို့ အင်အားချပေးမယ်
လို့ ပြောထားတာပဲ။ အခုတစ်ခါ ငါတို့ပေးမှာလေးတွေက
ရှယ်လေးတွေချည်းပဲ လေးယောက်”

“ငါတို့ပို့သမျှ ခပ်ညံ့ညံ့ ပါဘူးလို့လားကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သူတို့လည်း ငါတို့
အတွက် ရေငုတ်မနေနိုင်တာပေါ့၊ ပြောသလိုလုပ်ပေးနေတာ
ပဲဟာ၊ တကယ်ဆို သူတို့ မြန်မာနိုင်ငံနယ်ထဲ ကျုံ့လာရဲတာ
မဟုတ်ဘူး။ ခုကိစ္စကိုတော့ ငါသေချာပြောထားလို့ သူတို့
လာကူဖို့ ဂတိပေးလိုက်တာ”

ကိုလေးက သဘောကျသလိုကြီး ပြုံးလျက်။

သူ ကျောမိုးအိပ်ကိုလွယ်ပြီးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်
သုတ်လိုက်သည်။ ဒီတည်းခိုခန်းက ခွာတော့ဖို့ဖြစ်သည်။
နရသို့ကိုလည်း သူမြင်လိုက် ပျောက်သွားလိုက်။
ဟိုမိန်းကလေးကိုတော့ မမြင်ရတော့ပေ။

စိုးသိုက်နဲ့ ကိုလေးတို့ ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် အလုပ်
ရှုပ်နေသမျှ သူတို့မျက်လုံးတွေက ကုတ်ချောင်းချောင်း။
မခံချင်စိတ်နဲ့ တမင်နေပြခဲ့တာပေမယ့် သူများ
ကတ်ထုပ်ကို သူဝင်မရှုပ်ချင်ပါ။

ကိုလေးတို့ပုံစံက မနိုးလားဘူးဆိုတာ ဗိတ်က မိစား
မိနေသည်။ သို့သော် ဝင်ရှင်းရအောင် သူ့မှာကလည်း ကိုယ့်
ချည်ငင်ဘုတ်ကရှုပ်ပြီးသား။

ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်တောင် မရှင်းနိုင်ဘဲ သူများကိစ္စ
ကို ငင်မရှုပ်ချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူ ဒီနေ့ မဲဆောက်ကို ဆက်ကူးတော့
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခဏတစ်ဖြုတ် ကူးကြည့်ပြီး ပြန်လာချင်လည်းလာ
မည်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေဖြစ်ချင်လည်း နေဖြစ်မည်။

ဘန်ကောက်ထိသွားဖို့တော့ သူစိတ်မကူးပါ။

ဤသို့ စိတ်ကူးမိသည်ကလည်း နရသီကြောင့်
ဖြစ်သည်။ မဲဆောက်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားနှင့်ကာ နရသီ
တို့ တက်လာတာကို စောင့်ကြည့်ချင်သည်။

သူမ လျှို့ဝှက်နေတာ ဘာလဲလို့ သိချင်နေသည်။

စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း သူ တည်းခိုခန်းထဲ
က အထွက်

“ကိုကြီး”

သူ့ကိုခေါ်သည်လား၊ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ဘဲ သူ
အက်လျှောက်သည်။

“ကိုကြီးရေ့”

ခေါ်သံလေးက ပြေးလိုက်လာသလို အမောတကော
သူ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ခိုင်ရွှေဝါဆိုသည် ကောင်မလေး

တည်းခိုခန်းထဲက ပြေးထွက်လာကာ တံခါးဝရောက်
နေပြီ ဖြစ်သည် သူ့ကျောနောက်မှာ ပြေးကပ်သည်။

“ကိုကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲဟင် ခိုင်ကိုခေါ်သွားပေး

ပါနော့။ သူ့ သူတို့လေ ခိုင်ကိုယုတ်မာကြတာ ခိုင်ကို အလုပ်
ပေးမယ်လို့ညာခေါ်လာပြီး ဖျက်ဆီးကြတာ ခိုင်ကိုကယ်ပါ

ကိုကြီးရယ်... ခိုင်မိကောင်းပေင် သားသမီးပါ... အဖေတို့
သိ ခိုင်ကိုမို့ပေးပါနော်”

ခိုင်ရွှေဝါသည် ကလေးငယ်လေးသဖွယ် ငိုလည်းငို
ပြောလည်းပြော နေစွမ်းအင်ရဲ့ ဂျာကင်စကိုပါ မလွတ်တမ်း

ဆုပ်ဆွဲထားလေသည်။

“နွဲ့”

“ဟင် ကိုလေး အို... မလာဘူး မလာဘူး”

“ခိုင်လေး ကိုယ်ပြောဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း မပြောနဲ့”

ခိုင်ရွှေဝါက ကိုလေးပြေးထွက်လာတာ မြင်သည်နှင့် အပြင်ကို ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားသည်။

ကိုလေးမျက်နှာက အရင်လိုမဟုတ်တော့ပေ။

သူ့ကို မိုက်ကြည့်ကြည့်၍ မဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းသားကြီးရဲ့ ဟီးရိုးဝင်လုပ်ဦးမလို့ လား”

“စိတ်ကူးမရှိဘူး ဒါပေမယ့် မင်းသူ့ကိုမတားပါနဲ့ မနေချင်တာကို သွားပါစေ”

“သွားလို့ရမလား သူက ဘူတာနဲ့လက်ထပ်ပြီး သွားပြီ”

“အို မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဘာမှလက်မထပ်ဘူး”

ခိုင်ရွှေဝါက နာနာကျည်းကျည်းထအော်သည်။

“ကဲ...မင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ ရှင်းဖို့မလိုဘူး၊ မင်းသွားမယ့်လမ်းကို ဆက်သွား”

“မသွားနဲ့ မသွားနဲ့ ချစ် တို့ကိုပါခေါ်ပါ၊ သူတို့ လူညာတွေ”

“တို့ပါလိုက်မှာ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကျောပိုးအိတ်လေးတွေ ဆလင်းဘတ်လေးတွေ တစ်ဖက်ဆွဲလျက် ခလုပ်တိုက်လဲ မတတ် ပြေးထွက်လာကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ဆက်လိုက်လာသူက ထွန်းလွင်၊ ထွန်းလွင်နောက်မှာ ဘူတာ...

အခြေအနေက ခဏအတွင်း ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ် ကုန်၏။

“ညက သူတို့ပြောနေတာ ချစ်ကြားတယ်။ သူတို့ လူလိမ်တွေ ချစ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေလည်းကုန်ပြီ၊ လူကိုလည်း

ရောင်းစားဖို့ လုပ်နေကြတာ”

“ကောင်မ ကဲဟာ..”

ချစ်တစ်ယောက် နေ့စွမ်းအင်ဆီရောက်အောင် မပြေးနိုင်မီ လက်ကိုဆောင့်ဆွဲခံရကာ ယိုင်ခနဲလဲပါသွားလျက် ရိုက်ခဲလိုက်ရလေသည်။

ကိုလေးနဲ့ ထွန်းလွင်ခြေထောက်နားမှာ ချစ်ပုံခနဲ လဲကျသွား၏။ နေ့စွမ်းအင် သံသယတွေဖြစ်ခဲ့သမျှ တကယ် မြင်ရတော့မှ တကယ်မှန်းသိလိုက်ရသည်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဒေါသထွက်မိတော့သည်။

သူဟာ တကယ်ပဲ ဦးကျောကပ်မပြေးတဲ့လူလား ထိုစဉ် အပြင်ညော်သည်ပုံနှင့် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ စားသောက် နေကြသည့် လူလေးယောက် ထလာကြသည်။

အကဲခတ်သလို ကြည့်သလိုနှင့် တစ်ချိန်လုံးဟန် ဆောင်နေခဲ့ကြသမျှ ဆိုင်ထဲမှာရှိသမျှ လူအားလုံးကလည်း ဘေးကနေ ဝိုင်းပတ်ထားကြ၏။

“ကဲ လူစွမ်းကောင်းကြီး ကောင်မလေးတွေကို

ကယ်ဖို့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စိတ်ကူးနေသေးလား၊ မင်းကိုယ် မင်းပဲ လွတ်အောင်ကြိုးစားစမ်းပါဦး”

မြန်မာမှန်းသိသာသော်လည်း ထိုင်းသံဝဲနေသည့် လေးယောက်က ကြွက်သားဗလတွေ ရုန်းကြွကာ တကယ့် နဘန်းသမားကြီးတွေလို ဘောင်းဘီခါးပတ်ပေါ်မှာ ထပ်ပတ် ထားသည့် သိုင်းကြိုးက တစ်ဖက်စောင်းတွဲကျကာ ပွယောင်း သော ဘောင်းဘီရဲ့ဘေးအိတ်ကြီးထဲကို စိုက်ကျနေ၏။

ဒါဟာ သေနတ်မှန်းသူသိသည်။ သေနတ်ခါးပတ် ရှိနေသူ နှစ်ယောက်က နောက်မှခြေချရပ်လျက် လက်ပိုက် ကြည့်နေသည်။

တကယ့်ပြိုင်ဘက်တွေမှန်း သိလိုက်သဖြင့် နေ့စွမ်းအင် သတိနဲ့ကိုယ်ကိုပြင်လိုက်သည်။

တကယ့်အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုရဲ့ညွှတ်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားမိပြီမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်သည်။

ဆုပ်မိထားပြီးမှ သူ့လွတ်ချထွက်ပြေးရမယ်တဲ့လား.. သူ့ကို အားကိုးတကြီး ပြေးလာကြသည့် မိန်းက

လေးတွေ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ဒါကိုအရသာခံကြည့်ကာ ကိုလေးက တဟားဟားရယ်နေ၏။

“ဟား ဟား . . . နေ့စွမ်းအင် နေ့စွမ်းအင် ခုတော့ အသက်ရှူမှားနေပြီလားကွ”

“မှားစရာမရှိပါဘူး မင်းတို့လို သေနတ်ခါးချိတ်ပြီး မှ စိန်ခေါ်ရဲတာမျိုးကို ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး”

“ဟား ဟား ဟား . . .”

နောက်က ရယ်သံထွက်လာ၏။

“ဒါလား မင်းလောက်ကိုသေနတ်သုံးဖို့မလိုပါဘူး ကွဲ့ ကဲ . . . ဟောဒီမှာ ဖြုတ်ချလိုက်ပြီ”

သေနတ်သမားနှစ်ယောက်က ခါးပတ်လိုတွဲထားသည့် သေနတ်အိတ်တွေကို ဖြုတ်ကာ စားပွဲပေါ်နောက်ပြန်ပစ်တင်လိုက်ကြ၏။

ဒါကိုသူလိုချင်တာ

နေ့စွမ်းအင် ကျေနပ်စွာရပ်လိုက်မိခြင်းက အတွင်း

ကြိတ် . . .

“ကဲ နေ့စွမ်းအင် နာမည်ကြီးသလောက်ဟုတ်ရဲ့လား စမ်းကြည့်ရအောင်”

ထိုသူက တစ်လှမ်းချင်းရှေ့တက်လာသည်။

အနားမရောက်မီ ဟိတ်ခနဲ အသံပြု၍ခုန်ကန်၏။

နေ့စွမ်းအင်ပခုံးနှိမ်ရှောင်လျက် ပေါင်ဝွကြားကိုလက်ခုံနဲ့ ပင့်ဖို့ကလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုသူက မျက်နှာကို လက်ပြန်ထိုးလာသဖြင့် သူ့နို့ကဲချက်ကို တဆက်တည်း ထိုသူက ကြမ်းပြင်မှာ ခြေထောက်မိသည်နှင့် လွှားခနဲပြန်ခုန်၏။ တံတောင်လက်သီးအစုံ ပစ်ဝင်လာပြန်သည်။

လက်ရည်တူနေသဖြင့် တိုက်ပွဲက ကြမ်းသည်။ တော်ရုံလူ လိုက်မမြင်နိုင်အောင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

တစ်ချက်ခုန်လျှင် တိုက်ကွက် နှစ်ချက်ထွက်လာတတ်သည့် ရန်သူ့ခြေရိပ်ကို သတိထားသိလာသဖြင့် ဓွမ်းအင် ပုံစံကိုချက်ချင်းပြောင်းပစ်ကာ သူ့ခြေခင်းကို ကိုယ့်သူ ကြိုးစားတော့သည်။

“ယိ”

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“အ”

မျက်နှာဆီတန်းဝင်လာသည် ခြေထောက်ကို မရှောင်ဘဲ လက်ဝါးစောင်းနဲ့ အစိမ်းတိုက်ဖြတ်ခုန်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲထိုးနှက်မလာမီ သူ့မျက်လုံးထဲကို ဆတ်ခနဲထိုးကုတ်လိုက်သဖြင့် ရန်သူဗျာများသွားသည်။

ခြေထောက်မှာလည်းထိကာ မျက်နှာမှာလည်း အစွန်းမလွတ်။

“အား”

မျက်နှာပေါ်မှာ ကုတ်ခြစ်ရာကြီးနှစ်ကြောင်းက ခဲခဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ယိုင်ကျလာသည့် နားထင်က ထိထိမိမိ ပတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

‘ဖောင်း’ခနဲမြည်ကာ ထိုသူခွေကျသွားသည် နောက်ထပ် နှစ်ယောက်ပြေးဝင်လာကြ၏။

ရန်သူ့ ဟာကွက်ကိုရှာတတ်ပြီမို့ နေစွမ်းအင်က နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်သည်။

အစပိုင်းမှာ ထိုးသတ်ဖို့မကြိုးစားဘဲ ခုခံနေရင်းဖြင့် ဘစ်ကွက်ကောင်း ခင်းနိုင်ဖို့ကြိုးစားနေ၏။ ထိုစဉ် . . .

ဖောင်း’ခနဲ မြည်သံကြီးကြာရကာ တစ်ယောက်လွင့်ထွက်လာသည်။ အားလုံးဟာခနဲဖြစ်ကုန်ကြကာ ပြုံးနေကြသူတွေ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်ကြ၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ပြီ ပိုင်ပြီဟု ထင်ထားခဲ့သဖြင့် လွင့်ထွက်လာသည့် ကူတိုတစ်ယောက်ကို တအံ့တဩကြည့်ကာ ကိုလေးသွေးပျက်သွားလေသည်။

“သေနတ်ပြန်ကိုင်တော့ ကူတိုငယ် ဒီကောင့်ကို အထင်သေးလို့မရဘူး တစ်ခါတည်း ပစ်သာသတ်ပစ်ဒိုက်”

ကူတို ခေါင်းညိတ်သည်။

ခုလောက်ဆို ကမ်းနားမှာ လာကြိုမည်သူတွေ ဘက်နေကြပြီလားမသိ၊ အချိန်သိပ်မရတော့တာမို့ ရန်သူ

ကိုအခွင့်အရေးပေးနေလို့ မဖြစ်တော့ပြီမှန်း ကူတိုနားလည် သွားသည်။

သို့သော် သူတို့ လက်မတင်လေးနောက်ကျသွား လေသည်။

“ဝှစ် ဝှစ်”

“ဟာ”

ဝေ့ဝေ့ကျလာသော ကြာပွတ်တစ်ချောင်းသည် စားပွဲ ပေါ်က သေနတ်တွေကို လေပွေ့ပွေ့သလိုဆွဲယူသွားလေသည်။

“ဆု”

ကိုလေး တုန်လှုပ်ရပြန်ပြီ

သိုးငယ်လေးတစ်ကောင်ဟု ထင်ထားခဲ့သည့်ဆု..

ပွေ့ယာနုနုလေးပေါ်မှာ အပြစ်ကင်းစင်စွာအိပ်မော ကျနေတာကို သူ ရှေးမဆွလေးကပဲ မချင့်မရဲရပ်ကြည့်နေခဲ့ မိသေးသည်။

အခု အပေါ်ထပ် ဝရံတာ လက်တန်းနောက်မှ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို စက်ဝိုင်းလေးဖြစ်အောင် ပွေ့ယာ

လိုက်ပြီးမှ ခါးမှာပြန်ပတ်သည်။

သူမလက်ထဲမှာ သေနတ်နှစ်လက်က အိတ်များနဲ့ အတိုင်း... အားလုံးမော့ကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

သူတို့တွေ ဝိုင်းမဲနေကြသည်က နေစွမ်းအင် တစ်ယောက်သာ ခုတော့ အပေါ်မှာတစ်ယောက်။

“လက်စသတ်တော့ ညည်းက အကြံသမားကိုး အဲဒီ သေနတ်နဲ့ညည်း အားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းသေအောင် ပစ်နိုင်သေးလား ပစ်စမ်းအေ ...”

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရှင်ဟု အမည်ခံထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးက အသံကုန်အော်၍ လှေကားပေါ်ပြေးတက် သည်။

ဆိုင်မှာ ရှိသမျှ အလုပ်သမားဟန်ဆောင်ထားကြ သူတွေ ဝေါခနဲ လုံးထွေးပြေးလိုက်ကြသည်။

သေနတ်နှစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ နရသီခြေ ထောက်တွေကြားကို ပစ်ချသည်။

တစ်ယောက်တစ်လေကိုထိကာ အင်အားနဲ့ပြေးတက်
လာကြသည်က လျော့မသွား...။

နေ့စွမ်းအင်က ရင်ဆိုင်နေရသည့် ကူတိုတစ်ယောက်
ရဲ့အမျှကို လက်ချောင်းလေးချောင်းနဲ့ ဆတ်ခနဲ ပင့်ထောက်
ပစ်သည်။

ကူတိုကုန်းကျသွားသည်နှင့် ဇက်ပိုးမေ့ကြောကို ဖြတ်
ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

အမြန်ဆုံး လက်စသတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
လေးယောက်မြောက်ကျန်သည့် တစ်ယောက်က သူ့ဆီမလာ
ဘဲ စားပွဲပေါ်လွှားတက်ကာ မီးဆိုင်းကြိုးကို ခုန်ဆွဲသည်။

ထိုလွဲအားနှင့် ဝရံတာဆီကို ခုန်ကူးဖို့ဖြစ်သည်။
အားလုံးက နရသီကိုသာ စုပြုံမဲလျက်...

သေနတ်နှစ်လက်ကိုင်ထားသော်လည်း ထွေးလုံး
တက်လာသည့် လူတွေကို နရသီမပစ်ချနိုင်

ခြေထောက်တွေကိုသာ ချိန်ပစ်နေသည့် သူမ
ကျည်ဆံတွေကို ရန်သူက ဂရုမစိုက်ဘဲ အနားရောက်လာသည်။

ကူတိုကို ကူးမလာရဲအောင် ပစ်ဖို့ချိန်တော့ မီးဆိုင်း
က ခါနေသည်။ နရသီကြားထဲမှာ မျက်လုံးပြူးနေပြီ။

“နရသီ”

နေ့စွမ်းအင်က လက်နှစ်ဘက်ဆန်၍ မေးဆတ်ပြ
သည်။ နရသီ အောက်ကိုင့်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမည်ကို
သဘောပေါက်သွား၏။

ထို့ကြောင့် တုန့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဝရံတာတန်းပေါ်
ခုန်တက်ကာ အောက်ကို လွှားခနဲ ခုန်ချပစ်လိုက်၏။

နေ့စွမ်းအင်က နရသီကိုယ်လေးကို အလိုက်သင့်
ခေါ်ပွေ့ကာ အရှိန်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးထောက်ကျ၏။

“နရသီ မင်း သူတို့ကိုခေါ်သွား”

“အို... ရှင်ပါတစ်ခါထဲလာ”

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့်နေ့စွမ်းအင်
သိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်တွေရှိနေသေးသည်က

သေချာပြီ။

“နရသီ မင်းသွားလို့ ငါပြောနေတာကြားလား”

ထိုစဉ် လဲကျနေကြသည့် ကူတိုတွေ ကုန်းထလာကြသည်။ မီးဆိုင်းကို တွဲလွဲခိုနေသည့် ကူတိုက လွှားခနဲ ခုန်ချလာ၏

“သီ သွားမယ်၊ ရော့ သေနတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသေမပစ်နဲ့နော်”

သူ့လက်ထဲကို သေနတ်တစ်လက်ထည့်ပေးကာ နရသီ ချစ်တို့ကိုခေါ်၍ပြေးသွားကြ၏။

နေ့စွမ်းအင် သေနတ်နဲ့ ပစ်ဆုတ်ဆုတ်၍ နောက်က လိုက်လာ၏။ သူတို့တွေ နေ့စွမ်းအင်နဲ့ နရသီကို အငြိုးကြီးကာ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာကြလေသည်။

တောထဲရောက်လာလေ ပိုပစ်ကြလေ။

“မင်းတို့ ဟိုဘက်ကိုသွားနေကြ”

နရသီက မိန်းကလေးတွေကို အကွယ်ရှိသည့်ဘက်ကို သွားခိုင်း၍ နေ့စွမ်းအင်ဆီ ပြန်ပြေးလာသည်။

ချစ်တို့အုပ်စု အကြောက်ကြီးကာ တောထဲဝင်ပြေးပြီးမှ နရသီ ပြေးထွက်တဲ့နောက်ကို တစ်ခါထွက်လိုက်လာကြပြန်သည်။

ကြောက်ခြင်းက နှစ်ခါသေပါသည်။ ကယောင်ကတမ်းတွေဖြစ်နေကြသည့် သူမတို့အုပ်စုဆီ ကျည်ဆံတွေ ပြေးဝင်လာသည်။

“ခိုင်း”

“အခုမှ”

ချစ်ရဲ့ကျောပြင်လေး ကော့တက်သွားသည်။

“တောက်”

နေ့စွမ်းအင် လှမ်းမြင်လိုက်ကာ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။ နရသီ ဟင်ခနဲဖြစ်ကာ ဘယ်လိုမှ ကယ်တင်ချိန် မရလိုက်တော့ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် အကာအကွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် နေ့စွမ်းအင် သေနတ်ကို သေချာဆုပ်ကိုင်၍ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ထပ်သည်။ အသက်အောင့် အံကြိတ်

ကာ တစ်ချက်ချင်းပစ်ချ၏။

“ဒိုင်း”

“အား”

“ဒိုင်း”

“အင့်”

တစ်ချက်တစ်ယောက်

သွားစမ်း

ပြေးနေသည့်ခြေထောက်တွေမှာ အနီရောင်အစက်
တွေ ပြန့်ကားသွားသည်။ ရှေ့မှာတင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး
လဲပြိုကုန်ကြသည်။

ခဏအတွင်း သူတို့ဘက်က ပြေးတက်လာခြင်း
ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ ထိုစဉ် နရသို့ခါးကြားက ရေဒီယိုပုန်းလေးက
မြည်လာသည်။

“ဟလို ဟသာသုံးပြောနေတယ်။ ရုတ်တရက်
အခြေအနေပြောင်းတယ်၊ တိုင်ပင်တွေလွဲကုန်ပြီ။ အခု မြဝတီ
ညာဘက်တောထဲမှာ ဟလို ဒီကို အကြပ်လေးနဲ့အဖွဲ့ပဲ

လာပါ။ မဲဆောက်က အဆက်တွေ လေးနာရီလာကြမယ်
ထိုးနေပြီ။ အပိုင်စောင့်ဖမ်းပါ။ ဟလို ဟုတ်ကဲ့... ကြားတယ်
ရပြီ”

နေစွမ်းအင် ရနသီကို အံ့ဩဟန်နှင့် စူးစိုက်ကြည့်
သည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“အင့်”

သွားပြန်ပြီတစ်ယောက်

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်ရွှေဝါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ထ ထပြေးနေကြတာလဲ”

နရသီ ဂရုဏာဒေါသနှင့်ထအော်သည်။ ဒီလမ်း
ကြောင်းပေါ် သူမ စလိုက်လာကတည်းက အဖွဲ့အစည်းကြီး
ဘစ်ခုကို အမြစ်ပြတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့။

ထို့အတွက် မိန်းကလေးတွေ မတော်တရော်ဖြစ်နေ
ကြတာကို လမ်းမှာ မြင်နေကြားနေပေမယ့် ကြည့်နေခဲ့ရ
သည်။ မမြင်သလို နေခဲ့ရသည်။ သူမ ဦးတည်ခဲ့သည်က

လူကယ်ဖို့က ဒုတိယ၊ အဖွဲ့ကို ဖမ်းမိဖို့က အဓိက၊ ထောင်ကြောင့်ရာကို စွန့်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ရုတ်တရက်ကြီး မိန်းကလေးတွေ ပေါက်ကွဲ ကုန်ကြလို့ တိုင်ပင်တွေ ပျက်ပြားကာ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ် ကုန်ခဲ့ရသည်။

ခု တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဒဏ်ရာတွေရကုန် ပြီ။ သေကုန်ပြီလား အသက်ရှိသေးရဲ့လားဆိုတာ မသေချာ။ အားလုံးဟာ မတတ်နိုင်တာတွေချည်းဖြစ်သည်။

နရသီ စိတ်မောလူပမ်းနှင့် နေ့စွမ်းအင်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။ နေ့စွမ်းအင်သည်လည်း နရသီရဲ့ သရုပ်ကို ခုမှ ခွဲခြားသိမြင်သွားခဲ့တာမို့ ရှက်သော ခံပြင်းသော ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိသော ခံစားမှုတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်လျှက် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသည်။

ပစ်ခတ်သံတွေက မရပ်။

ကိုလေးတို့က ရှုံးမဲမဲနေပြီ။ လမ်းဆုံးရောက်မှ အဖြီး ဆွဲခံလိုက်ရသလို မဲမဲမြင်ရာ ကိုက်နေတော့သည်။ သူတို့

သတ်ဖြတ်ဖို့သာ ကြိုးပမ်းနေကြကာ ဇွတ်တက် ဇွတ်ဝင် ရှိသမျှအင်အားနဲ့ ဖိနေသောကြောင့် လူတွေကများသည်။ သေမှာမကြောက်လောက်အောင် ဂမူးရှူးထိုးဖြစ်နေသူတွေ ကို ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျည်ကုန်ပြီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နေ့စွမ်းအင်က သေနတ်ကိုယူကြည့်ကာ သူ့ သေနတ်နဲ့ လဲပေးသည်။

“မင်း ဒီမှာပဲနေ၊ ငါ ဟိုဘက်က ပတ်သွားပြီး ဒီ အုပ်စုကို ဖဲ့ထုတ်မယ်”

“သူတို့မှာ သေနတ်တွေ ဘယ်နှစ်လက်တောင်ရှိ မှန်း မသိဘူး”

“ရတယ်”

နရသီက သူ့လက်ကို ဆွဲထားကာ

“မသွားနဲ့ သီတို့ နဲ့ဆုတ်ပေးပြီး ထိန်းထားမယ်၊ တော်ကြာ သီတို့အဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြမှာ”

“ထိန်းထားလို့မရနိုင်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ စွတ်ရွတ်

ပစ်နေတာ၊ ဟိုမိန်းကလေးတွေ သေမသေစစ်ပြီး ကယ်နိုင်
ဖို့လည်း လုပ်ဦး”

“ဒါဆို သီသွားမယ် ရှင်နေခဲ့”

“ဘာကွ”

နေစွမ်းအင် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို အလကားကောင်ဆိုပြီး မိန်းမလို
နေရာထားလိုက်တာလား”

“ရှင် သို့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ်လို့ကောင်းနေဆဲ။

မျက်ဝန်းထောင့်မှာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်၏။

နေစွမ်းအင် နရသီကို ဆွဲဖက်ကာ လှဲချပစ်လိုက်
သည်။

“ဒိုင်း ဒိုင်း”

ကျည်ဆံတွေအနားက ကပ်ဖြတ်သွားသဖြင့် နားတွေ
အူသွားသည်။ သို့သော် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လိမ့်ဆင်း
သွားခဲ့ကြသည့် နှစ်ယောက်မှာ အတောမသတ်တော့ဘဲ

ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားကြလေသည်။

ကူတိုနဲ့ စိုးထိုက် နှစ်ယောက် သေနတ်ကိုင်လျက်
ဆင်းလိုက်လာကြသည်။

“အား”

“နရသီ ကိုင်ထား”

နှစ်ယောက်လုံးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွား
ကြလေသည်။

ချောက်ကမ်းပါး

သိပ်အနက်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဆူးညှောင့်ခြုံ
နွယ်များနှင့် အသည်းယားဖွယ်ဖြစ်ကာ အောက်ကို ထပ်ကျံ
မသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်။

“ဒါကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထား ငါဆွဲတင်မယ်”

နရသီလက်ကို နွယ်တစ်ခုမှာ ရစ်ပတ်ထည့်ပေးထား
လျက် သူ အပေါ်ကို ခဲယဉ်းစွာ ကုတ်ထောက်တက်၏။

သို့သော် သူ ကမ်းပါးပေါ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် နား
ထင်မှာ သေနတ်ပြောင်းဝတစ်ခုက အေးစက်စွာ ထိတွေ့

လာလေသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဘယ်လိုလဲ လူ့စွမ်းကောင်းကြီး၊ ခုတော့လည်း ကြွက်စုတ်လေးလိုပါလား”

“ယောက်ျားလေးဆိုတာ သူများဒုက္ခရောက်နေတုန်း အနိုင်မကျင့်ရဘူးကွ”

“ယောက်ျားဖြစ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ မင်းကိုနိုင်ဖို့ပဲလိုတာ”

“ဒါဆို မင်းတို့ ငါ့ကိုဖမ်းပါ၊ နရသီကိုတော့ ဒုက္ခ မပေးပါနဲ့၊ ငါ့သူ့ကို ဆွဲတင်လိုက်ပါရစေ”

“ကဲ တင်ပါစေကွာ၊ ဒါလေးက တို့အတွက် အပို ဆုပေါ့၊ ကိုယ်ဆွဲတင်ရတောင် သက်သာသေးတယ်”

နားထင်မှာ ထောက်ထားသည့်သေနတ်ကို ဖယ် ပေးသည်။

နောက်ဆုတ်ရပ်ရင်း ဆက်ချိန်ထားသည်။

နေ့စွမ်းအင်က နရသီကို ငုံ့ကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်း စကားပြောသည်။

နရသီက နားလည်ကြောင်း ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

“လက်ကိုဆွဲ ခြေဖျားနဲ့ သာသာကုတ်တက် နရသီ”

“နရသီ ဖြစ်သွားပြန်ပြီလား ဟားဟား...”

“ဟား...ဟား...”

စိုးထိုက်က ကူတိုကိုလှည့်ကြည့်၍ မေးဆတ်ရယ် ကြသည်။ ဒါဟာ သူတို့အမှား

အချိန်ဆွဲ၍ ခဲယဉ်းသလို ကုတ်တွယ်တက်ဟန်ပြ နေသော နရသီက သူတို့ရယ်မောခြင်းမှာ အာရုံများသွား သည်နှင့် နေ့စွမ်းအင်လက်ကို သတိပေးသလို တင်းခနဲ ဆွဲ ညှစ်လိုက်သည်။

နေ့စွမ်းအင်ကလည်း အားစိုက်၍ နရသီချိုင်းနှစ် ဘက်အောက်ကို လက်လျှိုကာ-

“ဟိတ်”

နရသီ ခြေဆောင့်အခန်းမှာ-

နေ့စွမ်းအင်က ထိုအရှိန်ကိုအားပြု၍ နရသီချိုင်းက ဆွဲပင့်ကာ မွှေပစ်လိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အ”

နရသီ ခြေဖျားဝဲခနဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ သေနတ်က လွင့်ခနဲမြောက်တက်သွားကာ စိုးထိုက်မျက်နှာကို ခြေဖျားနှစ်ချက် ဆင့်ဝင်သွားသည်။

ကူတို ချက်ချင်းခုန်ထွက်လာသည်။ သို့သော် နရသီကိုယ်ကိုလွှတ်၍ သူမ ခါးက သေနတ်ကို ယူထားလိုက်ပြီးသော နေ့စွမ်းအင်လက်က ကူတိုဆီကို တန်းခနဲ

“ဒိုင်”

ကူတို ဒူးထောက်ငိုက်ကျသွားလေသည်။

“ဟိတ်...မလှုပ်နဲ့ ဟိုကောင်”

ယူနီဖောင်းအပြည့်နှင့် ရဲသုံးယောက် အပေါ်စီးကနေ သေနတ်နဲ့လှမ်းချိန်ရင်း ဆင်းလာကြသည်။

ကူတိုနဲ့ စိုးထိုက်တို့ကို ချက်ချင်း လက်ထိပ်ခတ်သည်။

“အားလုံးမိလား အကြပ်လေး”

အကြပ်လေးက နရသီကို အလေးပြု၍...

“မိပါတယ် နှစ်ယောက်လွတ်သွားလို့ လိုက်နေကြတယ်.. ကျားနာတွေလိုပဲ မသိ၊ အားလုံးပစ်ဖမ်းရတယ်”

“သူက နေ့စွမ်းအင်လေ၊ နေ့စွမ်းအင်နာမည် ကြားပြီး သူတို့အင်အားရှိသမျှ အကုန်ခေါ်ထားကြတာ”

“နေ့စွမ်းအင်”

အကြပ်လေးဆိုသူ ခေါင်းထောင်သွားကာ တအံ့ဘဲသြလှည့်ကြည့်၏။ နရသီက နေ့စွမ်းအင်ကို ပြုံးကြည့်၍

“သူက မီးခိုးရောင်ပါ၊ သီတို့ကို အများကြီးကူညီထားတာ”

အကြပ်လေးက နရသီနဲ့သူ့ကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဘာမှလည်း ထပ်မပြောတော့ဘဲ စိုးထိုက်တို့ကို ဆွဲခိုင်းသွားကြသည်။

နေ့စွမ်းအင်မျက်နှာက တစ်လောကလုံးမှာ နရသီ

တစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို သူမ မျက်နှာကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့ရှေ့မှာပဲ အလေးပြုနှုတ်ဆက်သွားကြတဲ့ ရဲတွေ အားလုံးရဲ့ အထက်လူက နရသိ။

“သို့ကို ဘယ်လိုကြီးကြည့်နေတာလဲ နေ့စွမ်းအင် ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“မမေးပါဘူး ငါက မင်းလောက်မှ ဦးနှောက်မပြေးတာ၊ ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိညံ့ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ တွေးကြည့်မိတယ်”

“ရှင်က ဒါကို တေးမှတ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်နေတာကို ဝန်ခံတာလေ ဒီလောက် ပဒုအုံလို အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ငါမရိပ်မိဘူး။ မင်းနဲ့ ကိုလေးရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတာတောင် ငါမတွေးမိဘူး။ အဲဒါ မင်းလောက် အပြေးမသန်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်လို လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မအနေနဲ့ ဥပဒေ

လမ်းကြောင်းပေါ်က ဖမ်းဆီးရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးလေ”

“ဒါကတော့ သီရယ်.. ဥပဒေချိုးဖောက်ထားသူဟာ ဥပဒေရဲ့ ဆုံးမစီရင်မှုကို ခံရမယ်ဆိုတာကို တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်”

နေ့စွမ်းအင် သူ့လက်ကလေးကို နရသီရှေ့သို့ ဆန့်ပေးလိုက်သည်နှင့်

နရသီ မျက်ဝန်းတွင် ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ရောယှက်နှွယ်လျက် ရှိနေလေသည်။

“ရှင်အတွက် ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရပါတယ် သီ၊ အပြစ်ဒဏ်ကို ရင်စီးခံဖို့ တို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ”

“ကျွန်မ တရားခံများစွာကို ဖမ်းလာခဲ့တဲ့အထဲမှာ ဒီတစ်ခါဟာ ကျွန်မအတွက် ကြေကွဲရဆုံးဆိုတာ ရှင်ယုံထားပါ၊ ပြီးတော့ ရှင် ပြစ်ဒဏ်ခံယူပြီး ပြန်လာမဲ့ရက်ကို ကျွန်မ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ့မယ်”

နေ့စွမ်းအင် ခေါင်းငုံ့လျက် ပြုံးလိုက်သည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဝန်ခံလျှင် သူ့ရှက်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူဟာ အပြစ်ရှိတဲ့
ဒုစရိုက်သမား။

သူမဟာ တစ်ချိန်လုံး လှောင်ရယ်လျက် ကြည့်နေ
လိမ့်မည်။

တွေ့ဆုံတိုင်း နရသီပြုံးတဲ့အပြုံးတွေ၊ စကားလုံး
တွေကို သူ သတိရ၏။

ဤသို့ ဤနှယ် သူ ထုံခဲ့ အခဲ့ ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သေနတ်သံတွေ စဲသွားပြီ
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြနေဆဲ...

“နေ့စွမ်းအင်”

နရသီ သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်၍ မျက်လုံးချင်းဆုံ

အောင်ကြည့်သည်။ နေ့စွမ်းအင် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။
ကိုယ်ဟာ မတန်မရာကို မှန်း၍ သူမကိုပင် ချစ်ခဲ့မိသေးသည်။
မလုံခြုံသည့်စိတ်နှင့် မျက်နှာလွှဲပစ်ပေမယ့် နရသီက သူ့
ရင်ဘတ်စကိုဆွဲ၍ မျက်နှာကို ပြန်ဆွဲယူကာ

“ရှင် စီးကရက် မသောက်တော့ဘူးလား”

မေး၍ နေ့စွမ်းအင် အမြဲနှိုက်ယူလာတတ်သည့်
ဤကင်ဘေးအိတ်ထဲကို သူမကိုယ်တိုင် နှိုက်ယူလိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ စီးကရက်ဘူးနှံ့မီးခြစ်လေးပါလာသည်။

“ရှင်က စီးကရက် အရမ်းကြိုက်တာပဲလေ၊ သောက်
ဒို့မေ့နေလားလို့”

ချွေးစလေးတွေ ရှိနေဆဲနှင့် နုဖတ်ဝင်းမွတ်နေသည့်
ရသီမျက်နှာလေးကို နေ့စွမ်းအင်က နားမလည်စွာ ငေးကြည့်

နေသည်။

နရသီက သူ့လက်တွေကို ပြန်ယူပြီး မီးခြစ်နဲ့

စီးကရက်ဘူးကို ထည့်ပေးသည်။

“စီးကရက်သောက်နေတဲ့အခါ ရှင်ပုံစံက အရမ်း မိတယ်။ ကားနဲ့အတူ လာကြတုန်းကလေ ရှင်စီးကရက် သောက်နေတိုင်း သီအမြဲခိုးကြည့်တယ်။ အဲဒါ ရှင်မသိဘူး မဟုတ်လား”

နေ့စွမ်းအင် သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းများ အပြုံးတစ်ချက်ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

နရသီက မျက်လွှာလေး ခပ်ဝဲဝဲချပစ်ရင်း မီးခြစ်နဲ့ ရောထည့်ပေးထားသည့် သူမ လက်ဝါးလေးကို ပြန်ရုပ်သည်။

နေ့စွမ်းအင်က ဖမ်းဆုပ်ထားလျက်

“စီးကရက်မသောက်ဘဲ ဒီတိုင်းနေလို့တော့ မမိဘူးလား”

နရသီမျက်လွှာလေးလာသော်လည်း သူ့ကို မကြည့်ရဲ တော့ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ငုံ့ပစ်သည်။

“ကြည့်လေ ခိုးမကြည့်ရဘူး။ ကြည့်ခွင့်ပေးထား တယ် ဒီမှာ”

“သွားပါ”

နေ့စွမ်းအင်က တင်းတင်းကြပ်ကြပ်လေး ပွေဖက် ထားလိုက်သဖြင့် ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးကို ထုပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူအနမ်းတို့ကို တို့သက် လက်ခံခဲ့မိ ရင်း...

စီးကရက်နဲ့စွန်းထင်းသွားသည့် နွေးနေဆဲသူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို အရှက်သည်းစွာ ဖိကိုက်ထားမိလျက်

စိတ်ကောက်တတ်သည့် ချစ်သူလူဆိုးလေးကို သူမ ချစ်မိအပြစ်ရှိပါလျှင်...

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်
ရွှေဘဝင်